เรื่อง กิจการ แห่ง พวก ทูต ของ พระเยซู

แปล ออก จาก ภาษา เฮเลน

เปน ภาษา ไท.

ACTS.

TRANSLATED FROM THE GREEK.

BY S. MATTOON.

2000 Copies.

BANGKOK.

A.M.A.PRESS.

For the Presb. Miss.

1855.

เมื่อ จุลศักราช ๑๒๑๗ ปี เถาะ สัพศก, เดือน แปด ขึ้น สิบ สาม ค่ำ ณะ กรุง ศรี อยุทยา. ตี พิม ริม ปอ้ม ปาก คลอง บาง หลวง.

อนึ่ง ทุก วัน อาทิตย์ สี่ โมง เช้าฯ มี เทศ แล สวด ที่ บ้าน พวก ครู อเมริกา, เทศนา แล สวด เปน ภาษา ไท. เชิญ ท่าน ผู้ อ่าน, ถ้า ปราถนา จะ รู้ ใน เรื่อง สาศนา พระเยซู ให้ ละเอียด, จง มา ฟัง เทศนา เถิด. มา ให้ ทัน เวลา ที่ บอก ไว้ แล้ว นั้น.

๏ กิจการแห่งพวกทูต. ฯ

๏ บทต้น ฯ

๏ ดูกร ท่าน เธโอพีโล, เรื่องก่อน นั้นเราได้แต่งไว้แล้ว, ว่า ๑
ด้วย บันดาการ ซึ่ง พระเยซูได้ กระทำ แล สั่ง สอน, จน ถึง วันที่ ๒
พระองค์ ได้ ตรัส บันชา พวก ทูต ที่ พระองค์เลือกไว้, โดย พระ
วิญาณ บริสุทธิ, แล้ว ได้เสด็จ ขึ้นไป. ครั้น พระองค์ ได้ ทน ทุกข์ ๓
ธรมาน แล้ว, พระองค์ ได้ สำแดง พระองค์ แก่ พวก ทูต นั้น, ให้
เหน ว่า มีชีวิตร อยู่, ด้วย ลักษณะ นิมิตร หลาย ประการ อัน หา
สงไสมิได้, ให้เขา เหน ถึง สี่สิบ วัน, แล ได้ สนทนา ด้วย เขา ว่า
ถึง ราช สมบัติ พระเจ้า. แล เมื่อ พระองค์ กับ พวก สิษ ประชุม ๔
พร้อม กัน, พระองค์ ตรัส สั่ง เขา ว่า, อย่า เพ่อ ออก ไป จาก เมือง ยะ
รูซาเลม, แต่ คอย รับ ซึ่ง สัญา แห่ง พระ บิดา ที่ ท่าน ทั้งหลาย ได้
ยิน แต่ เรา แล้ว. ด้วย ว่า โยฮัน ได้ ให้ ศิล บัพติศมา ด้วย น้ำ ก็ ๕
จริง, แต่ ไม่ ช้า ไม่ นาน ท่าน ทั้งหลาย จะ ต้อง รับ บัพติศมา ด้วย
พระ วิญาณ บริสุทธิ. เมื่อ พวก สิษ ประชุม พร้อม กัน อีก, เขา ก็ ๖
ทูล ถาม พระองค์ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, ใน กาล ครั้ง นี้, พระองค์ จะ
ยก ราช สมบัติ ให้ แก่ พล ยิศราเอล หฤๅ. พระองค์ ตอบ แก่ เขา ๗
ว่า, มิใช่ เป่น พะนัก งาน ท่าน, ที่ จะ รู้ เวลา แล กาล กำหนฎ, ที่ พระ
บิดา ตั้ง ถือ ไว้ ใน อำนาถ ของ พระองค์. แต่ ท่าน ทั้งหลาย จะ ได้ ๘
รับ ประทาน ฤทธิ เดช, เมื่อ พระ วิญาณ บริสุทธิ จะ มา เหนือ ท่าน,
แล ท่าน จะ ได้ เปน พญาณ แก่ เรา ใน เมือง ยะรูซาเลม, แล สิ้น

ทั้ง เมือง ยูดาย, แล ใน เมือง ซะมาเรีย, แล ถึง สิ้น สุด แผ่นดิน.
๙ แล เมื่อ พระองค์ ยัง ตรัส ดั่ง นี้, แล พวก สิษ พินิด ดู พระองค์, ๆ
ก็ เสด็จ เหาะ ขึ้น ไป, แล มี เมฆ มา รับ พระองค์ ไว้ จาก ตา เขา.
๑๐ แล เมื่อ ลูก สิษ ยัง ขะเม่น ดู พระองค์ ไป สู่ สวรรค์ นั้น, ก็ นี่ แนะ มี
๑๑ สอง คน ใส่ เสื้อ ขาว มา ยืน อยู่ กับ เขา. ซึ่ง บอก ว่า, ท่าน ชาว ฆา
ลิลาย เหตุ ไฉน ท่าน มา ยืน ขะเม่น ดู สวรรค์, พระเยซู องค์ นี้, ที่
ต้อง รับ ขึ้น ไป จาก ท่าน, ไป สู่ สวรรค์, ยัง จะ เสด็จ มา อีก เหมือน
อย่าง ซึ่ง ท่าน ได้ เหน ขึ้น ไป สู่ สวรรค์ นั้น.
๑๒ ๏ ครั้ง นั้น พวก สิษ จึ่ง ลง จาก ภูเขา ชื่อ ว่า เอลายโอน, อัน ใกล
จาก เมือง ยะรูซาเลม ประมาณ เท่า ทาง ยอม ให้ เดิน ใน วัน ซะบา
๑๓ โต, จึ่ง มา ถึง เมือง ยะรูซาเลม. แล เมื่อ ถึง แล้ว จึ่ง ขึ้น ไป ห้อง
ชั้น บน ที่ เคย ประชุม กัน นั้น, มี เปโตร, แล ยาโกโบ, แล โยฮัน,
แล อันตะริยา, แล ฟีลิบ, แล โธมา, แล บาโธละมาย, แล มัดธาย,
แล ยาโกโบ ลูก อาละฟาย, แล ซีโมน เซโลเต, แล ยูดา พี่ น้อง กับ
๑๔ ยาโกโบ. เหล่า นี้ ก็ พร้อม ใจ กัน สวด อ้อน วอน ด้วย กัน กับ พวก
ผู้ หญิง, แล มาเรีย มารดา แห่ง พระเยซู, แล ด้วย พวก น้อง ชาย
ของ พระองค์.
๑๕ ๏ คราว นั้น เปโตร ก็ ยืน ขึ้น ใน ท่ำ กลาง พวก สิษ, ที่ อยู่ พร้อม
๑๖ กัน นั้น, เปน ประมาณ ร้อย ยี่ สิบ คน กล่าว ว่า. ดู กร ท่าน พี่ น้อง
ทั้งหลาย, คำ จาฤก ซึ่ง พระ วิญาณ บริสุทธิ กล่าว ไว้ ด้วย ปาก ดา
วิด, ว่า ถึง ยูดา เปน ผู้ นำ หน้า คน ที่ จับ พระเยซู, คำ นั้น ต้อง สำ
๑๗ เร็จ. ด้วย ว่า, ยูดา นั้น ก็ นับ เข้า ใน พวก เรา, แล ได้ รับ ส่วน
๑๘ ใน การ ปรนิบัติ นี้. ฝ่าย คน นี้ ก็ ซื้อ นา ด้วย บำเหน็จ แห่ง การ
ผิด, แล้ว ก็ ตก ขะมำ ลง ก็ แตก กลาง ตัว, แล พุง ไส้ ขาด ออก มา

ทั้งสิ้น. ความนี้ก็รู้ไปแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองยะรูซา ๑๙
เลม. เหตุดังนี้, นานั้นเขาก็เรียกตามภาษาเขาว่า, อะเก็ลดะ
มาคือว่า, นาแห่งเลือด. ด้วยว่า, ก็เขียนไว้ในคำภีร์คำเพลง ๒๐
ว่า, ที่อยู่ของเขาให้ร้างเปล่า, อย่าให้ใครอยู่ที่นั่นเลย, แลที่
ที่แลดูของเขาให้คนอื่นรับเอา. เหตุฉะนี้แต่คนที่ได้เปน ๒๑
พวกเดียวกันกับเรา, ในคราวเมื่อพระเยซูพระองค์ได้เข้ามา,
ออกไปกับเรา, ตั้งต้นที่บัพติศมาแห่งโยฮัน, จนถึงวันที่พระ ๒๒
องค์เสด็จเหาะขึ้นไปจากเรา, จำเปนให้ตั้งคนหนึ่งให้เปนพะ
ญาณกับเรา, ว่าพระองค์ขึ้นมาจากตายแล้ว. พวกสิษจึ่งเอา ๒๓
สองคนตั้งไว้, โยเซฟที่ร้องเรียกว่าบาระซาบา, ที่มีชื่ออิกว่า
ยูซะโต, แลมัดเธีย. แล้วเขาจึ่งอ้อนวอนว่า, พระองค์เจ้าข้า, ๒๔
ผู้รู้ในใจของมนุษทั้งปวง, ขอสำแดงว่า, ในสองคนนี้พระองค์
ได้เลือกเอาคนไหน, ให้รับส่วนใช้ในการปรนิบัติ, แลการ ๒๕
เปนทูต, แทนยูดาที่ได้ตกลงจากที่นั่น, เพื่อจะไปสู่ที่สำหรับ
ตัว. แล้วพวกสิษจึ่งจับฉลาก, แลฉลากนั้นได้แก่มัดเธีย, ๒๖
แลมัดเธียจึ่งนับเข้าในพวกทูกสิบเบ็ดคนนั้น.

๏ บท ๒ ฯ

๏ แลเมื่อวันเทศการเปนเตกศเตมาถึงแล้ว, พวกสิษทั้ง ๑
ปวงก็พร้อมใจกันในที่แห่งเดียว. ในทันใดนั้น, ก็มีเสียง ๒
ดังมาแต่บนฟ้าดุจเสียงพยุห์อันกล้า, ให้เต็มทั่วทั้งเรือนที่
เขานั่งอยู่นั้น. แล้วก็ปรากฏเหมือนหนึ่งเปนลิ้นขาดออก, ๓
เหมือนเปลวไฟมาอาไศรยบนเขาสิ้นทุกคน. แลคนทั้งปวง ๔
ก็ประกอบเต็มไปด้วยพระวิญาณบริสุทธิ, แลตั้งต้นพูดภาษา
ต่าง ๆ, ตามที่พระวิญาณโปรฎให้พูด.

๕ ๏ ครั้งนั้น ก็มีพวก ยูดายผู้เกรง กลัว แก่พระเจ้า, อยู่ ใน เมือง
๖ ยะรูซาเลม, มา แต่ ทุก ประเทศ ใต้ฟ้า. แล เมื่อความ นี้ ฦๅ กัน
ไป ฝูง คน ก็ประชุม พร้อม กัน. แล ก็ สงไส นัก, เพราะ ทุก คน
๗ ได้ ยิน เขา พูด ใน ภาษา ของ ตน. แล คน ทั้งปวง ก็ ประหลาด อัศ
จรรย์ ใจ พูด กัน ว่า, ดู เถิด, คน ที่ พูด อยู่ นั้น มิ ใช่ ชาว ฆาลิลาย
๘ สิ้น ทุก คน หฤๅ. ก็เหตุ ไฉน, เรา ทุก คน ได้ ยิน เขา พูด ใน ภาษา
๙ ที่ เรา เกิด มา นั้น. พวก ปาเธีย, แล มาดาย, แล ชาว เมือง เอลาม,
แล คน ที่ อาไศรย เมโซปะตาเมีย, แล เมือง ยูดาย, แล เมือง กัปะ
๑๐ โดเกีย, แล เมือง ปนโต, แล เมือง อาเซีย. เมือง ปะรูเฆีย, แล
เมือง ปั้มฟูเลีย, เมือง อายฆุบโต, แล แว่นแคว้น เมือง ลิบุเอ, ต่อ
กัน กับ เมือง กุเรเน, แล คน อาไศรย เมือง โรม, พวก ยูดาย, แล
๑๑ คน ที่ เข้า รีต กับ ยูดาย. ชาว เมือง เกรเต, ชาว เมือง อะราบ, เรา
ทั้งปวง ได้ ยิน เขา กล่าว การ อิทธิ ฤทธิ แห่ง พระเจ้า ใน ภาษา ของ
๑๒ เรา. แล คน ทั้งปวง ก็อัศจรรย ใจ สงไส, พูด กัน แล กัน ว่า, นี่
๑๓ จะ เปน อะไร. แต่ ลาง คน เยาะ เย้ย ว่า, คน เหล่า นี้ ก็ เมา ไป ด้วย
น้ำ อะหงุ่น ใหม่.
๑๔ ๏ ฝ่ายเปโตร ก็ ยืน ขึ้น กับ พวก สิษ สิบ เอ็ด คน, แผด เสียง ดัง
กล่าว แก่ คน ทั้งหลาย ว่า, ดู กร ท่าน ชาว ยูดาย, แล คน ทั้งปวง ที่
อยู่ ใน เมือง ยะรูซาเลม, จง รู้ ความ นี้, แล ฟัง ถ้อย คำ ของ ข้า,
๑๕ เพราะ ว่า คน เหล่า นี้ จะ เมา เล่า เหมือน ท่าน คิด นั้น หา มิ ได้, ด้วย
๑๖ ว่า, เปน แต่ สาม โมง เช้า. แต่ ว่า การ นี้ เปน ที่ ผู้ ทำนาย โยเอ็น
๑๗ ได้ กล่าว ไว้ ว่า, พระเจ้า ได้ ตรัส ว่า, ใน เวลา ที่ สุด, เรา จะ เท พระ
วิญาณ ของ เรา เหนือ มนุษ ทั้งปวง, แล บุตรา บุตรี ของ ท่าน ทั้ง
หลาย จะ ทำนาย, แล คน หนุ่ม ของ ท่าน จะเหน ซึ่ง ลักษณะ นิมิตร,

แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ของ ท่าน จะ ฝั่น เหน.   แล ใน คราว นั้น เรา จะ เท ๑๘
พระ วิญาณ ของ เรา บน ทาษา ทาษี ของ เรา, แล เขา จะ ทำนาย ได้.
แล เรา จะ ให้ ซึ่ง เปน หน้าอัศจรรย ใน อากาศ เบื้อง บน, แล สำคัญ ๑๙
ใน แผ่นดิน ข้าง ล่าง, เปน เลือด แล ไฟ แล อาย ควัน.   อาทิตย์ จะ ๒๐
กลาย มืด ไป,   แล จันทร์ จะ กลับ เปน โลหิต, ก่อน กว่า วัน ใหญ่
แล วัน สำคัญ แห่ง พระองค์ เจ้า, จะ เปน ปรากฎ นั้น.   แล้ว จะ เปน ๒๑
ว่า, บุทคล ผู้ ใด จะ ร้อน รอ้ง ออก พระ นาม พระองค์ เจ้า, ผู้ นั้น จะ
รอด ได้.

๏ ดู กร ท่าน ชาว ยิศราเอล ทั้งหลาย, จง ฟัง ถ้อย คำ นี้ เถิด. ๒๒
เยซู ชาวนาซาเร็ธ เปน คน ที่ พระเจ้า ทรง โปรฎ ชี้ แจง แก่ ท่าน ทั้ง
หลาย, ด้วย การ อิทธิ ฤทธิ, แล การ อัศจรรย์, แล ลักษณะ สำคัญ
ต่าง ๆ, ซึ่ง พระเจ้า ทรง กระทำ ด้วย พระเยซู นั้น,   ใน ท่ำ กลาง
ท่าน ทั้งหลาย, เหมือน ท่าน รู้ อยู่ แล้ว. พระองค์ นี้, เมื่อ พระเจ้า ได้ ๒๓
ทรง พระ ตำหริ อัน มั่น คง แล ล่วง รู้ ก็ ตอ้ง มอบ ไว้ แล้ว, ท่าน ทั้ง
หลาย ได้ จับ เอา ด้วย มือ ร้าย,   ตรึง ไว้ ที่ ไม้ กางเขน,   ฆ่า เสีย
แล้ว.   พระองค์ นี้, พระเจ้า ได้ แก้ ขาก จำ จอง แห่ง ความ ตาย, ๒๔
ให้ เปน ขึ้น มา ใหม่.   เพราะ ว่า, ซึ่ง ความ ตาย จะ จำ พระองค์ ไว้
ก็ หา มิ ได้.   เพราะ ว่า ดาวิด ได้ กล่าว ถึง พระองค์ ว่า, ข้าพเจ้า ได้ ๒๕
เหน พระองค์ เจ้า, เหมือน หนึ่ง อยู่ ตรง หน้า เปน นิจ. ด้วย ว่า, พระ
องค์ อยู่ ข้าง มือ ขวา ของ ข้าพเจ้า, เพื่อ มิ ให้ สะเทือน สะทาน เลย.
เหตุ ดั่ง นี้, ใจ ข้าพเจ้า จึ่ง ชื่น ชม, แล ลิ้น ข้าพเจ้า ก็ ยินดี, เนื้อ ข้า ๒๖
พเจ้า ก็ จะ หยุด พัก ใน ความ ไว้ ใจ ด้วย.   เพราะ ว่า พระองค์ จะ ๒๗
ไม่ ละ ทิ้ง ชีวิตร ข้าพเจ้า ใน เมือง ผี, หฤๅ จะ ให้ ผู้ บริสุทธิ ของ พระ
องค์ เปื่อย เน่า ไป ก็ หา มิ ได้.   พระองค์ ได้ ให้ ข้าพเจ้า รู้ ใน ทาง ชี ๒๘

วิตรแล้ว, แลพระองค์จะโปรฎให้ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยเลื่อมใส
พระภักตรพระเจ้า.

๒๙ ๏ บุรุษพี่น้องทั้งหลาย, ควรเราจะว่าด้วยใจกล้า, ถึงดาวิด
ผู้เปนตาของเราว่า, ท่านตายแลฝังเสียแล้ว, แลที่ฝังศภของ
๓๐ ท่าน, ก็ยังอยู่กับเราจนทุกวันนี้. ท่านเปนผู้ทำนายผลล่วง
รู้ว่า, พระเจ้าได้ตรัสสัญาด้วยคำสาบาลแก่ท่านว่า, พระองค์
จะให้พระคฤศโตเปนผล แห่งบั้นเอวของท่านตามเพทมนุษ,
๓๑ แลจะให้พระองค์นั่งบนพระที่นั่งของท่าน. นี้ดาวิดเมื่อล่วง
รู้ก่อน, จึ่งได้กล่าวถึงการขึ้นมาจากตายแห่งพระคฤศโตว่า,
ชีวิตรพระองค์มิได้ละไว้ในเมืองผี, แลเนื้อของพระองค์มิได้
๓๒ เปื่อยเน่า. พระเยซูองค์นี้พระเจ้าได้ให้เปนขึ้นมาแล้ว. ใน
๓๓ ข้อนี้เราทั้งหลายเปนพญาณ. เหตุฉนี้พระองค์ได้ต้องยกขึ้น
ที่ข้างขวาพระหัดถ์พระเจ้า, แลได้รับพระวิญาณบริสุทธิแต่
พระบิดา, แล้วจึ่งได้เทพระวิญาณนั้นลงมาตามที่ท่านได้ยิน
๓๔ ได้ฟังบัดนี้. เพราะว่า, ดาวิดยังมิได้ขึ้นไปสู่สวรรค์, แต่
ท่านเองได้ว่า, พระองค์เจ้าได้ตรัสแก่พระองค์เจ้าของข้าพเจ้า
๓๕ ว่า, จงมานั่งข้างพระหัดถ์เบื้องขวาของเรา, กว่าเราจะปราบ
๓๖ สัตรูของท่าน, ลงใต้พระบาทของท่าน. เหตุฉนี้, ให้พวกยูดาว
ยิศราเอลทั้งปวงรู้เปนแน่ว่า, พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูนี้, ที่ท่าน
ทั้งหลายได้ตรึงไว้กับไม้กางเขนนั้น, ให้เปนตั้งพระองค์เจ้า
แลพระคฤศโต.

๓๗ ๏ แต่เมื่อคนทั้งปวงได้ยิน, เขาก็พลอยแปลบเสียวใจ,
ถามเปโตรกับทูตอื่นว่า, บุรุษพี่น้องเอ๋ย, เราจะทำอย่างไร.
๓๘ ฝ่ายเปโตรก็บอกแก่เขาว่า, จงกลับตั้งใจเสียใหม่, แล้วรับ

ศีล บัพติศมา ใน นาม พระเยซู คฤศ สิ้น ทุก คน, เพื่อ ความ ผิด ของ
ท่าน จะ ยกเสีย, แล ท่าน จะ รับ ประทาน พระ วิญาณ บริสุทธิ.
ดวัย ว่า, คำ สัญา นั้น ได้แต่ ท่าน, แล แก่ ลูก ของ ท่าน, แล แก่ ๓๙
ทุก คน ที่ อยู่ ไกล ที่ พระเจ้า ของ เรา จะ ทรง เรียก มา. แลเปโตร ๔๐
ได้เปน พญาณ, แล เตือน สติ เขา ดวัย หลาย คำอื่น ว่า, จง ทำ ให้
ตัว รอด จาก คน ชาติโกง นี้ เถิด.

๏ ฝ่าย คน ทั้งหลาย ที่ ได้ รับ คำ ของ เปโตร ดวัย ยินดี, ก็ได้ ๔๑
รับ ศีล บัพติศมา. แล ใน วันนั้น, ก็ได้เข้า ริด ประมาณ สาม พัน
คน. แลเขา ทั้งหลาย ก็ ตั้ง มั่น คง อยู่ ใน คำ สอน ของ พวก ทูต ๔๒
ทั้งหลาย, แล ร่วม ใจ กัน หัก ขนม, แล อ้อน วอน พระเจ้า. แล ๔๓
ความ กลัว ก็ มา บน คน ทั้งปวง ทุก คน. แล การ อัศจรรย์, แล
การ สำคัญ มาก, ก็ เกิด แต่ พวก ทูต. ฝ่าย คน ทั้งปวง ที่ เชื่อ นั้น, ๔๔
ก็ อยู่ พร้อม แห่ง เดียว กัน, แล ทรัพย์ เข้า ของ ก็เอา รวม กัน.
แล เขา ขาย ทรัพย์ เข้า ของ มา แบ่ง กัน ให้ แก่ คนทั้งปวง, ตาม ๔๕
ซึ่ง ทุก คน ตอ้ง การ. แล้ว เขา ทั้งหลาย ก็ รวม กัน อยู่ ใน พระ ๔๖
วิหาร ทุก วัน ๆ, มี ใจ อันเดียว กัน, แลในเรือนนี้, เรือน นั้น, หัก
ขนม แล รับ อาหาร ดวัย ชื่น ชม ยินดี, แล ใจ เปน หนึ่ง, ก็ได้ สรร ๔๗
เสิญ พระเจ้า, แลมี ความ ชอบ ใน ไพร่ พล ทั้งปวง. ฝ่าย พระองค์
เจ้า โปรฎ ให้ คน ซึ่ง จะ ถึง ที่ รอด, เข้า กัน กับ พวก สิษ ทุก วัน ๆ.

๏ บท ๓ ฯ

๏ ฝ่ายเปโตร กับ โยฮัน, ชวน กันขึ้นไปเข้าในวิหาร เพลา ๑
สวด อ้อน วอน, เปน เพลา บ่าย สาม โมง. แล มี คน หนึ่ง เปน งอ่ย ๒
ตั้ง แต่ ครรภ มารดา, ที่ เขา หาม มา ทุก วัน, แล วาง ลง ที่ ประตู
วิหาร, ซึ่ง เรียก ว่า งาม นั้น, ให้ ขอ ทาน แต่ คน ที่ จะ เข้า ไป ใน

๓ วิหาร. คนนั้นเหนเปโตรกับโยฮันจะเข้าในวิหาร, จึ่งขอทาน.
๔ ฝ่ายเปโตรแลดูเขากับโยฮันบอกว่า จงดูเราเถิด. ฝ่ายคน
๕ นั้นขะเม่นดูเขา, คิดจะรับอะไรแต่เขา. แต่เปโตรบอกว่า,
๖ เงินแลทองเราไม่มี, ซึ่งเรามีอยู่นั้นจะให้, ในนามพระเยซู
๗ คฤศขรวนาซาเร็ธ, จงลุกขึ้นเดินไปเถิด. แล้วเปโตรจับมือ
ขวาเขาพะยุงขึ้น, ในทันใดนั้น, ตีนแลข้อตีนเขาก็แขงแรง
๘ ขึ้น. แลเขากะโดดยืนขึ้นแลเดินไปเข้าไปในวิหารกับด้วยเป
๙ โตรแลโยฮัน, เดินไปเต้นโลดสรรเสิญพระเจ้า. แลคนทั้งปวง
๑๐ ได้เหนเขาเดินไปมา, แลสรรเสิญพระเจ้า. แลเขารู้ว่า, เปน
คนนั้นที่เคยนั่งขอทาน, ที่ประตูแห่งวิหารที่เขาเรียกว่างาม
นั้น. คนทั้งปวงจึ่งบังเกิดปลาดอัศจรรย์ใจนักถึงเหตุการ
ที่เปนมานั้น.
๑๑ ◎ เมื่อคนง่อยที่หายนั้น, ยึดเปโตรแลโยฮันไว้, ฝูงคนทั้ง
ปวงวิ่งไปหาเขา, ที่เฉลียงวิหาร, ที่เรียกว่าเฉลียงแห่งซะโล
๑๒ โม, อัศจรรย์ใจนัก. เมื่อเปโตรได้เหนจึ่งบอกแก่ฝูงคนว่า,
ดูกรขรวยิศราเอล, เหตุไฉนท่านทั้งหลายปลาดใจด้วยการนี้.
เหตุไฉนมาขะเม่นดูเรา, เหมือนหนึ่งเราได้กระทำให้คนนี้เดิน
๑๓ ได้ด้วยฤทธิแลการชอบของเราเอง. พระเจ้าแห่งอับราฮาม
แลยิศฮากแลยาโคบ, พระเจ้าแห่งปู่หญ้าตายายของเรา, ได้
โปรฎสำแดงรัศมีภาพแห่งพระเยซูบุตรพระองค์ที่ท่านทั้งหลาย
ได้มอบไว้, แลได้ปี่ติเสศต่อหน้าปีลาด, เมื่อปีลาดตั้งใจจะ
๑๔ ปล่อยเสียนั้น, แต่ท่านทั้งหลายได้ปี่ติเสศผู้บริสุทธิ, แลผู้
ชอบธรรม, แลได้ปราถนาให้ผู้ฆ่าพันคนปล่อยให้ท่าน, แล
๑๕ ได้ฆ่าซึ่งเปนจ้าวชีวิตร, ผู้ที่พระเจ้าได้โปรฎให้ขึ้นมาจาก

ตาย. ในข้อนี้เราเปนพญาณ. แลนามของพระองค์, ดวยความ ๑๖
เชื่อในนามของพระองค์, ได้กระทำคนนี้ที่ท่านทั้งหลายได้เหน,
แลรู้จัก, ให้มิแรงขึ้น. แท้จริงความเชื่อซึ่งเปนดวยพระองค์
ได้ให้คนนี้มิความสบายดิต่อหน้าท่านทั้งหลาย. ดูกรพี่น้อง ๑๗
ทั้งหลาย, เรารู้ว่า, ท่านได้กระทำนั้นดวยไม่มิความรู้, เหมือน
หนึ่ง, ขุนนางของท่านทั้งหลายได้กระทำดวย. แต่ว่าซึ่งพระ ๑๘
เจ้าได้ประกาศไว้ก่อน, ดวยปากบันดาผู้ทำนายของพระองค์ว่า,
พระคฤศโตตองทนทุกข์ธรมาณ, การนั้นพระองค์ก็ให้สำเร็ธ
ดั่งนี้.

๏ เหตุนั้น, จงกลับตั้งใจเสียใหม่, เพื่อความผิดของท่าน ๑๙
จะลบเสียได้, เมื่อเวลาศุขจะมาแต่พระภักตรพระองค์เจ้า,
แลพระองค์จะใช้พระเยซูคฤศมา, ตามซึ่งได้กล่าวไว้ก่อน ๒๐
แล้ว. พระองค์นั้น, สวรรค์คงจะรับไว้กว่าสาระพัดทั้งปวงจะ ๒๑
ตั้งเสียใหม่, ตามพระเจ้าได้ตรัสไว้ดวยปากผู้ทำนายบริสุทธิ,
ตั้งแต่เดิมโลกย์มา. เพราะว่า, โมเซได้กล่าวไว้แก่ปู่หญ้า ๒๒
ตายายว่า, แต่ในพวกพี่น้องของท่าน, พระองค์เจ้าผู้เปนพระ
เจ้าของท่านจะให้ผู้ทำนายบังเกิดขึ้นเหมือนอย่างเรา, ท่านทั้ง
หลายจงฟังสิ่งสาระพัดซึ่งผู้ทำนายนั้นจะว่าแก่ท่าน. แล้ว ๒๓
จะเปนมาว่า, ผู้หนึ่งผู้ใดที่มิได้ฟังผู้ทำนายนั้น, ผู้นั้น, จะตอง
ตัดขาดจากพลเมือง. แลบันดาผู้ทำนาย, ตั้งแต่ซะมูเอลลำ ๒๔
ดับกันลงมา, ได้กล่าวว่าดวยกาลคราวนี้. ท่านทั้งหลาย ๒๕
เปนลูกของผู้ทำนายนั้น, แลลูกของคำสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตั้ง
ไว้แก่ปู่หญ้าตายายของเรา, เมื่อตรัสแก่อับราฮามว่า, ครอบ
ครัวทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน, จะได้ศิริสวัศดิมงคลแต่ดวยเชื้อ

๒๖ สาย ของ ท่าน. ครั้น พระเจ้า ทรง ให้ พระเยซู บุตร ของ พระองค์
เปน ขึ้น แล้ว, พระองค์ จึ่ง ใช้ มา ให้ พร แก่ ท่าน, จะ ได้ ให้ ท่าน ทุก
คน กลับ จาก บาป ของ ตัว.

๏ บท ๔ ฯ

๒ ๏ แล เมื่อ เปโตร แล โยฮัน ยัง กล่าว แก่ ฝูง คน, พวก ประโรหิต
๑ แล พวก นาย วิหาร กับ พวก ซาดุกาย, ก็ มา ถึง เขา, เปน ทุกข์ ร้อน
ใจ, เพราะ เขา ได้ สั่ง สอน ฝูง คน, ประกาศ ว่า ด้วย พระเยซู, คน จะ
๓ เปน ขึ้น จาก ตาย. แล เขา ลง มือ จับ เปโตร แล โยฮัน, จำ ไว้ จน
๔ วัน พรุ่ง, ด้วย ว่า เปน เพลา เอย็น แล้ว. แต่ ทว่า คน ที่ ได้ ฟัง คำ
สอน ก็ ได้ เชื่อ หลาย คน, คน ผู้ ชาย เปน ประมาณ ศัก ห้า พัน คน.
๕ ๏ แล อยู่ มา ใน วัน พรุ่ง, เขา ก็ ประชุม กัน, ทั้ง พวก ขุน นาง,
๖ แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่, แล พวก อาลักษ, ใน เมือง ยะรูซาเล็ม, กับ อัน
นาศ ผู้ ประโรหิต ใหญ่, แล กายะฟา แล โยฮัน แล อาเล็กซันตะโร,
๗ แล คน ทั้งปวง ที่ เปน เชื้อ ญาติ ของ ประโรหิต ใหญ่. แล เมื่อ ตั้ง
สิษ สอง คน นั้น, ใน ท่ำกลาง, ก็ ถาม ว่า, ตัว ได้ ทำ การ นี้ ด้วย
๘ ฤทธิ ของ ใคร, ด้วย ชื่อ ของ ใคร. เมื่อ นั้น เปโตร ประกอบ ด้วย
พระ วิญาณ บริสุทธิ, ว่า แก่ เขา ว่า, ดู กร ท่าน ขุน นาง แห่ง พล
๙ เมือง, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง ชาว ยิศราเอล, ถ้า ใน วัน นี้, ท่าน ถาม
ข้าพเจ้า ใน การ คุณ ที่ ได้ กระทำ แก่ คน เจ็บ นั้น, ว่า เขา หาย ดี
๑๐ อย่าง ไร, ก็ ให้ ท่าน ทั้งหลาย กับ บันดา ชาว ยิศราเอล, เข้า ใจ ว่า,
ด้วย นาม แห่ง พระเยซู คฤศ ชาวนาซาเร็ธ, ที่ ท่าน ทั้งหลาย ได้
ตรึง ไว้ ที่ ไม้ กางเขน, ที่ พระเจ้า ได้ ให้ เปน ขึ้น จาก ตาย นั้น, คน
๑๑ นี้, ก็ ยืน อยู่ ต่อ หน้า ท่าน ทั้งหลาย, เปน ปรกติ. พระองค์ นี้ และ,
เปน สิลา ที่ ช่าง เรือน เหล่า นี้, ประหมาท ไม่ เอา, แต่ เข้า เปน หัว

มุมอยู่แล้ว. แลซึ่งจะให้รอดไม่มีในผู้อื่น, ด้วยว่านามชื่อ ๑๒
อื่น, ซึ่งจะเปนที่รอดแก่เราทั้งหลาย, ไม่โปรฎให้มีในท่ำกลาง
มนุษทั่วใต้ฟ้า.

๏ ครั้นเขาได้เหนเปโตรกับโยฮันเปนกล้าหาร, แลรู้ว่า ๑๓
เขาเปนคนมิได้รู้หนังสือ, แลเปนคนเลว, เขาก็ปลาดใจ, สังเกตว่า, เขาได้สมักอยู่ด้วยพระเยซูแล้ว. แลครั้นเหนคนที่ ๑๔
หายโรคยืนอยู่กับเขา, ๆ จะขัดว่าอะไรมิได้. แต่เมื่อได้สั่ง ๑๕
เปโตรแลโยฮันให้ออกไปจากที่ปฤกษาแล้ว, เขาก็คิดอ่านกัน,
ว่า, เราจะทำอย่างไรกับคนเหล่านี้ด้วยว่า, ที่เขาได้ทำการ ๑๖
สำคัญอันปลาดก็ปรากฎอยู่แก่คนทั้งปวง, ที่อยู่ในเมืองยะรูซาเลม, แลเราจะปิ้ติเสศมิได้. แต่ว่า, เพื่อมิให้ฦาแผ่ไปอีก ๑๗
ในฝูงคน, ก็ให้เราขู่คำรามเขาให้หนัก, มิให้เขาพูดกับผู้
หนึ่งผู้ใดออกชื่อผู้นี้. แลเมื่อเขาได้เรียกเปโตรแลโยฮัน ๑๘
แล้ว, เขาก็ห้ามปรามเขาหนักหนา, มิให้สอนในนามแห่งพระ
เยซู. ฝ่ายเปโตรแลโยฮันตอบแก่เขาว่า, ตรงหน้าพระเจ้า, จะ ๑๙
ควรเราจะฟังท่านหฤๅ, ๆ จะฟังพระเจ้า, ท่านจงพิจารณาดู
เถิด. ด้วยว่า, ซึ่งเราจะมิพูดตามซึ่งเราได้เหน, ได้ยินนั้น, ๒๐
ก็หามิได้. เมื่อเขาได้คำรามคนทั้งสองอีกแล้ว, ก็ปล่อยเสีย, ๒๑
ไม่เหนช่องที่จะทำโทษแก่เขา, ด้วยฝูงคนทั้งปวงได้โมทนา
สรรเสิญพระเจ้า, เพราะการที่เปนมานั้น. ด้วยว่าคนที่หาย ๒๒
โรคด้วยการอัศจรรย์นั้น, ก็ได้ถึงอายุศม์สี่สิบปี่เสศ.

๏ ครั้นปล่อยไปแล้ว, เปโตรแลโยฮันไปสู่เพื่อนฝูง, แล ๒๓
เล่าความที่พวกประโรหิต แลผู้เถ้าผู้แก่ได้ว่าแก่เขานั้น.
เมื่อเขาได้ฟังแล้ว, เขาก็พร้อมกันแผดเสียงขึ้นว่า, พระองค์ ๒๔

เจ้าข้า, พระองค์เปนพระเจ้าผู้ได้สร้างฟ้าแลดินแลชะเล, กับทั้ง
๒๕ สารพัดที่อยู่ในเหล่านั้น, ผู้ได้ตรัสด้วยปากแห่งดาวิดผู้ทาษ
ของพระองค์ว่า, เปนเหตุไฉนที่คนต่าง ๆ ประเทศวุ่นวายขึ้น,
๒๖ แลพลเมืองนึกรำคานเปล่า ๆ, กระษัตรในแผ่นดินยืนขึ้น,
เสนาบดีทั้งหลายก็ประชุมพร้อมกัน, ต่อสู้พระองค์เจ้า, แลต่อ
๒๗ พระคฤศโตแห่งพระองค์. ด้วยว่า, แท้จริง, ในเมืองนี้ทั้งเฮ
โรด, แลปนเตียวปีลาต, กับด้วยคนต่าง ๆ ประเทศ, แลพวก
ยิศราเอล, ได้ประชุมกันต่อสู้พระเยซูบุตรอันบริสุทธิแห่งพระ
๒๘ องค์, ที่พระองค์ได้ชะโลมไว้, เพื่อจะได้กระทำสิ่งสารพัดที่
พระหัตถ์แลพระดำริแห่งพระองค์, ได้ดำริไว้แต่ก่อน, จะให้
๒๙ เกิดเปน. แลบัดนี้พระองค์เจ้าข้า, ขอดูซึ่งขู่คำรามของเขา,
แลโปรฎให้ข้าพระองค์เจ้ากล่าวถ้อยคำแห่งพระองค์ ด้วยใจ
๓๐ กล้าหาร, ด้วยพระองค์เหยียดพระหัตถ์รักษาคนโรค, แล
โปรฎให้ลักขณะสำคัญ, แลการอัศจรรย์, บังเกิดด้วยนามแห่ง
๓๑ พระเยซูบุตรอันบริสุทธิแห่งพระองค์. เมื่อเขาอ้อนวอนอยู่,
ที่ที่เขาประชุมอยู่นั้นสะเทือนสะท้าน, แลคนทั้งหลายก็ประ
กอบด้วยพระวิญาณบริสุทธิ, แลได้กล่าวคำของพระเจ้าด้วย
ใจกล้าหาร.

๓๒ ๏ ฝ่ายฝูงคนที่เชื่ออยู่นั้น, ก็มีจิตรมีใจเปนอันหนึ่งอัน
เดียวกัน, แลไม่มีใครว่าเข้าของซึ่งมีอยู่นั้น, เปนของตน,
๓๓ แต่ของทั้งปวงเปนของกลาง. แลพวกทูตประกอบด้วยฤทธิ
เดชเปนอันมาก, ได้เปนพญาณถึงซึ่งพระเยซูเจ้าได้เปนขึ้น
๓๔ มาจากตาย, แลพระคุณอันใหญ่ก็อยู่กับเขาทุกคน. ด้วย
ไม่มีผู้ใดในพวกเขาขัดสน, เพราะว่าผู้ใด ๆ, มีไร่นาเย้า

เรือน ก็ ขาย เอา เงิน ค่า นั้น มา, วาง ที่ ตีน ของ พวก ทูต, ๆ จึ่ง ให้ ๓๕
แก่ ทุก คน ตาม ซึ่ง ทุก คน ต้อง การ. ฝ่าย โยเซ ที่ พวก ทูต เรียก ๓๖
ว่า บาระนาบา ซึ่ง แปล ว่า ลูก แห่ง เล้า โลม, เปน กระกูล เลวี,
แล ชาว เกาะ กุบโร, มี นา ก็ ขาย แล เอา เงิน ค่า นั้น, มา วาง ที่ ตีน
ของ พวก ทูต.

๏ บท ๕ ฯ

๑ ๏ ยัง มี คน หนึ่ง ชื่อ อานาเนีย, กับ เมีย เขา ชื่อ สับไฟเร, ก็ ไป
๒ ขาย ที่ นา. แล เงิน ค่า, ส่วน หนึ่ง นั้น, ก็ เก็บ ไว้, เมีย เขา ก็ รู้
๓ ด้วย, แล ส่วน หนึ่ง เอา มา วาง ที่ ตีน ของ พวก ทูต. ฝ่าย เปโตร
จึ่ง ถาม เขา ว่า, อานาเนีย เอ๋ย, เหตุ ไฉน ซาตาน จึ่ง ให้ ใจ ของ ตัว
เต็ม ไป จะ มุสา ต่อ พระ วิญญาณ บริสุทธิ, ให้ เก็บ ค่า ที่ นา ส่วน
๔ หนึ่ง ไว้. เมื่อ ยัง อยู่ นั้น เปน ของ ๆ เจ้า ไม่ ใช่ หฤๅ ครั้น ขาย
แล้ว ก็ อยู่ ใน อำนาถ ของ ตัว มิ ใช่ หฤๅ, เปน อะไร กระทำ ใจ เจ้า ให้
๕ ทำ ดั่ง นี้. เจ้า มิ ได้ มุสา ต่อ มนุษ, มุสา ต่อ พระเจ้า. ครั้น อานา
เนีย ได้ ยิน ถ้อย คำ ดั่ง นี้, ก็ ล้ม ลง ตาย. แล คน ทั้ง ปวง ที่ ได้ ยิน
๖ เหตุ การ นี้, ก็ พลอย สดุ้ง ตก ใจ กลัว เปน อัน มาก. แล พวก คน
๗ หนุ่ม ๆ ที่ ยืน อยู่ นั้น, ก็ เอา ศภ ห่อ แล้ว ไป ฝั่ง เสีย. แล อยู่ มา
ประมาณ สาม โมง, เมีย เขา ยัง ไม่ รู้ ใน การ ที่ เปน มา นั้น ก็ เข้า
๘ มา. ฝ่าย เปโตร ถาม เขา ว่า, ซึ่ง ขาย ที่ นา นั้น ได้ เท่า นั้น หฤๅ,
๙ จง บอก ข้า เถิด. หญิง นั้น ก็ รับ ว่า เท่า นั้น. ฝ่าย เปโตร บอก แก่
เขา ว่า, เหตุ ไฉน เจ้า ทั้ง สอง ได้ เข้า กัน, จะ ทด ลอง พระ วิญญาณ
แห่ง พระเจ้า. ดู เถิด, ตีน ของ คน ที่ ได้ ฝั่ง ผัว ของ ตัว, ก็ ถึง ประ
๑๐ ตู แล้ว, เขา จะ เอา ตัว เจ้า ออก ไป ด้วย. ใน บัด เดี๋ยว นั้น, เขา ก็
ล้ม ลง ที่ ตีน แห่ง เปโตร ตาย. แล คน หนุ่ม เหล่า นั้น, เหน ว่า

หญิงนั้นตายแล้ว, แลเขาหามออกไปฝังไว้ริมผัวของตัว.
๑๑ แลจำพวกลูกสิษทั้งหลาย, แลคนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการนี้,
ก็เกิดมีความกลัวเปนอันมาก.
๑๒ ๏ แล้วลักษณะสำคัญ, แลการอัศจรรย์หลายอย่าง, บังเกิด
ในท่ำกลางฝูงคน, แต่มือของพวกทูต. แลเขาทั้งหลายอยู่
๑๓ พร้อมกันในเฉลียงแห่งซะโลโม. แต่คนอื่นไม่มีใครอาจเข้า
๑๔ มากับเขา, แต่ทว่าฝูงคนได้นับถือเกรงเขา. แลคนที่เชื่อ
๑๕ ถือในพระเจ้า, ทั้งหญิงทั้งชายก็ทวีๆขึ้น, จนได้เอาคนเจ็บ
คนไข้นอนบนเตียงเล็ก,เตียงใหญ่, ก็เอามาวางที่หนทาง, เพื่อ
๑๖ แม้นว่าเงาเปโตรเมื่อเดินไปมา, จะบิดบังเขาบ้าง. แลฝูง
คนทั้งหลายมาแต่เมืองที่อยู่รอบยะรูซาเลมนั้น, เอาคนเจ็บ,
แลคนที่ต้องเบียดเบียนด้วยผีโสโครกมา, แลเขาก็หายโรค
ทุกคน.
๑๗ ๏ คราวนั้นประโรหิตใหญ่แลคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกัน, ซึ่ง
๑๘ เปนแต่พวกซาดูกายก็ตื่นขึ้นเต็มไปด้วยโมโห, วางมือบน
๑๙ พวกทูต, แลใส่ไว้ในคุกหลวง. แต่ในเวลากลางคืนทูตพระ
๒๐ เจ้า, มาเบิดประตูคุก, พาเขาออกไปว่า, จงไปยืนอยู่ในวิหาร,
๒๑ กล่าวแก่ฝูงคนบันดาถ้อยคำแห่งชีวิตรนี้. ครั้นพวกทูตได้
ยินดังนั้น, ก็ไปเข้าไปในวิหารแต่เช้ามืด, แลสั่งสอน. แต่
ทว่าครั้นประโรหิตใหญ่, กับคนอยู่ด้วย, มาเขาก็เรียกผู้ปฤก
ษา, แลบันดาผู้เถ้าผู้แก่แห่งพลยิศราเอล, ให้มา, แล้วก็ใช้
๒๒ ไปที่คุก, ให้เอาพวกทูตมา. แต่เมื่อพวกทนายไปมิได้พบ
๒๓ ในคุก, ก็กลับมาให้การว่า, ข้าพเจ้าไปเหนคุกบิดมั่นคงอยู่
จริง, แลคนเฝ้ายืนอยู่ที่ประตู, แต่ว่า, เมื่อเบิดแล้ว, ก็มิได้

เหน ผู้ ใด อยู่ ข้าง ใน.   เมื่อ ประโรหิต ผู้ ใหญ่, แล นาย วิหาร กับ ๒๔
ประโรหิต ใหญ่ ทั้งหลาย, ได้ ยิน คำ เหล่า นี้,   เขา ก็ สงไส ถึง การ
นี้, ว่า จะ เปน อย่าง ไร.   แต่ มี คน หนึ่ง มา บอก แก่ เขา ว่า, จง ดู ๒๕
เถิด, คน เหล่า นั้น, ซึ่ง ท่าน ได้ จำ ไว้ ใน คุก, ก็ อยู่ ใน วิหาร ยืน
อยู่ สั่ง สอน ฝูง คน.   ครั้ง นั้น, นาย วิหาร ก็ ไป กับ พวก ทนาย, ก็ ๒๖
พา พวก ทูต นั้น มา ดว้ย ดี, มิ ได้ ข่มเหง,   ดว้ย เขา กลัว ฝูง คน,
กลัว ว่า เขา จะ เอา ก้อน หิน คว่าง.   แล เมื่อ พา มา แล้ว, ก็ ตั้ง ไว้ ๒๗
ใน ท่ำ กลาง ที่ ปฤกษา.   แล้ว ประโรหิต ใหญ่ จึ่ง ถาม เขา ว่า เรา ๒๘
ได้ กำชับ ท่าน เหล่า นี้ มั่น คง   มิ ให้ สั่ง สอน ใน ชื่อ นี้ มิ ใช่ หฤๅ.
แล นี่ แนะ, ท่าน ได้ ให้ เมือง ยะรูซาเลม เต็ม ไป ดว้ย คำ สั่ง สอน
ของ ท่าน, แล คิด จะ ให้ เลือด ของ คน นั้น มา ตก อยู่ แก่ เรา.   เป ๒๙
โตร แล ทูต อื่น ตอบ ว่า,   เรา ต้อง พึ่ง พระเจ้า มาก กว่า พึ่ง มนุษ.
พระเยซู ที่ ท่าน ทั้งหลาย ได้ ฆ่า, แล แขวน ไว้ บน ไม้, พระเจ้า แห่ง ๓๐
ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา, ให้ พระองค์ นั้น เปน ขึ้น มา ใหม่, แล ได้ ๓๑
ยก ตั้ง ไว้ ที่ พระ หัตถ์ เบื้อง ขวา,   ให้ เปน ที่ รอด, จะ ได้ ให้ พล
ยิศราเอล กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่,   จะ ได้ โปรฎ ยก ความ ผิด ของ
เขา. เรา ทั้งหลาย เปน พญาณ แห่ง พระองค์, ดว้ย เหตุ การ เหล่า ๓๒
นี้.   แล พระ วิญาณ บริสุทธ, ซึ่ง พระเจ้า ได้ โปรฎ ประทาน แก่
ทุก คน ที่ พึ่ง พระองค์, เปน พญาณ ดว้ย. เมื่อ เขา ได้ ยิน ดั่ง นั้น, ๓๓
เขา ก็ กริ้ว โกรธ คิด กัน จะ ฆ่า พวก ทูต.   แต่ มี คน หนึ่ง ชื่อ ฆะ ๓๔
มาลิเอล, เปน แต่ พวก ฟาริซาย,   เปน ธรรมา จารย์ ที่ ฝูง คน ทั้ง
หลาย นับ ถือ, ก็ ยืน ขึ้น ใน ที่ ปฤกษา, สั่ง ให้ เอา พวก ทูต ออก ไป
น่อย หนึ่ง.   แล้ว ว่า แก่ เขา ทั้งหลาย ว่า, ดู กร ท่าน ชาว ยิศรา ๓๕
เอล, จง ระวัง ตัว โดย ดี,   ซึ่ง ท่าน จะ กระทำ แก่ คน เหล่า นี้.

๓๖ ดวัย ว่า, แต่ ก่อน ยัง มิ คน หนึ่ง, ชื่อ ธุดา, ก็ ตั้ง ตัว ขึ้น ว่า เปน
ใหญ่, แล มิ คน เข้า ดวัย ประมาณ สี่ รอ้ย, แต่ ว่า ธุดา นั้น, เขา ก็
ฆ่า เสีย, แล คน ทั้งปวง ที่ เข้า ดวัย, ก็ กระจัด กระจาย สูญ หาย.
๓๗ ภาย หลัง คน นั้น มิ ชาว ฆาลิลาย คน หนึ่ง ชื่อ ยุดา, ตั้ง ขึ้นใน กาล
ที่ จด บัญชิย์ สำมะโนครัว, แล้ว ได้ เกลี้ย กล่อม หลาย คน ให้ ตาม
ไป, คน นั้น ก็ ถึง ฉิบหาย, แล คน ที่ เชื่อ ฟั่ง เขา, ก็ กระจัก กระจาย
๓๘ ไป. แล บัด นี้ เรา บอก ท่าน ทั้งหลาย ว่า, จง ละ คน เหล่า นี้ ไว้,
อย่า ทำ อะไร แก่ เขา. เหตุ ว่า, ถ้า ความ คิด แล การ นี้ เปน แต่
๓๙ มนุษ, ก็ จะ เสีย ไป เอง. แต่ ว่า, ถ้า เปน แต่ พระเจ้า, ก็ จะ ทำลาย
๔๐ เสีย มิ ได้, เกลือก ว่า ท่าน จะ สู้ รบ ต่อ พระเจ้า. แล เขา ทั้งหลาย
ยอม แก่ คน นี้, แล เมื่อ ได้ เรียก พวก ทูต, แล เฆี่ยน เขา, ก็ กำชับ
๔๑ มิ ให้ พูด ใน นาม แห่ง พระเยซู, แล้ว ก็ ปล่อย เขา ไป. แล พวก
ทูต ก็ ออก ไป จาก หน้า ผู้ ปฤกษา, มิ ความ ยินดี ใน ซึ่ง เขา นับ ว่า
๔๒ เปน คน ควร จะ ทน ความ นินทา, เพราะ นาม ของ พระองค์. แล้ว
ใน วิหาร, แล ใน เรือน ทั้งหลาย, เขา ก็ สั่ง สอน ประกาศ กิตติคุณ
ประเสิฐ แห่ง พระเยซู ทุก วัน มิ ได้ ขาด.

๏ บท ๖ ฯ

๑ ๏ ใน กาล นั้น เมื่อ ลูก สิษ ทวี ขึ้น มาก, พวก เฮเล็น ก็ บ่น ติเตียน
พวก เหบราย, เพราะ ว่า, ใน การ แจก ทุก วัน, เขา ก็ เว้น เสีย ซึ่ง
๒ พวก แม่ ม่าย คน เฮเล็น นั้น. ฝ่าย พวก ทูต สิบ สอง คน, ก็ ได้
เรียก ฝูง ลูก สิษ ทั้งหลาย, ให้ ประชุม กัน, แล้ว ว่า, ที่ เรา จะ ละ
๓ คำ พระเจ้า, ไป ปรนิบัติ โตะ หา ควร ไม่. เหตุ ดั่ง นี้, พี่ น้อง ทั้ง
หลาย เอ๋ย, แต่ ใน พวก ท่าน, จง พิเคราะ เลือก เอา เจ็ด คน, ซึ่ง เปน
ที่ นับ ถือ, คน ประกอบ ดวัย พระ วิญาณ บริสุทธิ, แล ดวัย สติ

ปัญา, ซึ่งเรา จะ ตั้งไว้ สำหรับ ดูการ นี้. แต่เรา ทั้งหลาย จะ อุ ๔
ส่าห์ ออ้น วอน, แล สั่ง สอน คำพระเจ้า เปน นิจ. แล ฝูง คน ทั้ง ๕
หลาย ก็เหน ชอบ ดวัย คำ นี้, แลได้เลือกเอา ซะเตฟาโน เปน คน
ประกอบ ดวัย ค่วามเชื่อ, แล ดวัย พระ วิญาณ บริสุทธิ, แล ฟีลิบ,
แล โปรโคโร, แล นิกกาโนร, แล ตะโมน, แล ปาระเมนา, แล นิโก
ลา, ที่ เข้า รีด มาแต่ เมือง อันติโอเคีย. เจ็ดคน นี้, เขา มา ตั้ง ต่อ ๖
หน้า พวก ทูต, ๆ จึ่ง ออ้น วอน, แล้ว ก็ วาง มือ บน คน เหล่า นั้น.
แล คำ ของ พระเจ้า ก็ ทวี ขึ้น, แล ลูก สิษ ก็ ทวี ขึ้น เปน อัน มาก. ๗
ใน เมือง ยะรูซาเลม. แล ฝูง พวก ประโรหิต ก็ได้ เชื่อ ฟัง มาก.
๏ ฝ่าย ซะเตฟาโน ประกอบ ดวัย คุณ แล เดช, ก็ได้ กระทำ ๘
การ สำคัญ อัน ใหญ่, แล การ อัศจรรย์ ใน ท่ำ กลาง ฝูง คน. คราว ๙
นั้น, ลาง คน แต่โรง ธรรม ที่ เรียก ว่า โรง ธรรม แห่ง ลิเบระติน,
แต่ พวก ชาว กุเรเน, กับ ชาว อาเล็ก ซันตะเรีย, แล ชาว กิลิเกีย,
แล ชาว อาเซีย, ก็ ตื่น ขึ้น ทุ่ง เถียง กับ ซะเตฟาโน. แต่ จะ ต้าน ๑๐
ทาน ซึ่ง ท่านได้ กล่าว, อัน ประกอบ ดวัย สติ ปัญา, แล พระวิญาณ
ก็ มิได้. แล้ว เขา ยุ ยง คน ซึ่ง มา ว่า, เราได้ ยิน คน นี้ พูด คำ ๑๑
หยาบ ช้า ถึง โมเซ, แล พระเจ้า. แล เขา เตือน ฝูง คน, แล ผู้ เถ้า ๑๒
ผู้ แก่, แล พวก อาลักษ ให้ ตื่น ขึ้น. แล้ว เขา มา จับ ซะเตฟาโน
พา มา ถึง ที่ ปฤกษา, แล้ว ก็ ตั้ง ผู้ พญาณ เท็จ, ที่ ว่า, คน นี้ ก็ พูด ๑๓
คำ หยาบ ช้า ต่อ สถาน อัน บริสุทธิ นี้, แล ต่อ พระ บัญญัติ มิ ได้ อยุด
เลย. เพราะ ว่า, เราได้ ยิน คน นี้ ว่า, พระเยซู ชาว นาซาเร็ธ นี้ จะ ๑๔
ทำลาย สถาน นี้, แล้ว จะ เปลี่ยน ประเพณีย์ ซึ่ง โมเซ ตั้ง ให้ เรา
นั้น แล คน ทั้งปวง ที่ นั่ง อยู่ ใน ที่ ปฤกษา, ก็แล ดู ซะเตฟาโน, ๑๕
ก็ เหน หน้า ท่าน, เปน เหมือน หนึ่ง หน้า ทูต สวรรค์.

๏ บท ๗ ๚

๑ ประโรหิตผู้ใหญ่จึ่ง ถาม ว่า, ความ เปน ดั่งนี้ จริง หฤา. ฝ่าย ซะ
๒ เตฟาโน ตอบ ว่า, ดูกร ท่าน พี่ น้อง แล พ่อ ทั้งหลาย, จง ฟัง เถิด,
พระเจ้า ผู้ ทรง พระ รัศมี ก็ ได้ สำแดง พระองค์ แก่ อับราฮาม ผู้ บิดา
ของ เรา, อยู่ ใน เมือง เมโซปะตาเมีย, ก่อน มา อาไศรย เมือง ฮาราน.
๓ แล ได้ ตรัส แก่ อับราฮาม ว่า, จง ออก ไป จาก แผ่นดิน เมือง ของ
ท่าน, แล จาก ญาติ พี่ น้อง ของ ท่าน, แล ไป เมือง ซึ่ง เรา จะ ชี้ ให้
๔ ท่าน นั้น. ครั้ง นั้น, อับราฮาม ก็ ออก ไป จาก เมือง เคเซ็ด, ไป อา
ไศรย ใน เมือง ฮาราน. ภาย หลัง เมื่อ บิดา ท่าน ตาย แล้ว, อับรา
ฮาม จึ่ง มา จาก ที่ นั่น, มา อยู่ ใน เมือง นี้, ที่ ท่าน ทั้งหลาย อยู่ ทุก
๕ วัน นี้. แต่ พระเจ้า ยัง มิ ได้ โปรฎ ให้ มี มรฎก ใน แผ่นดิน นี้, แม้น
ภอ จะ รอง ตีน. แต่ ว่า, พระองค์ ได้ สัญา ว่า, จะ ให้ แก่ อับราฮาม,
แล เผา พันธุ ของ อับราฮาม เปน มรฎก, เมื่อ อับราฮาม ยัง ไม่ มี
๖ ลูก. แล้ว พระเจ้า ตรัส ดั่ง นี้ ว่า, เผา พันธุ ของ ท่าน, จะ ไป อาไศรย
ใน แขก บ้าน แขก เมือง, แล เขา จะ ให้ เปน บ่าว เปน ชะเลย, แล้ว
๗ เขา จะ ข่มเหง, จน สิ้น สี่ ร้อย ปี. แล พระเจ้า ยัง ตรัส ว่า, พล ประ
เทศ ซึ่ง ให้ เขา เปน ชะเลย นั้น, เรา จะ พิภากษา, แล ภาย หลัง,
๘ เขา จะ ออก มา จาก ประเทศ นั้น, แล ปรนิบัติ เรา ใน ที่ นี้. แล พระ
องค์ ตั้ง สัญา แก่ อับราฮาม, ให้ ถือ ศิล ตัด. เหตุ ดั่ง นี้ เมื่อ บังเกิด
ลูก ชื่อ ยิศฮาค, ก็ ให้ รับ ศิล ใน วัน แปด. แล ยิศฮาก มี ลูก ชื่อ
ยาโคบ, แล ยาโคบ มี ลูก สิบ สอง คน, เปน บิดา ใหญ่ ของ เรา.
๙ แล บิดา ใหญ่ ของ เรา นั้น, คิด อิจฉา แก่ โยเซพ, ก็ ขาย ไป เมือง
๑๐ อายฆุบโต. แต่ พระเจ้า อยู่ กับ โยเซพ นั้น, แล โปรฎ ช่วย ให้ รอด
โภย ไภย ทั้งปวง, ให้ มี ความ ชอบ แล สติ ปัญญา ต่อ หน้า ฟาโร, ผู้

เปน กระษัตร แห่ง เมือง อายฆุบโต. แล ท่าน ได้ ตั้ง โยเซพ ให้
ครอบ ครอง เมือง อายฆุบโต, ทั้ง พระ ราชวัง แห่ง ท่าน. ครั้ง ๑๑
นั้น, ก็ บังเกิด กันดาน อาหาร ทั่ว ทั้ง แผ่นดิน อายฆุบโต, แล คะ
นาอัน, แล ความ ยาก ลำบาก ใหญ่. แล บิดา ใหญ่ ของ เรา, จะ หา
ซึ่ง เลี้ยง ชีวิตร มิ ได้. ฝ่าย ยาโคบ เมื่อ ได้ ยิน ว่า, เข้า มี อยู่ ใน ๑๒
เมือง อายฆุบโต, ก็ ใช้ บิดา ใหญ่ ของ เรา ไป ก่อน. แต่ คราว ที่ ๑๓
สอง โยเซพ ก็ ให้ พี่ น้อง รู้ จัก ตัว, แล ฟาโร ได้ รู้ จัก ญาติ วงษ ของ
โยเซพ. ฝ่าย โยเซพ ก็ ใช้ ไป เชิญ ยาโคบ ผู้ บิดา ของ ท่าน, แล ๑๔
บันดา ญาติ วงษ ของ ท่าน, ประมาณ เจ็ด สิบ ห้า คน, ให้ ลง มา.
ยาโคบ จึ่ง ได้ ลง ไป เมือง อายฆุบโต, แล ตาย ที่ นั่น, ทั้ง ยาโคบ ๑๕
แล บิดา ใหญ่ ของ เรา. แล เขา เอา ไป ถึง เมือง ซะเคม ฝั่ง ไว้, ใน ๑๖
ที่ ฝั่ง ศภ ที่ อับราฮาม ได้ ซื้อ ไว้ ด้วย เงิน แต่ ลูก ของ ฮาโมร, ผู้ พ่อ
ของ ซะเคม.

๏ ครั้น เวลา แห่ง คำ สัญา, ซึ่ง พระเจ้า ได้ ตรัส สาบาล ไว้ แก่ ๑๗
อับราฮาม, ใกล้ จะ ถึง แล้ว, พวก ยูดาย ทวี ขึ้น ใน เมือง อายฆุบ
โต, กว่า กระษัตร อื่น ที่ มิ ได้ รู้ จัก โยเซพ, ก็ บังเกิด ขึ้น. กระ ๑๘
ษัตร องค์ นั้น, ก็ ทำ เหตุ บาย แก่ พวก ญาติ ของ เรา, ข่มเหง ปู่ ๑๙
หญ้า ตา ยาย ของ เรา, จน ให้ เอา ลูก อ่อน ทิ้ง เสีย, เพื่อ มิ ให้ เอา ชี
วิตร รอด. คราว นั้น โมเซ ก็ บังเกิด เปน คน รูป งาม ยิ่ง นัก. เขา ๒๐
ก็ เลี้ยง ไว้ ใน เรือน ของ บิดา สาม เดือน. แล ครั้น ทิ้ง เสีย แล้ว, ๒๑
ราช ธิดา ของ ฟาโร ได้ เก็บ มา เลี้ยง ไว้, เปน บุตร ของ ตน. แล ๒๒
โมเซ ก็ ชำนาญ ใน สติ ปัญา แห่ง พวก อายฆุบโต, แล เปน คน มี
กำลัง มาก ใน ที่ จะ พูด จา ปราไศรย แล ทำ การ งาน. ครั้น โมเซ ๒๓
ถึง อายุศม์ สี่ สิบ ปี แล้ว, จึ่ง คิด ใน ใจ ว่า, จะ ไป เยี่ยม ญาติ พี่

๒๔ น้อง ของ ตน, คือ ลูก ยิศราเอล. แล เมื่อ ได้เหน คน หนึ่ง ต้อง
เบียดเบียน, จึ่ง ช่วย เขา แก้แค้น แก่ ชาว อายฆุบโต ที่ เบียด
๒๕ เบียน นั้น, ฆ่า เขา เสีย. เพราะ โมเซ คิด ว่า, ญาติ พี่ น้อง จะ เข้า
ใจ ว่า, พระเจ้า จะ ช่วย เขา ให้ รอด ด้วย มือ ของ ตน, แต่ เขา หา
๒๖ ได้ เข้า ใจ ไม่. ใน วัน ถัด มา นั้น, โมเซ ก็ สำแดง ตัว แก่ เขา เมื่อ
วิวาท กัน อยู่, จะ ใค่ร ให้ เขา เข้า เปน ดี กัน อีก ว่า, ท่าน เปน พี่ น้อง
๒๗ กัน, เหตุ ไฉน มา ทำ ร้าย กัน. ฝ่าย คน ที่ ได้ ทำ ร้าย ต่อ เพื่อน บ้าน
นั้น, ก็ ผลัก โมเซ ไป, ว่า ใคร ได้ ตั้ง ท่าน เปน ผู้ บังคับ, ผู้ ตัด สิน
๒๘ เรา. ท่าน จะ ฆ่า เรา เสีย, เหมือน ฆ่า คน อายฆุบโต วาน นี้ หฤๅ.
๒๙ แล้ว โมเซ เมื่อ ได้ ยิน คำ นี้, ก็ หนี ไป เปน แขก เมือง ใน เมือง มิด
ยาน. ที่ นั่น, ก็ บังเกิด มี บุตร สอง คน.
๓๐ ๏ ครั้น ล่วง ไป ได้ สี่ สิบ ปี แล้ว, ทูต แห่ง พระเจ้า มา สำแดง
๓๑ ตัว แก่ โมเซ, ใน เพลิง ไฟ ที่ พุ่ม ไม้, ใน ป่า ภูเขา ซีนาย. ฝ่าย โม
เซ เมื่อ ได้ เหน นิมิตร นั้น, ก็ ปลาด ใจ. แล เมื่อ จะ เข้า ใกล้ ขะเม่น
ดู, ก็ มี พระ สุระเสียง แห่ง พระองค์ เจ้า, ตรัส แก่ โมเซ ว่า, เรา
๓๒ เปน พระเจ้า แห่ง ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ ท่าน, พระเจ้า แห่ง อับรา
ฮาม, พระเจ้า แห่ง ยิศฮาก, แล พระเจ้า แห่ง ยาโคบ. โมเซ จึ่ง
๓๓ กลัว ตัว สั่น ไม่ อาจ ดู ได้. แต่ พระองค์ ตรัส แก่ เขา ว่า, จง ถอด
รองท้าว ออก จาก ท้าว ของ ท่าน, เพราะ ว่า, ที่ ที่ ท่าน ยืน อยู่ นั้น, ก็
๓๔ เปน ที่ อัน บริสุทธิ. แท้ จริง, เรา ได้ เหน การ ลำบาก แห่ง พลไพร่
ของ เรา, ใน เมือง อายฆุบโต, แล เรา ได้ ยิน ซึ่ง เขา ร้องทุกข์, แล
เรา ได้ ลง มา จะ ช่วย เขา ให้ รอด. มา เถิด, เรา จะ ใช้ ท่าน นี้ ไป
๓๕ เมือง อายฆุบโต. โมเซ คน นี้, ที่ เขา มิ ได้ รับ, แล ถาม ว่า, ใคร
ได้ ตั้ง ท่าน เปน ผู้ บังคับ, ผู้ ตัด สิน แก่ เรา, โมเซ คน นี้, พระเจ้า

ใช้ไปให้เปนผู้บังคับ, แลผู้ช่วยให้รอด, ด้วยมือแห่งทูต
สวรรค์, ซึ่งสำแดงตัวแก่โมเซในพุ่มไม้. ผู้นี้แลได้พาเขา ๓๖
ออกมา, เมื่อได้กระทำการอัศจรรย์, แลการสำคัญในเมืองอาย
ฆุบโต, แลที่ชะเลแดง, แลในป่า, ถึงสี่สิบปี. เปนโมเซ ๓๗
คนนี้, ที่ได้ว่าแก่ชาวยิศราเอลว่า, พระองค์ผู้เปนพระเจ้า, จะให้
ผู้ทำนายบังเกิดแก่ท่าน, แต่ในพวกพี่น้องของท่าน, เหมือน
อย่างเรา, ท่านนั้นจงฟังเถิด. เปนคนนี้และ, ซึ่งเปนอยู่กับ ๓๘
ด้วยฝูงคนในป่า, ซึ่งอยู่กับทูตสวรรค์, ที่ได้พูดกับท่านที่ภู
เขาซีนาย, แลอยู่กับปู่หญ้าตายายของเรา, ผู้ได้รับคำอันให้
มีชีวิตร, แลส่งคำนั้นให้แก่เรา. ปู่หญ้าตายายของเราไม่ ๓๙
ใคร่จะฟัง, ประมาทขับเสีย, แลมีน้ำจิตรจะกลับไปยังเมือง
อายฆุบโตอีก, ว่าแก่อาโรนว่า, จงทำพระให้เราซึ่งจะเดินนำ ๔๐
หน้าเรา. เพราะว่า, โมเซคนนี้, ซึ่งพาเราออกจากแผ่นดินอาย
ฆุบโต, เขาเปนประการใดเราไม่รู้. แล้วในคราวนั้น, เขาก็ ๔๑
ทำรูปวัว, แลเอาของบรรณาการมาบูชารูปนั้น, แลมีความ
ยินดี, ในการมือของตน. พระเจ้าจึ่งกลับไปจากเขาปล่อยให้ ๔๒
เขาปรนิบัติดาวดาราแห่งฟ้า, เหมือนจาฤกไว้ในคำภีร์แห่งผู้ทำ
นายว่า, พวกชาวยิศราเอลเอ๋ย, ซึ่งท่านได้เอาสัตวฆ่าบูชาแก่
เรา, ในป่าถึงสี่สิบปี, แลท่านได้เอาพลับพลาอาไศรยแห่งโม ๔๓
เล็ก, แลดาวเรมฟั่น, รูปพระของท่าน, เปนแบบแผน, ซึ่งท่าน
ได้ทำไว้จะกราบไหว้, แลเราจะกวาดท่านให้ไปอยู่พ้นเมือง
บาบุโลน.

๏ พลับพลาซึ่งเปนพญาณอยู่กับปู่หญ้าตายายของเราใน ๔๔
ป่า, เหมือนอย่างพระองค์ได้จัดแจงไว้, เมื่อตรัสแก่โมเซให้

๔๕ ทำ พลับพลา นั้น, ตาม แบบ อย่าง ซึ่ง ท่าน ได้ เหน. ปู่ หญ้า ตา
ยาย ของ เรา ได้ ภา พลับพลา นั้น, มา กับ ดวัย ยะโฮซูอะ, ใน สมบัติ
แห่ง พล ประเทศ, ซึ่ง พระเจ้า ได้ กำจัด เสีย, ต่อ หน้า ปู่ หญ้า ตา
๔๖ ยาย ของ เรา, จน ลง มา ถึง ดาวิด, ผู้ มี ความ ชอบ ต่อ พระ ภักตร
พระเจ้า, แล มี ใจ ปราถนา จะ หา พลับพลา สำหรับ พระเจ้า แห่ง ยา
๔๗ โคบ. แต่ ซะโลโม ได้ สร้าง วิหาร สำหรับ พระองค์. แต่ ทว่า, ผู้
๔๘ ที่ สูง สุด หาได้ อาไศรย ใน วิหาร ซึ่ง มือ มนุษ ได้ ทำ ไว้ ไม่ เหมือน
๔๙ ผู้ ทำนาย ได้ ว่า ไว้ ว่า, สวรรค์ ก็ เปน พระ ที่ นั่ง ของ เรา, แล แผ่น
ดิน, ก็ เปน ที่ รอง พระ บาท ของ เรา. พระองค์ เจ้า ตรัส ถาม ว่า,
จะ มา สร้าง เรือน อย่างไร สำหรับ เรา, ที่ สถิตย์ ของ เรา เปน ที่ อย่าง
๕๐ ไร, พระ หัดถ์ ของ เรา มิ ได้ กระทำ สาระพัด เหล่า นี้ หฤๅ. โอ้ คน
๕๑ คอแขง, ตั้ง ใจ แล หู ดื้อ ดึง, ท่าน ทั้งหลาย มา ขัด ขวาง พระ
วิญาณ บริสุทธิ. ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ ท่าน กระทำ อย่าง ไร, ท่าน ทั้ง
๕๒ หลาย ได้ กระทำ ดั่ง นั้น ดวัย. ใน พวก ผู้ ทำนาย เปน ผู้ ใด ซึ่ง ปู่
หญ้า ตา ยาย มิ ได้ ข่มเหง, แล เขา ได้ ฆ่า บันดา คน ที่ กล่าว ว่า
ดวัย, ซึ่ง ผู้ ชอบ ธรรม, จะ มา, ที่ ท่าน ทั้งหลาย เดี๋ยว นี้, ได้ มอบ
๕๓ ไว้ แล ฆ่า เสีย. ท่าน ทั้งหลาย ได้ รับ บัญญัติ แต่ มือ ทูต สวรรค์,
แต่ มิ ได้ รักษา ไว้.

๕๔ ๏ เมื่อ เขา ทั้งหลาย ได้ ยิน ดั่ง นี้, เขา ก็ คัด เคือง ใจ, ขบ เขี้ยว
๕๕ เคี้ยว ฟัน, แก่ ซะเตฟาโน นัก. ฝ่าย ซะเตฟาโน ก็ ประกอบ ดวัย
พระ วิญาณ บริสุทธิ, ก็ ขะเม่น ดู สวรรค์, ได้ เหน รัศมี แห่ง พระ
เจ้า, แล พระเยซู เสด็จ ยืน อยู่ ข้าง ขวา พระ หัดถ์ พระเจ้า. แล้ว
๕๖ ว่า, ดู นี่ แนะ, เรา เหน สวรรค์ เบิด ออก, แล บุตร มนุษ ยืน อยู่
๕๗ ข้าง ขวา พระหัดถ์ พระเจ้า. คน ทั้งปวง จึ่ง ร้อง ดวัย เสียง ดั่ง,

จุก หู เขา, แล วิ่ง พร้อม กัน, ผลัก ซะเตฟาโน ออก จาก เมือง, ๕๘
แล้ว คว่าง ด้วย หิน. แล คน ซึ่ง เปน พญาณ ก็ วาง ผ้า ผ่อน ของ
เขา, ที่ ตีน ของ คน หนุ่ม คน หนึ่ง, ชื่อ ว่า เซาโล. แล้ว เขา คว่าง ๕๙
ซะเตฟาโน ด้วย หิน, เมื่อ อ้อน วอน แก่ พระเจ้า ว่า, พระเยซู พระ
องค์ เจ้า ข้า, ขอ รับ วิญาณ ของ ข้าพเจ้า เถิด. แล้ว ก็ คุก เข่า ลง, ๖๐
ร้อง เสียง ดัง ว่า, อย่า ถือ ความ ผิด นี้ ต่อ เขา. เมื่อ ว่า ดั่ง นี้ แล้ว,
ก็ หลับ ไป.

๏ บท ๘ ๆ

๏ แล ซึ่ง เขา ฆ่า ซะเตฟาโน นั้น, เซาโล ก็ ยอม เหน ด้วย เขา. ๑
แล คราว นั้น, ก็ เกิด ความ ข่มเหง ใหญ่, แก่ ฝูง พวก สิษ ใน เมือง
ยะรูซาเลม. เว้น ไว้ แต่ พวก ทูต, สิษ ทั้งปวง ก็ กระจัด กระจาย ไป
ทั่ว แว่น แคว้น เมือง ยูดาย, แล เมือง ซะมาเรีย. แล คน ที่ เกรง ๒
กลัว พระเจ้า, ก็ เอา ซะเตฟาโน ไป ฝั่ง เสีย, แล กระทำ พิลาป ร้องไห้
รักษ เขา เปน อัน มาก. ฝ่าย เซาโล ก็ ประทุศร้าย ต่อ พวก สิษ, เข้า ๓
ไป ใน บ้าน เรือน, ลาก เขา ทั้ง ชาย หญิง จำ ไว้ ใน คุก.

๏ แล้ว พวก สิษ ที่ กระจัด กระจาย ไป นั้น, ก็ เที่ยว ป่าว ประ ๔
กาศ ซึ่ง คำ พระเจ้า. ฟีลิบ จึ่ง ไป ใน แว่น แคว้น ซะมาเรีย, ประ ๕
กาศ เรื่อง พระ คฤศโต ให้ เขา. เมื่อ ฝูง คน ทั้งหลาย ได้ ฟั่ง ถ้อย คำ ๖
ของ ฟีลิบ, แล ได้ เหน การ สำคัญ ซึ่ง ฟีลิบ ได้ กระทำ, เขา ก็ เอาใจ
ใส่ ฟั่ง คำ นั้น. ด้วย ว่า, ผีโสโครก เปน อัน มาก, ก็ โห่ ร้อง ด้วย ๗
เสียง ดัง, แล ออก มา จาก คน ที่ สิง อยู่ นั้น. แล คน หลาย คน ที่
เปน โรค ตัว สั่น, แล คน เปน ขะเหยก, ก็ หาย จาก โรค. แล ยัง ๘
เกิด ความ ยินดี เปน อัน มาก ใน เมือง นั้น.

๙ ๏ แต่ยังมีคนหนึ่งชื่อซิโมน, ซึ่งได้ทำมารยาเล่กล, ในเมือง
นั้นแต่ก่อน, แลกระทำให้ชาวซะมาเรียหลงไหล, ว่าตัวเปนผู้
๑๐ ใหญ่. ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย, ก็เชื่อฟังคนนั้น, ว่า,
๑๑ เขาเปนมหาเดชแห่งพระเจ้า. แลคนทั้งหลายได้เชื่อฟังคน
นี้, ด้วยว่า, เขาทำกลอุบายให้คนหลงไหล, เปนช้านานแล้ว.
๑๒ แต่ว่า, เมื่อเขาได้เชื่อซึ่งฟีลิบบ่าวประกาศกิติคุณประเสริฐ,
ว่าถึงราชสมบัติแห่งพระเจ้า, แลนามแห่งพระเยซูคฤศ, เขา
๑๓ ก็รับศีลบัพติศมา, ทั้งชายหญิง. ฝ่ายซิโมนก็เชื่อถือด้วย,
แลเมื่อได้รับศีลบัพติศมาแล้ว, ก็อยู่กับฟีลิบ, ปลาดใจด้วย
การสำคัญ, แลการอัศจรรย์ใหญ่, ซึ่งฟีลิบได้กระทำนั้น.
๑๔ ๏ ฝ่ายพวกทูตในเมืองยะรูซาเลม, เมื่อได้ยินว่าชาวซะมา
เรีย, ได้รับคำของพระเจ้า, เขาก็ใช้เปโตรแลโยฮัน, ไปถึงเขา.
๑๕ เมื่อเปโตรแลโยฮันไปถึงแล้ว, เขาก็อ้อนวอนขอพรให้เขา,
๑๖ เพื่อเขาจะได้รับพระวิญาณบริสุทธิ์. ด้วยว่า, พระวิญาณบริ
สุทธิยังมิได้ลงมาบนผู้หนึ่งผู้ใด, แต่เขาได้รับศีลบัพติศมา
๑๗ ในนามพระเยซูเจ้าเท่านั้น. แล้วเปโตรแลโยฮันได้วางมือ
๑๘ บนเขา, แล้วเขาได้รับพระวิญาณบริสุทธิ. ฝ่ายซิโมน, เมื่อ
เหนว่าเขาได้รับพระวิญาณบริสุทธิ, ด้วยวางมือของพวกทูต,
๑๙ เขาก็เอาเงินทองมาให้เขา, ว่า, ขอให้ข้ามีฤทธิดังนี้, เพื่อข้า
๒๐ จะวางมือบนผู้ใด, ผู้นั้น, จะได้รับพระวิญาณบริสุทธิ. ฝ่าย
เปโตรว่าแก่เขาว่า, ให้เงินของเจ้าฉิบหายกับด้วยเจ้าเถิด.
เพราะว่า, เจ้ามาคิดว่า, ซึ่งประทานแห่งพระเจ้า, จะซื้อได้ด้วย
๒๑ เงิน. ตัวเจ้าไม่มีส่วนไม่เปนพักพวกในการนี้เลย. ด้วย
๒๒ ว่า, ใจของเจ้าก็หาตรงต่อพระภักตร์พระเจ้าไม่. เหตุฉะนี้จง

กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่, เพราะ บาป นี้, แล อ้อน วอน ขอ พระเจ้า, ชะ
รอย พระองค์ จะ โปรฎ ยกเสีย ซึ่ง นึก บาป แห่ง ใจ ของ เจ้า. เพราะ ๒๓
ว่า, เรา เหน ว่า เจ้า ยัง อยู่ ใน ดี อัน ขม, แล ซึ่ง ผูก พันท์ แห่ง การ
บาป. ซีโมน จึ่ง ตอบ ว่า, ท่าน จง ขอ อ้อน วอน แก่ พระเจ้า เผื่อ ข้า ๒๔
เถิด, เพื่อ มิให้ สิ่ง ใด ที่ ท่าน ว่า นั้น, มา ตก บน ข้า เลย. เมื่อ ๒๕
พวก ทูต ได้ เปน พญาณ, แล เทศนา คำ แห่ง พระเจ้า แล้ว, เขา ก็
กลับ ไป เมือง ยะรูซาเลม, ก็ ได้ ข่าว ประกาศ กริตคุณ ประเสริฐ,
ใน บ้าน ขาว ซะมาเรีย หลาย บ้าน.

๏ แล ทูต พระเจ้า สั่ง แก่ ฟีลิบ ว่า, จง ลุก ขึ้น ไป ทาง ทิศ ๒๖
ใต้, ตาม ทาง ที่ ลง มา แต่ เมือง ยะรูซาเลม, ไป เมือง ฆาซา, เปน
ที่ ป่า. ฟีลิบ จึ่ง ลุก ขึ้น ไป. แล นี่ แนะ, มี ขันที คน หนึ่ง, เปน ๒๗
ขาว อายธิโอบ, เปน ผู้ มี กำลัง มาก ใน แผ่นดิน นาง กระษัตร แห่ง
อายธิโอบ ชื่อ กันดาเก, แล เปน นาย รักษา คลัง ทรัพย์ ทั้งปวง แห่ง
นาง กระษัตร นั้น, ได้ มา ให้ว นมัศการ ใน เมือง ยะรูซาเลม, แล้ว ๒๘
กลับ ไป นั่ง อยู่ ใน รถ, แล อ่าน หนังสือ ผู้ ทำนาย ยะซายา. ฝ่าย ๒๙
พระ วิญาณ สั่ง แก่ ฟีลิบ ว่า, จง ไป ชิด กัน กับ รถ นั้น เถิด. ฟี ๓๐
ลิบ ก็ วิ่ง ไป ใกล้, ก็ ได้ ยิน ท่าน อ่าน หนังสือ ยะซายา ผู้ ทำนาย
นั้น, จึ่ง ถาม ว่า, ซึ่ง ท่าน อ่าน นั้น, ท่าน เข้าใจ หฤๅ. ขันที นั้น, ๓๑
ตอบ ว่า, ถ้า ไม่ มี ใคร แปล ให้, ที่ ไหน จะ เข้าใจ ได้. แล้ว ท่าน
จึ่ง เชิญ ฟีลิบ ขึ้น ไป นั่ง กับ ท่าน. ข้อ ใน หนังสือ ที่ อ่าน นั้น, เปน ๓๒
นี้, คือ, เขา พา ท่าน อุปมา เหมือน แกะ ที่ จะ ฆ่า เสีย, แล เหมือน
ลูก แกะ ที่ นิ่ง ไม่ ร้อง ต่อ หน้า คน ที่ ตัด ขน, ท่าน ก็ มิได้ ออก ปาก
ว่า เหมือน กัน. แล ใน ที่ ท่าน ถ่อม ตัว ลง, ความ พิภากษา ของ ๓๓
ท่าน, เขา ก็ ยก เสีย. แล ใคร ผู้ ใด จะ กล่าว ถึง วงษ ของ ท่าน,

๓๔ เพราะ ว่า, ชีวิตร ท่าน, ก็ ตัด จาก แผ่นดิน แล้ว. ขันที จึ่ง ถาม พี่
ลิบ ว่า, ขอ ท่าน, ผู้ ทำนาย ว่า ดั่งนี้, ว่า ถึง ผู้ ใด, ว่า ถึง ตัวเอง
๓๕ หฤๅ, ๆ ถึง ผู้ อื่น. ฝ่าย พี่ลิบ ก็ ออก ปาก, จับ เอา ข้อ จาฤก เหล่า
๓๖ นั้น, ก็ เทศนา สั่ง สอน เขา, ว่า ถึง พระเยซู. ครั้น เดิน ทาง ไป, ก็
มา ถึง น้ำ แห่ง หนึ่ง, แล ขันที บอก ว่า, นี่ แนะ มี น้ำ, เปน อะไร ที่
๓๗ ขัด ห้าม มิ ให้ เรา รับ บัพติศมา. พี่ลิบ ตอบ ว่า, แม้น ท่าน เชื่อ
ถือ ดว้ย สุด ใจ, ท่าน จะ รับ ได้. เขา จึ่ง ตอบ ว่า, เรา เชื่อ ถือ ว่า,
๓๘ พระเยซู คฤศ เปน บุตร พระเจ้า. แล้ว ท่าน สั่ง ให้ อยุด รถ ไว้.
แล้ว ทั้ง สอง คน ก็ ลง ไป ถึง น้ำ, ทั้ง พี่ลิบ แล ขันที, แล พี่ลิบ
๓๙ ได้ ให้ ท่าน รับ ศีล บัพติศมา. แล เมื่อ ขึ้น มา จาก น้ำ แล้ว, พระ
วิญาณ แห่ง พระเจ้า มา รับ เอา พี่ลิบ ไป. แล ขันที นั้น, มิ ได้ เหน
๔๐ เขา อีก, แต่ เดิน ทาง ไป มี ความ ยินดี. แต่ พี่ลิบ เขา ได้ พบ ที่
เมือง อะโซโต. เมื่อ เดิน มา ตลอด นั้น, ก็ ได้ สั่ง สอน ทุก เมือง จน
มา ถึง เมือง กายซาไรอา.

๏ บท ๙ ฯ

๑ ๏ ฝ่าย เซาโล ยัง หาย ใจ ดุก คำราม, แล ซึ่ง จะ ฆ่า พื้น พวก สิษ
๒ แห่ง พระองค์ เจ้า, ก็ ไป หา ประโรหิต ใหญ่, แล ขอ หนังสือ ไป ถึง
โรง ธรรม ใน เมือง ดาเมเซก, เพื่อ ว่า, ถ้า จะ พบ ผู้ ใด ที่ ถือ ทาง นี้,
๓ จะ จับ มัด เขา ทั้ง ชาย หญิง, พา มา ยัง เมือง ยะรูซาเลม. แล เมื่อ
เซาโล ยัง เดิน ทาง ไป, จะ ใกล้ ถึง เมือง ดาเมเซก แล้ว. ใน บัด
เดี๋ยว นั้น, ก็ บังเกิด มี สว่าง ส่อง มา แต่ บน ฟ้า มา ล้อม รอบ.
๔ แล้ว เซาโล ก็ ล้ม ลง ถึง ดิน ได้ ยิน เสียง ตรัส แก่ ตัว ว่า, เซาโล,
๕ เซาโล เอ๋ย, เหตุ ไฉน ท่าน ข่มเหง เรา. เซาโล จึ่ง ทูล ถาม ว่า,
พระองค์ เจ้า ข้า, พระองค์ เปน ผู้ ใด. พระองค์ เจ้า ตรัส ตอบ ว่า,

เรา ก็ เปน พระเยซู ที่ ตัว เจ้า ข่มเหง อยู่.   ตัว จะ ถิบ ซึ่ง ปลาย กะ.
ตัก นั้น, เปน ยาก นัก.   แล เซาโล ก็ กลัว ตัว สั่น ถาม ว่า, พระ ๖
องค์ เจ้า ข้า, พระองค์ จะ ให้ ข้าพเจ้า กระทำ เปน ประการ ใด.   พระ
องค์ เจ้า จึ่ง ตรัส แก่ เขา ว่า, จง ลุก ขึ้น เข้า ไป ใน เมือง, แล้ว ควร
เจ้า จะ ทำ ประการ ใด, เขา จะ บอก ให้ รู้.   ฝ่าย คน ที่ เดิน ทาง ด้วย ๗
กัน, ก็ ยืน นิ่ง อยู่, ได้ ยิน เสียง, แต่ ไม่ เหน ผู้ ใด.   ฝ่าย เซาโล ก็ ๘
ลุก ขึ้น จาก ดิน, ลืม ตา ขึ้น ก็ มิ ได้ เหน ผู้ ใด.   เขา จึ่ง จูง มือ เซา-
โล พา ไป ยัง เมือง ดาเมเซก.   แล้ว ถึง สาม วัน ท่าน มิ ได้ เหน, มิ ๙
ได้ กิน, มิ ได้ ดื่ม เลย.

๏ แล ใน เมือง ดาเมเซก,   มี ลูก สิษ คน หนึ่ง ชื่อ อานาเนีย. ๑๐
พระองค์ เจ้า ได้ ตรัส แก่ เขา ใน นิมิตร ฝัน ว่า, อานาเนีย เอ๋ย.   อา
นาเนีย ทูล ตอบ ว่า, พระองค์ เจ้า ข้า, จง ดู ข้า พระองค์ เจ้า.   ฝ่าย ๑๑
พระองค์ เจ้า ตรัส แก่ เขา ว่า, จง ลุก ขึ้น ออก ไป ที่ ถนน ที่ เรียก ว่า
ตรง นั้น, หา ใน เรือน ของ ยุดา, คน หนึ่ง ชื่อ เซาโล ชาว เมือง ตาระ
โซ.   ดู เถิด เขา อ้อน วอน อยู่, แล ใน นิมิตร ฝัน ได้ เหน คน หนึ่ง ๑๒
ชื่อ อานาเนีย, มา แล วาง มือ บน เขา, เพื่อ เขา จะ เหน ได้.   ฝ่าย ๑๓
อานาเนีย ทูล ตอบ ว่า,   ข้าพเจ้า ได้ ยิน แต่ หลาย คน ว่า ถึง คน นี้
ว่า, เขา ได้ กระทำ ร้าย แก่ ผู้ บริสุทธิ แห่ง พระองค์ ใน เมือง ยะรูซา
เลม มาก เท่า ใด.   แล ที่ นี่, เขา มี อำนาถ มา แต่ ประโรหิต ใหญ่, ๑๔
จะ มัด บันดา คน ที่ อ้อน วอน ออก ชื่อ ของ พระองค์.   ฝ่าย พระองค์ ๑๕
เจ้า ตรัส แก่ เขา ว่า, จง ไป เถิด.   เพราะ ว่า, คน นั้น เปน ที่ เลือก
จะ ถือ นาม ชื่อ ของ เรา ต่อ หน้า คน ต่าง ประเทศ, แล มหา กระษัตร,
แล ลูก ชาว ยิศราเอล.   ด้วย เรา จะ ชี้ ให้ เขา เหน ว่า, ตัว เขา จะ ๑๖
ต้อง ทน ความ ยาก ลำบาก, เพราะ นาม ของ เรา, มาก เท่า ใด.   แล้ว ๑๗

อานาเนีย ก็ไป, เข้า ในเรือน วางมือ บนเซาโล บอกเขาว่า, พี่เซา
โล เอ๋ย, พระองค์เจ้า คือพระเยซู ได้ใช้ข้า มา, เพื่อ ท่าน จะได้เหน,
๑๘ แล ประกอบ ด้วย พระ วิญาณ บริสุทธิ. ใน บัดเดี๋ยวนั้น, ก็ ตก
จาก ตาของเซาโล เหมือน หนึ่งเปนเกล็ด, แล้วเขาก็เหน ได้ใน
๑๙ บัดเดี๋ยวนั้น, แล ได้ ลุกขึ้นรับ ศิล บัพติศมา. แลเมื่อได้รับ
อาหาร ก็ มี กำลังขึ้น. แล้วเซาโล ก็อยู่ กับ พวก สิษในเมือง ดา
๒๐ เมเซก เปน หลาย วัน. แล ใน ทัน ใด ก็ ป่าว ประกาศ, ว่า ถึง พระ
๒๑ เยซู ในโรง ธรรม, ว่า, พระองค์เปน บุตรแห่งพระเจ้า. ฝ่าย คน
ทั้งปวง ที่ได้ ยิน ก็ ปลาดใจ ว่า, มิ ใช่ คน นี้ หฤๅ ที่ ใน เมือง ยะรูซา
เลม, ได้ ทำลายคน ทั้งหลาย ที่ อ้อน วอน ออก นามชื่อ นี้. แล้วได้
๒๒ มา นี้ หวัง จะ ผูกมัดเขา, พา ไป ถึง พวกประโรหิตใหญ่. แต่
เซาโล ยิ่งมีกำลังขึ้น, ได้ ว่า กล่าว ให้ พวก ยูดาย ที่ อยู่ ในเมือง
ดาเมเซก ให้ จน อยู่, ชี้ให้เหน ว่า, พระเยซูเปน พระ คฤศโต จริง.
๒๓ แต่เมื่อ ล่วง ไป หลายวัน แล้ว, พวก ยูดาย คิด อ่าน กัน จะ ฆ่า เซา
๒๔ โล เสีย. แต่ ความ คิดอ่าน แห่งเขา, เซาโล ก็ ทราบ อยู่ แล้ว.
เขา จึ่ง เฝ้า ประตู ทั้ง กลาง วัน กลาง คืน เพื่อ จะ ฆ่าเซาโลเสีย.
๒๕ ฝ่าย พวก สิษ ก็ เอาเซาโล นั้น, ใส่ใน ตะกร้า, หย่อน ลง จาก กำ
แพง เมือง ใน เวลา กลาง คืน.
๒๖ ๏ ครั้นเซาโลไปถึงเมือง ยะรูซาเลม แล้ว, ท่าน คิด จะ ใคร่
เข้า สนิด กันกับ พวก สิษ. แต่ สิษ ทั้งหลาย กลัว, เขาไม่ เชื่อ ว่า
๒๗ ท่านเปน สิษ. แต่ บารนาบา ภา ท่าน มา ถึง พวก ทูต, แล้ว ก็
กล่าว ความ แก่ เขา, ซึ่งเซาโล ได้เหน พระองค์เจ้าในที่หน ทาง,
แล พระองค์ ได้ ตรัส แก่เขา, แล ซึ่ง เซาโล ได้ สั่ง สอน ว่า ด้วย
๒๘ นาม พระเยซู ใน เมือง ดาเมเซก ด้วย ใจ กล้า หาร. แล้วเซาโล

ก็อยู่ กับ พวก ทูต ใน เมือง ยะรูซฃเลม เข้า มา ออก ไป. แล สั่ง ๒๙
สอน ใน นาม แห่ง พระเยซูเจ้า ด้วยใจ กล้าหาร. พูด จาไล่เลียง
กันกับ พวก เฮเล็น. แต่ พวกนั้น คิด อ่าน จะ ฆ่า เซฃโล เสีย.
ฝ่าย พวก พี่ น้อง เมื่อ รู้ ดั่ง นี้ แล้ว, ก็เอา เซฃโล ไป เมือง กายซฃ ๓๐
ไรอา, แล ส่ง เขา ไป ถึง เมือง ตาระโซ.
๏ คราว นั้น พวก สิษ สิ้น ทั้งเมือง ยุดาย, แล เมือง ฆาลิลาย, แล ๓๑
เมือง ซะมาเรีย ก็ สงบ เปน ศุข, ก็ได้ จำเริญ ดี ขึ้น, แล ประกอบ
ด้วย ใจ เกรง พระเจ้า. แลได้ บริบูรรณ ขึ้น ใน ซึ่ง บันเทา ทุกข์
แห่ง พระวิญาณ บริสุทธิ. ครั้น อยู่ มา เมื่อ เปโตร เที่ยว ตลอด ๓๒
ทุก แห่ง, ก็ ได้ มา ถึง คน บริสุทธิ ที่ อาไศรย เมือง ลุดา. ที่ นั่น ๓๓
ได้ภบ คน หนึ่ง ชื่อ อายเนอา ผู้ เปน ง่อย, ได้ นอน อยู่ ใน เตียง แปด
ปี มา แล้ว. เปโตร จึ่ง บอก แก่ เขา ว่า, อายเนอา เอ่ย, พระเยซู ๓๔
คฤศ ก็ ให้ โรค ตัว หาย, จง ลุก ขึ้น จัด แจง ที่ นอน ของ ตัว. แล
เขา ได้ ลุก ขึ้น ใน บัดเดี๋ยว นั้น. แล้ว คน ทั้งปวง ที่ อยู่ เมือง ลุดา, ๓๕
แล เมือง ซฃโรน, ก็ ได้ เหน, แล้ว ก็ได้ กลับ ใจ มา หา พระองค์เจ้า.
๏ ใน เมือง ยบเปมี หญิง คน หนึ่ง ผู้ เปน สิษ ชื่อ ตบิธา, ซึ่ง แปล ๓๖
ว่า โดรกา, ผู้ ประกอบ ด้วย การ คุณ แล การ ให้ ทาน ที่ เขา ทำ อยู่.
อยู่ มา คราว นั้น หญิง คน นี้ ก็ เจ็บ ลง ถึง แก่ กำม์. เมื่อ เขา ๓๗
ล้าง แล้ว เขา ก็ วาง ใน ห้อง ชั้น บน. เมือง ลุดา นั้น, ใกล้ กับ ๓๘
เมือง ยบเป. ครั้น พวก สิษ ได้ ยิน ว่า เปโตร อยู่ ที่ นั่น, จึ่ง ใช้ สอง
คน ไป หา ท่าน เชิญ ท่าน ให้ มา เยี่ยม เขา โดย พลัน. ฝ่าย เปโตร ๓๙
ก็ ลุก ขึ้น ไป ด้วย กัน กับ เขา. เมื่อ ถึง แล้ว, เขา ก็ ภา เข้า ไป ใน
ห้อง ชั้น บน, บันดา หญิง แม่ม่าย ยืน อยู่ กับ ท่าน, แล ร้อง ให้ ชี้
ให้ เหน เสื้อ ผ้า ต่าง ๆ, ซึ่ง โดรกา ได้ กระทำ เมื่อ ยัง มี ชีวิตร อยู่.

๔๐ ฝ่ายเปโตรเมื่อให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก, ก็คุกเข่าลงอ้อนวอน, แล้วหันหน้าตรงศพนั้น, ว่าตบิธาเอ๋ย, จงลุกขึ้นเถิด.
๔๑ ฝ่ายตบิธานั้น, ก็ลืมตาขึ้น, เมื่อเหนเปโตรก็ลุกขึ้นนั่ง. เปโตรก็ยื่นมือให้เขาพะยุงขึ้น. แลเมื่อได้เรียกพวกคนบริสุทธิ,
๔๒ แลพวกแม่ม่ายก็ส่งหญิงนั้นให้เขา, มีชิวิตรอยู่. การนี้ก็ฦๅไปทั่วเมืองยบเป, แลคนเปนอันมากเชื่อถือในพระองค์เจ้า.
๔๓ ฝ่ายเปโตรคอยอยู่ในเมืองยบเปเปนหลายวัน, อยู่กับผู้หนึ่งชื่อซีโมน, เปนช่างฟอกหนัง.

๏ บท ๑๐ ฯ

๑ ๏ ยังมีคนหนึ่งชื่อโกระเนเลียวอยู่ในเมืองกายซาไรอา. เปน
๒ นายร้อย, อยู่ในกองทหารที่เรียกว่า, กองอิตาเลีย. เปนคนนับถือเกรงพระเจ้ากับทั้งครอบครัว, เปนคนให้ทานแก่พลเมืองเปนอันมาก, แล้วได้ตั้งใจสวดอ้อนวอนพระเจ้าเสมอเปนนิจ.
๓ คนนี้ได้เหนนิมิตรเปนประจักษ์, ในเพลาบ่ายประมาณสามโมง, เหนทูตพระเจ้ามาหาตัวท่าน, แลว่าแก่ท่านว่า, โกระเนเลียว
๔ เอ๋ย. เมื่อท่านขะมีนดูก็กลัวแล้วถามว่า, เปนประการใดพระองค์เจ้าข้า. ทูตสวรรค์ก็ตอบแก่ท่านว่า, คำอ้อนวอน, แลการให้ทานของท่าน, ได้ขึ้นมาต่อพระภักตร์พระเจ้า, เปนที่ลำ
๕ ฦกถึง. แลบัดนี้, ท่านจงใช้คนไปยังเมืองยบเปให้เชิญซี
๖ โมนที่ยังเรียกว่าเปโตร. เขาก็อาไศรยแก่ผู้หนึ่งชื่อว่าซีโมนเปนช่างฟอกหนัง. เรือนเขาอยู่ริมทะเล, เขาจะบอกท่านว่าควรท่านจะทำอะไร.
๗ ๏ ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้กล่าวแก่โกระเนเลียวไปแล้ว, ท่านได้เรียกเจ้าเรือนสองคน, กับทหารเปนคนนับถือเกรงพระเจ้าคน

หนึ่ง, เปน แต่ พวก คน ที่ ติด อยู่ กับ ท่าน เสมอ เปน นิจ. แล เมื่อ ๘
เล่า เหตุ การ ทั้งปวง ให้ เขา แล้ว, ก็ ใช้ เขา ไป ยัง เมือง ยบเป.
ครั้น สว่าง วัน หนึ่ง เขา ก็ เดิน ทาง ไป, มา ใกล้ เมือง แล้ว, เพลา ๙
เที่ยง, เปโตร ขึ้น ไป บน หลัง คา เรือน, จะ อ้อน วอน. แล้ว ก็ หิว ๑๐
จะ ใคร่ รับ ประทาน อาหาร. แต่ เมื่อ เขา จัด แจง อยู่, ก็ บังเกิด นิ
มิตร แก่ เปโตร. ท่าน ได้ เหน อากาศ แหวก ออก เปน ช่อง, แล มี ๑๑
สิ่ง หนึ่ง ลอย ลง มา ถึง เปโตร, เปน เหมือน หนึ่ง ผ้า ปู นอน กว้าง
ใหญ่, ผูก ติด กัน ทั้ง สี่ มุม, ลอย ลง มา ถึง ดิน, ใน นั้น มี สัตว ๑๒
จตุบาท แห่ง แผ่นดิน ทุก อย่าง, แล สัตว ป่า, แล สัตว คลาน, แล
สัตว ที่ บิน ใน อากาศ. แล มี เสียง สั่ง ท่าน ว่า, เปโตร เอ๋ย, จง ๑๓
ลุก ขึ้น ฆ่า กิน เสีย เถิด. ฝ่าย เปโตร ตอบ ว่า, ไม่ อย่าง นั้น เจ้า ๑๔
ข้า, เพราะ ว่า, ซึ่ง ของ ห้าม, ของ ไม่ สอาด, ข้าพเจ้า ไม่ เคย ได้ กิน
เลย. เสียง นั้น สั่ง แก่ ท่าน คราว ที่ สอง ว่า, ซึ่ง พระเจ้า ได้ ชำระ ๑๕
แล้ว, ท่าน อย่า เรียก ว่า ของ ต้อง ห้าม. บังเกิด ดั่ง นี้ เปน สาม ๑๖
ครั้ง, แล้ว เครื่อง นั้น ก็ ลอย ขึ้น ไป บน อากาศ อีก.

๏ เมื่อ เปโตร ยัง คิด ถึง การ นิมิตร นี้, ที่ ท่าน ได้ เหน ว่า เปน ๑๗
อะไร, ก็ นี่ แนะ, คน ที่ รับ ใช้ มา แต่ โกระเนเลียว, ก็ ได้ มา แสวง
หา เรือน ซีโมน, ยืน อยู่ ตรง หน้า ประตู, ก็ ร้อง ถาม ว่า, ซีโมน ที่ ๑๘
เรียก ว่า เปโตร อยู่ ที่ นี่ หฤๅ. แล้ว เมื่อ เปโตร ยัง คิด ถึง ลักษณะ ๑๙
นิมิตร นั้น, พระ วิญาณ ว่า แก่ ท่าน ว่า, นี่ แนะ, สาม คน มา หา
ท่าน, ท่าน จง ลุก ขึ้น ลง ไป, แล ไป กับ เขา, อย่า สงไสย เลย, ๒๐
เพราะ เรา ได้ ใช้ เขา มา. แล้ว เปโตร ก็ ลง ไป ถึง คน นั้น, บอก ๒๑
เขา ว่า, นี่ และ, ข้า เปน คน ที่ ท่าน หา, ท่าน ได้ มา ด้วย เหตุ อะไร.
เขา จึ่ง ตอบ ว่า, โกระเนเลียว นาย ร้อย คน หนึ่ง, เปน คน ซอบ ๒๒

ธรรม, แลเกรงกลัวพระเจ้า, เปนคนที่ชาวยูดายทั้งปวง, เปน
พญาณว่าเปนดี, ท่านนั้น, ได้รับสั่ง แต่ทูตสวรรค์ให้มาเชิญ
๒๓ ท่านไปถึงเรือนเขา, จะได้ฟังถ้อยคำแต่ท่าน. แล้วเปโตร
เชิญเขา, เข้ามาหยับยั้งที่นั่น. แต่เพลาพรุ่งก็ลุกขึ้นไปกับ
เขา. แลแต่พวกพี่น้องในเมืองยบเป, ลางคนก็ไปด้วยกัน
๒๔ กับเขา. แลล่วงอีกวันหนึ่ง, ก็ถึงเมืองกายซาไรอา. ฝ่าย
โกระเนเลียวคอยเขา, แลได้เชิญญาติพี่น้องเพื่อนฝูง, ให้มา
๒๕ พร้อม. ครั้นเปโตรจะเข้ามา, โกระเนเลียวก็ต้อนรับเขา, กราบ
๒๖ ลงที่ท้าวจะไหว้. ฝ่ายเปโตรก็ยกเขาขึ้น, ว่า, จงยืนขึ้น, ตัว
๒๗ ข้าเปนมนุษด้วย. แลเมื่อพูดจากับเขา, ก็เข้าไปได้เหนคน
๒๘ ประชุมกันมาก. เปโตรว่าแก่เขาว่า, ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า,
ซึ่งคนพวกยูดาย, จะคบกัน, จะเข้าสนิทกัน, กับชาติอื่นก็
เปนที่ห้าม. แต่ว่า, พระเจ้าได้สำแดงแก่ข้ามิให้เรียกคน
๒๙ หนึ่งคนใดเปนที่ห้าม, หฤๅเปนมลทิล. เหตุฉะนี้, เมื่อคนรับ
ใช้มาเชิญข้า, ข้าก็มาที่เดียวมิได้ว่าประการใด. ข้าถามท่าน
๓๐ ว่า, ท่านได้เชิญข้ามาด้วยเหตุอะไร. โกระเนเลียวจึ่งตอบว่า,
ก่อนนี้สี่วันข้าพเจ้าได้ถืออดอาหารจนถึงเวลานี้, แลเวลาบ่าย
สามโมงข้าพเจ้าอ้อนวอนอยู่ในเรือน, แลนี่แนะ, มีคนยืนอยู่
๓๑ ตรงหน้าข้าพเจ้าใส่ผ้าสุกใสบอกว่า, โกระเนเลียวเอ๋ย, คำ
อ้อนวอนของท่านได้ฟังแล้ว, แลซึ่งท่านให้ทานนั้น, ก็เปน
๓๒ ที่ลำฤกถึงต่อหน้าพระเจ้า. เหตุฉะนี้, จงใช้คนไปเมืองยบเป,
แลเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรให้มา. ท่านอาไศรยในเรือน
ของซีโมน, เปนช่างฟอกหนัง, อยู่ที่ริมชะเล. เมื่อเขามาเขา
๓๓ จะกล่าวความให้ท่าน. เหตุฉะนี้, ข้าพเจ้าได้ใช้คนออกไปที่

เดียว, ให้เชิญ ท่าน, ซึ่ง ท่าน มา นั้น, ก็ ดี อยู่. บัด นี้ เรา ทั้งหลาย
ก็ อยู่ พร้อม ต่อ พระ ภักตร พระเจ้า, จะ ได้ ฟั่ง สาระพัด ซึ่ง พระเจ้า
ได้ ตรัส ไว้ แก่ ท่าน.

๏ ฝ่าย เปโตร จึ่ง ออก ปาก กล่าว ว่า, ข้าพเจ้า ได้ เหน เปน แน่ ๓๔
แล้ว ว่า, พระเจ้า มิ ได้ เลือก หน้า เลย. แต่ ว่า ใน บันดา ประเทศ, ๓๕
ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด, ได้ กลัว เกรง พระเจ้า, แล ได้ กระทำ การ ชอบ ธรรม,
ผู้ นั้น จะ เปน ที่ ชอบ แก่ พระองค์. คำ นั้น ซึ่ง พระเจ้า ฝาก ไว้ แก่ ๓๖
ลูก ยิศราเอล, ประกาศ ซึ่ง ความ ศุข ด้วย พระเยซูคฤศ, ผู้ เปน พระ
องค์ เจ้า แก่ สรรพสิ่ง ทั้งปวง. คำ นั้น ท่าน ทั้งหลาย ได้ รู้ จัก. ๓๗
คือ เหตุ การ ที่ เปน มา ทั่ว ทั้ง เมือง ยูดาย, ตั้ง แต่ เมือง ฆาลิลาย
เปน ต้น. เมื่อ ภาย หลัง ศีล บัพติศมา, ซึ่ง โยฮัน ได้ ป่าว ประกาศ
ไว้ นั้น. ด้วย พระเยซู ชาว นา ซฯเร็ต, ที่ พระเจ้า ได้ เฉลิม ไว้ ๓๘
ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ, แล เดชานุภาพ. พระเยซู นั้น, ได้ เที่ยว
ไป ทำ การ คุณ รักษา คน. บันดา คน ที่ ทน ทุกข เวทนา ด้วย ซฯ
ตาน, เพราะ ว่า พระเจ้า อยู่ กับ พระเยซู นั้น. แล เรา ทั้งหลาย เปน ๓๙
พญาณ ถึง กิจ การ ทั้งปวง, ที่ พระองค์ ได้ กระทำ ใน แว่น แคว้น
เมือง ยูดาย, แล ใน เมือง ยะรูซฯเลม. แต่ เขา ฆ่า พระองค์, แขวน
ไว้ บน ต้น ไม้. ใน วัน ที่ สาม พระเจ้า ได้ ให้ พระองค์ ขึ้น มา จาก ๔๐
ความ ตาย, ให้ ประจักแจ้ง. มิ ใช่ แก่ ฝูง คน ทั้งหลาย, แต่ ว่า ๔๑
แก่ ผู้ พญาณ ที่ พระเจ้า ได้ เลือก ไว้ ก่อน. คือ เรา ทั้งหลาย ผู้ ได้
กิน แล ดื่ม กับ พระองค์, เมื่อ พระองค์ ขึ้น มา จาก ตาย แล้ว. แล ๔๒
พระองค์ ได้ สั่ง เรา ทั้งหลาย, ให้ ประกาศ แก่ ฝูง คน, แล เปน
พญาณ ว่า, พระเจ้า ได้ ตั้ง พระองค์ นี้ ไว้, เปน ผู้ พิภากษา คน ทั้ง
หลาย ทั้ง เปน ทั้ง ตาย. ผู้ ทำนาย ทั้งหลาย ก็ เปน พญาณ ด้วย ๔๓

ข้อ นี้ ว่า, ด้วย นาม ของ พระเยซู, พระองค์ จะ ยก ความ ผิด แห่ง
บันดา คน, ที่ เชื่อ ถือ ใน พระองค์.
๔๔ ๏ เมื่อ เปโตร ยัง กล่าว คำ เหล่า นี้, พระวิญาณ บริสุทธิ ก็ ลง มา
๔๕ บน คน ทั้งปวง ที่ ฟัง คำ นั้น. ส่วน คน ที่ เชื่อ ถือ, ซึ่ง ได้ ถือ ศิล
ตัด, ซึ่ง มา ด้วย กัน กับ เปโตร, ก็ บังเกิด อัศจรรย์ ใจ, เพราะ ว่า
ซึ่ง ประทาน พระวิญาณ บริสุทธิ, ก็เทลง บนคน ต่าง ประเทศ ด้วย.
๔๖ เหตุ ว่า เขา ได้ ยิน คน ต่าง ประเทศ นั้น พูด ภาษา ต่าง ๆ, แล โมท
๔๗ นา สรรเสริญ พระเจ้า, เปโตร จึ่ง ถาม ว่า. มี ผู้ ใด หฤๅ ซึ่ง จะ
ห้าม น้ำ, มิ ให้ คน เหล่า นี้ รับ ศีล บัพติศมา, ที่ ได้ รับ พระวิญาณ
๔๘ บริสุทธิ เหมือน เรา. แล้ว เปโตร ได้ สั่ง ให้ เขา รับ ศีล บัพติศมา
ใน นาม แห่ง พระองค์เจ้า. แล้ว เขา เชิญ เปโตร ให้ ยับ ยั้ง คอย
อยู่ กับ เขา น่อย หนึ่ง.

๏ บท ๑๑ ฯ

๑ ๏ ฝ่าย พวก ทูต แล พวก พี่น้อง ทั้งหลาย, ซึ่ง อยู่ ใน เมือง ยุดาย,
๒ ได้ ยิน ว่า คน ต่าง ประเทศ ได้รับคำ พระเจ้า แล้ว. แล เมื่อ เปโตร
ขึ้น มา ถึง เมือง ยะรูซาเลม, พวก ที่ ถือศีล ตัด, ก็ พูด ทุ่งเถียง
๓ กับ ท่าน. ว่า ท่าน ได้ เข้า อยู่ กับ คน ที่ มิ ได้ ถือ ศีล ตัด, แล ได้
๔ กิน กับ เขา. เปโตร จึ่ง เล่า ความ ตั้ง แต่ ต้น เปน ลำดับ กัน ว่า.
๕ เมื่อ ข้า อยู่ เมือง ยบเป อ้อน วอน อยู่, ข้า ได้ เหน ใน การ นิมิตร, สิ่ง
หนึ่ง ลง มา เหมือน ผ้า ปู ที่ นอน กว้าง ใหญ่ ติด กัน ทั้ง สี่ มุม, ลอย
๖ ลง มา จาก ฟ้า, มา ถึง ตัว ข้า. ครั้น ข้า ขะเม่น ดู ใน ผ้า นั้น ก็ได้
เหน สัตว จัตุบาท แห่ง แผ่นดิน, แล สัตว ป่า, แล สัตว คลาน, แล
๗ นก ที่ บิน ตาม อากาศ. แล้ว ข้า ได้ ยิน เสียง บอก ข้า ว่า, เปโตร
๘ เอ๋ย จง ลุก ขึ้น, ฆ่า, แล กิน เสีย เถิด. ข้า จึ่ง ตอบ ว่า, หา มิ ได้

พระองค์เจ้าข้า: ดวยว่า, ของ ต้อง ห้าม, แล ของ มลทิล มิได้
เข้าปากข้าพเจ้าเลย. จึ่งมีเสียง ตอบ ลง มา จาก สวรรค์ครั้งที่ ๙
สอง ว่า, ซึ่ง พระเจ้าได้ ชำระ แล้ว, อย่าเรียก ว่าของ ต้องห้าม.
ก็เกิด การ ดั่งนี้, เปน สาม ครั้ง, แล้ว สิ่ง ทั้งปวง นั้น, ก็ขึ้นไป สู่ ๑๐
ฟ้าอิก. แล นี่แนะ, บัดเดี่ยว นั้น, ก็มี สาม คน มายืน อยู่ หน้า ๑๑
เรือน ที่ ข้า อยู่ นั้น, ได้ รับ ใช้ มา แต่ เมือง กายซาไรอา, มา ถึง ข้า.
พระวิญาณ จึ่ง สั่ง ข้า ให้ไป กับ เขา, หา สงไสย มิได้. พวก พี่น้อง ๑๒
หกคนนี้, ได้ไป กับ ข้า, เรา ทั้งหลาย ก็ได้ เข้าไป ในเรือน คน นั้น.
คน นั้น ก็ กล่าว แก่เรา ว่า, ท่านได้ เหน ทูต สวรรค์ ยืน อยู่ ในเรือน ๑๓
ของ ท่าน, บอก ท่าน ว่า, จงใช้ คนไป เมือง ยบเป, เชิญ ซีโมน, ที่
ยังเรียก ว่าเปโตร, ให้ มา. เปโตร นั้น จะ บอก คำ แก่ท่าน, ซึ่ง ๑๔
จะ กระทำ, ให้ ท่าน กับ ทั่ง บันดา ครอบ ครัว ของ ท่าน ถึง ที่ รอด.
แล เมื่อ ข้า กล่าว ความ ไป นั้น, พระวิญาณ บริสุทธิ ก็ ลง บน เขา, ๑๕
เหมือน หนึ่ง ลง บน เรา ทั้งหลาย, เมื่อ แรก เดิม. แล ข้า ได้ ลำฦก ๑๖
ถึง คำ แห่ง พระองค์เจ้า, ที่ ว่า โยฮันได้ให้ ศีล บัพติศมา ดวย น้ำ
ก็ จริง, แต่ ท่าน ทั้งหลาย จะ ได้ รับ บัพติศมา ดวย พระวิญาณ บริ
สุทธิ. เหตุ ดั่งนี้, ถ้า พระเจ้าได้ โปรฎ ประทาน แก่เขา, เหมือน ได้ ๑๗
โปรฎ ประทาน แก่เราทั้งหลาย, ที่ได้เชื่อ ใน พระเยซูคฤศเจ้า, ข้า
จะ เปน ผู้ ใด ที่ จะ ทัด ทาน พระเจ้าได้. ครั้น คน ทั้งปวง ได้ ยิน ๑๘
ดั่งนี้, ก็นิ่ง อยู่, แล ได้ สรรเสริญ พระเจ้า ว่า ดั่งนี้ ว่า, พระเจ้าได
โปรฎ ให้ แก่คน ต่าง ประเทศ, ซึ่ง กลับ ตั้งใจ เสียใหม่, จะ ได้ มี
ชีวิตร์ ดวย.

๏ ฝ่ายคน ที่ กระ จัด กระจาย ไป, เพราะ การ เขี่ยว เขน, ที่ เกิด ๑๙
ขึ้น คราว ซะเตฟาโน, ก็ ไป ถึง เมือง ฟอยนิเก, แล เกาะ กุบโร, แล

เมือง อันติโอเกีย, มิได้ กล่าว สอน ผู้ ใด เว้น แต่ พวก ยุดาย พวก
๒๐ เดียว. แต่ มี ลาง คน แต่ พวก นั้น, เปน ชาว กุบโร, แล ชาว กุเร
เน, ผู้ ที่ เมื่อ มา ถึง เมือง อันติโอเกีย, ก็ บอก กับ พวก เฮเล็น,
๒๑ กล่าว กริติคุณ, ว่า ถึง พระเยซู เจ้า. แล พระหัดถ์ พระองค์ เจ้า ก็
อยู่ กับ เขา, แล คน หลาย คน ก็ได้ เชื่อ ถือ กลับ มา หา พระองค์
๒๒ เจ้า. กริติสับท์ นี้, ก็ ฎา ถึง หู จำพวก ลูก สิษ, ใน เมือง ยะรูซาฯ
๒๓ เลม, แล เขา ใช้ บาระนาบา, ให้ ลงไป ถึง เมือง อันติโอเกีย. เมื่อ
บาระนาบา มา ถึง แล้ว, แล ได้ เหน คุณ แห่ง พระเจ้า ก็ มี ความ
ยินดี, แล ได้ ตักเตือน บันดา คน เหล่า นั้น, ให้ ปลงใจ เปน หมั้น,
๒๔ ว่า จะ สถิตย์ อยู่ ใน พระองค์เจ้า. ด้วย ว่า, บาระนาบา นั้น, เปน
คน ดี, แล ได้ ประกอบ ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ, แล ด้วย ความ
๒๕ เชื่อ, แล มี คน เปน อัน มาก มา เข้า อยู่ ฝ่าย พระองค์ เจ้า. แล้ว
๒๖ บาระนาบา ก็ ไป ถึง เมือง ตาระโซ, จะ หา เซาโล. เมื่อ พบ เข้า
แล้ว, จึ่ง ภา มา เมือง อันติโอเกีย. แล อยู่ มา, เขา ได้ ประชุม กับ
จำพวก ลูก สิษ ตลอด ปี สั่ง สอน ฝูง คน เปน อัน มาก. แล พวก
สิษ แรก ได้ ชื่อ ว่า คริศเตียน, ใน เมือง อันติโอเกีย นั้น.
๒๗ ๏ คราว นั้น ก็ มี พวก ทำนาย มา แต่ เมือง ยะรูซาเลม, มา ถึง
๒๘ เมือง อันติโอเกีย. ฝ่าย คน หนึ่ง แต่ พวก นั้น, ชื่อ อะฆะโบ, ลุก
ขึ้น สำแดง ด้วย พระวิญาณ ว่า, จะ บังเกิด กันดาน อาหาร ใหญ่ ทั่ว
๒๙ ทั้ง แผ่นดิน, การ นั้น, ก็ สำเร็จ คราว แห่ง เกลาดิโอกายซาฯ. ฝ่าย
พวก สิษ สิ้น ทุก คน จึ่ง ตั้งใจ ว่า, จะ ฝาก ซึ่ง จะ ช่วย พวก พี่ น้อง
๓๐ ที่ อยู่ ใน เมือง ยุดาย, ตาม ซึ่ง ทุก คน มี อยู่. การ นี้ เขา จึ่ง กระ
ทำ, ฝาก ไป แก่ ผู้ เถ้า ผู้ แก่, ใน มือ บาระนาบา แล เซาโล.

๏ บท ๑๒ ฯ

๏ คราวนั้น, เฮโรดผู้เปน กระษัตร, ก็เหยียดพระหัดถ์ทำร้าย ๑
แก่ลาง คนใน จำพวก ลูกสิษ. จึ่งได้ฆ่า ยาโกโบ, ผู้เปนพี่ น้อง ๒
กับ โยฮัน ดว้ย ดาบ. แล เมื่อเหน ว่า, การ นี้ เปน ที่ชอบ แก่พวก ๓
ยุดาย, จึ่งคิดอ่าน จะ จับ เปโตร ดว้ย. คราว นั้น, เปน คราวที่ กิน
ขนมไม่มีเชื้อ. แลเมื่อได้จับเปโตรแล้วก็ จำไว้ในคุก, ฝาก ๔
ไว้แก่ ทหาร สี่ จำพวก ๆ ละ สี่ คนให้เฝ้า. หมายว่า, เมื่อ วัน ปั๊ศ
คา ล่วงไป แล้ว, จะ ภาเขา ออก มาให้แก่ ฝูง คน. เหตุฉะนี้, เป ๕
โตร ตอ้ง จำไว้ใน คุก, แต่ว่า, จำ พวก ลูก สิษ ออ้น วอน พระเจ้า
ถึง เปโตร เสมอ เปนนิจ.

๏ ครั้งเมื่อเฮโรด จะ ภาเปโตร ออกมา, ใน กลาง คืน วันนั้น, ๖
เปโตร ก็ นอน หลับ อยู่ ใน รวาง ท่ำ กลาง ทหาร สอง คน, ผูกมัด อยู่
ดว้ยโซ่ร สองเส้น, แลคนเฝ้าคุกก็ เฝ้า อยู่ ตรง หน้าประตู. แล ๗
นี่ แนะ, มี ทูต แห่ง พระองค์ เจ้า ลง มา, แล มี สว่าง ส่อง มา ใน
คุก. แล ทูต พระเจ้า นั้น, มา ถูกเปโตร ที่ สีข้าง, ปลุก เขา ว่า, จง
ลุกขึ้นโดยเร็ว, แล้วโซ่ร ก็หลุด จากมือ. แล ทูต นั้น สั่งเขา ๘
ว่า, จง คาด เอ็ว, แล ใส่ เกือก ไว้. เปโตร ก็ ทำ ตาม. แล ทูต นั้น
สั่งเขา ว่า, จง ห่ม ผ้า ของ ตัว, แล ตาม เรา ออก ไป. แล เปโตร ก็ ๙
ตาม ออก ไป, ไม่ รู้ ว่า ที่ ทูต สวรรค์ ได้ กระทำ นั้น เปน จริง, แต่
คิด ว่า, เหน นิมิตร. แต่ เมื่อ ออก มา พ้น พวก ทหาร เฝ้า, ชั้น หนึ่ง ๑๐
ชั้น สอง, ก็ มา ถึง ประตูเหลก, ซึ่งจะ เข้าไป ใน เมือง. ประตู
นั้น, ก็ เปิด ออก เอง ให้ เขา. แล เมื่อ เขา เข้า ไป เดิน ใน ทาง แห่ง
หนึ่ง, แล บัด เดี๋ยว นั้น, ทูต สวรรค์ ก็ หาย ไป จาก เปโตร. ฝ่าย เป ๑๑
โตร, เมื่อ รู้ ตัว แล้ว, จึ่ง ว่า, เดี๋ยว นี้ ข้า รู้ เปน แน่ ว่า, พระองค์ เจ้า

ได้ใช้ ทูต ของ พระองค์ มา, แล ได้ ช่วย ข้า ให้ พ้น จาก มือ ของ เฮ
๑๒ โรด, แล บันดา ความ คิด แห่ง ขชว ยูดาย. เมื่อ เปโตร ยัง คิด อยู่,
ก็ มา ถึง เรือน แห่ง มาเรีย, แม่ โยฮัน ที่ ยัง มี ชื่อ ว่า มาระโก. ที่
๑๓ นั่น, มี หลาย คน ประชุม พร้อม กัน อ้อน วอน อยู่. เมื่อ เปโตร เฌาะ
๑๔ บาน ประตู, มี หญิง สาว ชื่อ โรเด มา จะ ฟัง. แล เมื่อ สังเกต ว่า,
เสียง แห่ง เปโตร, ฉ ยัง มิ ได้ เปิด, เพราะ ความ ยินดี, แต่ วิ่ง เข้า
๑๕ ไป บอก ว่า, เปโตร มา ยืน อยู่ หน้า ประตู. แต่ เขา ตอบ แก่ โรเด
ว่า, เอง เปน บ้า. แต่ โรเด ยืน คำ ว่า, เปน ดั่ง นั้น. เขา จึ่ง ว่า เปน
๑๖ ทูต ของ เปโตร. ฝ่าย เปโตร ยัง เฌาะ ประตู อยู่, แล เมื่อ เขา เปิด
๑๗ เหน ท่าน แล้ว, ก็ อัศจรรย์ ใจ. ฝ่าย เปโตร โบก มือ ให้ เขา นิ่ง อยู่,
แล้ว ก็ บอก เขา, ซึ่ง พระองค์ เจ้า ได้ ภา ตัว ให้ พ้น จาก คุก, แล้ว
สั่ง เขา ให้ ไป บอก ยาโกโบ, แล พวก พี่ น้อง ทั้งหลาย ให้ ทราบ.
๑๘ แล้ว เปโตร จึ่ง ไป ที่ อื่น, เมื่อ รุ่ง เช้า ขึ้น, ก็ บังเกิด วุ่น วาย ใน
๑๙ พวก ทหาร, ว่า เปโตร หาย ไป ข้าง ไหน. แล เมื่อ เฮโรด ได้ หา ตัว
เปโตร มิ พบ, ก็ ให้ ชำระ ผู้ เฝ้า, แล้ว สั่ง ให้ เอา ไป ฆ่า เสีย. แล้ว
เปโตร ก็ ออก ไป จาก เมือง ยูดาย, ลง ไป อยู่ เมือง กายซาไรอา.
๒๐ ฝ่าย พญา เฮโรด ก็ เปน อะริ กัน กับ เจ้า เมือง ตุโร, แล เมือง ซีโดน.
แต่ เจ้า เมือง เหล่า นั้น, ภา กัน มา หา ท่าน, แล เมื่อ ปลอบ เอา ใจ
บลัศโต เปน ผู้ ใช้ สอย สนิด แห่ง กระษัตร, ก็ ปราถนา เปน ไม้ ตรี
กัน, ด้วย ว่า, เมือง เขา ก็ อาไศรย เลี้ยง ชีวิตร, แต่ เมือง กระษัตร
๒๑ เฮโรด นั้น. แล้ว ใน วัน กำหนฎ กระษัตร เฮโรด ทรง เครื่อง กระ
ษัตร, เสด็จ นั่ง บน พระ ที่ นั่ง, ตรัส ชี้ แจง ให้ เขา เปน ไพร เราะห์.
๒๒ พวก ขชว เมือง จึ่ง ร้อง ขึ้น ว่า, เปน เสียง แห่ง พระเจ้า มิ ใช่ เสียง
๒๓ มนุษ. แล้ว ใน บัด เดียว นั้น, ทูต แห่ง พระองค์ เจ้า ก็ บันดาน

ให้ กระษัตร บังเกิด โรค ร้าย, เพราะ ว่า, มิ ได้ ถวาย รัศมี ภาพ แก่
พระเจ้า. มี หนอน กิน ใน ตัว กระษัตร, จึ่ง สิ้น พระ ชนม์. แต่ ทว่า ๒๔
คำ แห่ง พระเจ้า, ก็ แผ่ ไป ทวี ขึ้น เปน อัน มาก. ฝ่าย บาระนาบา, ๒๕
แล เซาโล เมื่อ การ งาน ของ ตัว สำเร็จ แล้ว, ก็ กลับ ไป จาก เมือง
ยะรูซาเลม, เอา โยฮัน ที่ ยัง เรียก ว่า มาระโก ภา ไป ด้วย.

๏ บท ๑๓ ฯ

๏ คราว นั้น ใน พวก ลูก สิษ ที่ อยู่ ใน เมือง อันติโอเกีย, มี ลาง คน ๑
ที่ เปน ผู้ ทำนาย, แล อาจารย์, คือ บาระนาบา, แล ซีโมน ที่ เรียก ว่า
นิเกร, แล ลูกิโอ ชาว เมือง กุเรเน, แล มะนาเอน, ที่ เปน เพื่อน เลี้ยง
กัน กับ เฮโรด ผู้ เจ้าเมือง, แล เซาโล. เมื่อ คน เหล่า นี้, ปรนิบัติ ๒
แก่ พระเจ้า, แล ถืออด อาหาร, พระวิญาณ บริสุทธิ ตรัส สั่ง ว่า, จง
เลือก จัด ไว้ บาระนาบา, แล เซาโล, สำหรับ การ ซึ่ง เรา เรียก เขา
ให้ ทำ นั้น. แล้ว เมื่อ เขา ได้ ถือ ศีล อด อาหาร, แล อ้อน วอน, แล ๓
วาง มือ บน บาระนาบา, แล เซาโล, เขา ก็ ปล่อย ให้ ไป. เหตุ ฉนี้, ๔
เขา ทั้งสอง, เมื่อ ได้ รับ ใช้ ไป แต่ พระวิญาณ บริสุทธิ, ก็ ลง มา ถึง
เมือง เซลุเกีย, แต่ นั้น ก็ แล่น ไป ถึง เกาะ กุบโร. แล ครั้น อยู่ ใน ๕
เมือง ซะลามิ, เขา จึ่ง กล่าว คำ พระเจ้า, ใน โรง ธรรม แห่ง พวก ยุ
ดาย, เขา มี โยฮัน เปน ผู้ ช่วย. ครั้น ไป ตลอด เกาะ จน ถึง เมือง ๖
ปาโฟ, เขา ก็ ภบ คน หนึ่ง เปน คน ทำ เล่กล, แล ทำนาย เท็จ, เปน
แต่ ชาว ยุดาย, ชื่อ ว่า บาระเยซู. ผู้ อยู่ กับ ผู้ รั้ง เมือง ชื่อ เซระ ๗
เฆียว เปาโล, เปน คน มี สติปัญา. ผู้ รั้ง เมือง นั้น, ก็ ได้ เรียก
บาระนาบา, แล เซาโล, ปราถนา จะ ฟัง คำ พระเจ้า. แต่ เอลุมา ที่ ๘
ทำ เล่กล นั้น, เพราะ ว่า ชื่อ บาระเยซู นั้น, เมื่อ แปล ออก เปน เอลุมา
นั้น, มา ขัด ขวาง บาระนาบา, แล เซาโล, ปราถนา จะ กระทำ มิ ให้

๙ ผู้ รั้งเมือง นั้น, เชื่อ ถือ. แต่เซาโล ที่ยัง เรียก ว่า เปาโล, ประกอบ
๑๐ ไป ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ, ขะเม่น ดู เอลุมา. ว่า, โอ้ เตมไป
ด้วย อุบาย, แล ใจ พาล ทุกอย่าง, ลูก ซาตาน, สัตรู ต่อ บันดา
การ ชอบ ธรรม, ซึ่ง จะ ให้ หลง จาก ทาง ตรง แห่ง พระองค์เจ้า ๆ
๑๑ จะ ไม่ อยุด เลย หฤๅ. ดู นี่ แนะ พระหัตถ์ พระองค์ เจ้า ก็ อยู่ บน
ตัว เจ้า แล้ว, แล เจ้า จะ เปน ตา บอด หา เหน แสง อาทิตย์ ไม่, จน
ถึง กาลกำหนฎ. ใน บัด เดี๋ยว นั้น, ซึ่ง มัว มืด ก็ ตก อยู่ บน เขา,
๑๒ เขา ก็ เที่ยว หา คน ที่ จะ จูง มือ ไป. ครั้น ผู้ รั้ง เมือง ได้ เหน การ
ที่ เกิด เปน นั้น, ก็ ได้ เชื่อ ถือ อัศจรรย์ ใจ ด้วย โอวาท แห่ง พระ
องค์ เจ้า.
๑๓ ๏ เมื่อ พวก แห่ง เปาโล ออก ไป จาก เมือง ปาโฟ แล้ว, ก็ มา ถึง
เมือง เประเฆ, ใน แขวง เมือง ปั่มฟูเลีย. ฝ่าย โยฮัน ก็ ไป จาก เขา
๑๔ กลับ ไป เมือง ยะรูซาเลม. แต่ พวก เหล่า นั้น, เมื่อ ไป จาก เมือง เป-
ระเฆ, ก็ มา ถึง เมือง อันติโอเกีย, ใน แขวง เมือง ปีซีเดีย, แล เข้า
๑๕ ใน โรง ธรรม, ใน วัน ซะบาโต นั่ง ลง. แล เมื่อ เขา อ่าน พระ บัญญัติ
แล คำภีร์ ผู้ ทำนาย แล้ว, นายโรง ธรรม ใช้ไป บอก แก่ บาระนาบา,
แล เปาโล ว่า, ดูกร พี่ น้อง เอ๋ย, ถ้า ท่าน มี คำ เตือน สติ เผื่อ ฝูง คน,
๑๖ จง ว่า ไป เถิด. ฝ่าย เปาโล ก็ ยืน ขึ้น โบก มือ แล้ว ว่า, ชาว ยิศรา
๑๗ เอล, แล คน ที่ เกรง กลัว พระเจ้า, จง ฟัง เถิด. พระเจ้า แห่ง พล
ยิศราเอล นี้, ก็ ได้ เลือก ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา, แล ได้ ยก ตั้ง พล
นั้น ขึ้น ไว้, เมื่อ เปน แขก เมือง ใน เมือง อายฆุบโต, แล ได้ ภา เขา
๑๘ ออก จาก เมือง นั้น, ด้วย พระหัตถ์ อันสูง. แล ได้ บำรุง เขา ไว้ ใน
๑๙ ป่า ประมาณ สี่ สิบ ปี. แล เมื่อ ได้ กำจัด ไล่ คน ทั้ง เจด พวก จาก
แผ่นดิน คะนาอัน แล้ว, ก็ ได้ แบ่ง แผ่นดิน ของ เขา ให้ แก่ ปู่ หญ้า

ตา ยาย ของ เรา, ให้ จับ ฉลาก กัน. ภาย หลัง ได้ ประทาน ผู้ ตระ ๒๐
ลาการ ให้ แก่ เขา, ประมาณ สี่ รอ้ย ห้า สิบ ปี, จน ถึง ซะมูเอล ผู้ ทำ
นาย. คราว นั้น, เขา ปราถนา จะ มี กระษัตร, แล พระเจ้า ได้ ประ ๒๑
ทาน ซะอูน บุตร ของ คิซ, ใน กระกูล ของ เบญยามิน, ให้ เขา ถึง สี่
สิบ ปี. ครั้น ถอด ซะอูน ออก แล้ว, ได้ ทรง ยก ดาวิด ให้ เปน กระ ๒๒
ษัตร ครอง เขา, แล พระองค์ ได้ เปน พญาณ ถึง ดาวิด ว่า, เรา ได้
พบ ดาวิด ลูก ของ ยิซาย, เปน คน ที่ชอบ อารมณ์ ของ เรา, ผู้ จะ กระ
ทำ ให้ สำเร็จ บันดา ซึ่ง ความ ปราถนา ของ เรา. แต่ เผา พันธุ ของ ๒๓
ดาวิด นี้, พระเจ้า ได้ ยก พระเยซู, ตั้ง ขึ้น, ให้ เปน ที่ รอด แห่ง พวก
ยิศราเอล, ตาม คำ สัญา. คราว เมื่อ โยฮัน ได้ ป่าว ประกาศ ซึ่ง ศีล ๒๔
บัพติศมา, ให้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่, แก่ บันดา พล ยิศราเอล ไว้
ก่อน. เมื่อ โยฮัน ทำ ให้ ทุระ ของ ตน สำเร็จ, ท่าน ถาม ว่า ท่าน ทั้ง ๒๕
หลาย เหน ว่า ข้า เปน ผู้ ใด, ข้า จะ เปน ท่าน นั้น, ก็ หา มิ ได้. นี่
แน, มี ผู้ หนึ่ง ที่ มา ภาย หลัง ข้า, ซึ่ง ข้า จะ แก้ รอง ท้าว ของ ท่าน,
ข้า ไม่ สม ควร เลย.

๏ ดูกร ท่าน พี่ น้อง, ผู้ เปน ลูก เชื้อ สาย แห่ง อับราฮาม, แล ๒๖
ผู้ ใด ใน พวก ท่าน ที่ เกรง กลัว พระเจ้า, คำ แห่ง ความ รอด นี้, ก็
ใช้ มา ถึง ท่าน ทั้งหลาย. ฝ่าย ชาว เมือง ยะรูซาเลม, แล ขุน นาง ๒๗
พวก เขา, เพราะ เขา มิ ได้ รู้ จัก พระองค์, แล มิ ได้ รู้ จัก คำ แห่ง
บันดา ผู้ ทำนาย, ที่ เขา อ่าน ทุก วัน ซะบาโต ใน โรง ธรรม, คำ นั้น
เขา ก็ กระทำ ให้ สำเร็จ, เมื่อ เขา ปรับ โทษ พระองค์. แล ถึง เขา ๒๘
มิ ได้ พบ เหตุ ใด ๆ ใน พระองค์, ซึ่ง ควร จะ ตาย, เขา ยัง ขอ ปีลาด
ให้ ประหาร พระองค์. เมื่อ เขา ได้ กระทำ สิ่ง สาระพัด ซึ่ง เขียน ไว้, ๒๙
ว่า ด้วย พระองค์ ให้ สำเร็จ แล้ว, เขา ก็ เอา ศภ พระองค์ ออก จาก

๓๐ ไม้, วางไว้ในที่ฝั่งศภ. แต่พระเจ้าก็ให้พระองค์ขึ้นจากตาย.
๓๑ แล้วพระองค์ก็ปรากฎเปนหลายวัน, แก่คนทั้งหลายที่ขึ้นมา
จากเมืองคาลิลายกับดวัยพระองค์, มาถึงเมืองยะรูซาเลม.
เดี๋ยวนี้คนเหล่านั้น, ก็เปนพญาณฝ่ายพระองค์แก่ฝูงคนทั้ง
๓๒ หลาย. แลเรามากล่าวแก่ท่าน, ซึ่งให้ชื่นชม, ซึ่งคำสัญญาที่
๓๓ ตั้งไว้แก่ปู่หญ้าตายายของเรา, พระเจ้าได้บันดานให้สำเร็จ
แก่เรา, ผู้เปนลูกหลานของเขา, ในที่พระองค์ได้กระทำให้พระ
เยซูเปนขึ้นจากตาย. เหมือนหนึ่งเขียนไว้ในคำภีร์ซะโลโม,
บทสองว่า, พระองค์เปนพระบุตรของเรา, เราได้ให้พระองค์เปน
๓๔ ขึ้นในวันนี้. เพราะพระเจ้าให้พระองค์เปนขึ้นจากตาย, มิให้
กลับถึงที่จะเปื่อยเน่าอิกเลย. พระองค์จึ่งได้ตรัสดังนี้ว่า,
เราจะประทานแก่ท่านซึ่งคุณ, ที่ได้โปรฎสัญญาไว้แก่ดาวิด.
๓๕ เหตุดังนี้ก็ว่าไว้ในที่อื่นว่า, พระองค์จะมิให้ผู้บริสุทธิของ
๓๖ พระองค์รู้ซึ่งเปื่อยเน่า. ฝ่ายดาวิดเล่า, เมื่อได้ปรนิบัติตาม
พระไทยพระเจ้า, ในอายุศม์ของท่านแล้ว, ท่านก็หลับไป, ต้อง
๓๗ วางไว้แก่ปู่หญ้าตายาย, แลได้รู้ซึ่งเปื่อยเน่า. ฝ่ายผู้ที่พระ
๓๘ เจ้าให้เปนขึ้นนั้น, ก็มิได้รู้ซึ่งเปื่อยเน่าเลย. เหตุฉะนี้,
ท่านพี่น้องทั้งหลาย, จงเข้าใจเถิดว่า, ซึ่งจะยกความผิดดวัย
๓๙ พระองค์นี้, ก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว. แลผู้ใดได้
เชื่อในพระองค์, ผู้นั้น, จะพ้นจากโทษทุกอย่าง, ซึ่งจะพ้นตาม
๔๐ บัญญัติโมเซมิได้. เหตุฉะนี้จงระวัง, เกลือกว่า, ซึ่งผู้ทำนาย
๔๑ ได้ว่าไว้นั้น, จะลงมาบนท่านทั้งหลายว่า, ดูกรท่านผู้ประ
หมาทหมิ่น, จงหลากใจแลฉิบหายเถิด. ดวัยว่า, เราจะกระ

ทำ การ ใน กาล คราว ของ ท่าน, แม้น มี ผู้ มา สำแดง การ นั้น แก่
ท่าน ทั้งหลาย, ท่าน ก็ จะ มิ ได้ เชื่อ.
๏ เมื่อ เปาโล, แล บาระนาบา ออก มา, คน ทั้งหลาย มา อ้อน วอน ๔๒
ให้ เขา เล่า คำ เหล่า นี้, แก่ เขา ฟัง ต่อ ไป ใน วัน ซะบาโต ข้าง หน้า.
แล เมื่อ คน ประชุม กัน นั้น, ต่าง คน ต่าง ไป จาก โรง ธรรม พวก ๔๓
ยุดาย หลาย คน, แล คน ที่ เข้า รีต, แล เกรง กลัว พระเจ้า, ก็ มา
เข้า กัน กับ เปาโล แล บาระนาบา. แล เขา ทั้ง สอง ก็ ชัก ชวน ว่า
กล่าว, ให้ เขา ตั้ง หมั้น อยู่ ใน พระคุณ พระเจ้า. เมื่อ วัน ซะบาโต ๔๔
หน้า มา ถึง แล้ว, คน เกือบ สิ้น ทั้ง เมือง, ก็ ประชุม กัน จะ ได้ ฟัง
คำ พระเจ้า.
๏ ครั้น พวก ยุดาย ได้ เหน ฝูง คน แล้ว, ก็ เตม ไป ด้วย ริศยา, ๔๕
ก็ มา พูด ขัด คำ สอน ของ เปาโล, ทุ่ม เถียง ว่า หยาบ ช้าฯ. ฝ่าย เปา ๔๖
โล, แล บาระนาบา, ก็ มี ใจ กล้า หาร บอก ว่า, ต้อง การ จะ กล่าว คำ
พระเจ้า ไว้ แก่ ท่าน ทั้งหลาย ก่อน, แต่ ว่า ท่าน ผลัก เสีย จาก ท่าน,
แล ถือ ว่า ท่าน ไม่ ควร จะ ได้ ชีวิตร อัน จำเริญ เปน นิจ, จง ดู เถิด,
เรา จะ บ่าย หน้า ไป หา คน ต่าง ประเทศ. ด้วย ว่า, พระองค์เจ้า ได้ ๔๗
สั่ง แก่ เรา ดั่งนั้น ว่า, เรา ได้ ตั้ง ท่าน เปน ที่สว่าง แห่ง คน ต่าง ประ
เทศ, จะ ให้ ท่าน เปน ที่ รอด แก่ คน ที่ สุด แผ่นดิน. ฝ่าย คน ต่าง ๔๘
ประเทศ, เมื่อ ได้ ยิน ดั่งนี้, ก็ มี ความ ยินดี, ก็ ได้ สรรเสริญ คำ ของ
พระองค์เจ้า, แล ผู้ ใด ๆ ที่ ได้ จัด เลือก ไว้, เพื่อ จะ ได้ ชีวิตร อัน
จำเริญ เปน นิจ, ก็ ได้ เชื่อ ถือ. แล คำ แห่ง พระองค์ เจ้า, ได้ แผ่ ๔๙
ไป ทั่ว เขตรแดน เหล่านั้น. แต่ พวก ยุดาย, ก็ ยุยง พวก ผู้หญิง ๕๐
ที่ เปน คน ถือ, แล มี ยศ มาก, กับ ทั้ง คน ที่ เปน ใหญ่ ใน เมือง นั้น,
ให้ เคี่ยว เขน เปาโล แล บาระนาบา, แล ผลัก เขา ออก จาก แดน

๕๑ เมือง เขา. แต่ เปาโล แล บาระนาบา, ก็ สะบัด ผง คลี จาก ตีน ต่อ
๕๒ เขา, แล้ว ก็ มา ถึง เมือง อิโกนิอัน. ฝ่าย พวก สิษ ก็ ประกอบ ไป
ด้วย ความ ยินดี, แล ด้วย พระวิญาณ บริสุทธิ.

๏ บท ๑๔ ๚

๑ ๏ อยู่ มา ใน เมือง อิโกนิอัน, เปาโล แล บาระนาบา, ก็ เข้า ไป ใน โรง
ธรรม ของ พวก ยุดาย, ว่า กล่าว สั่ง สอน, จน ชาว ยุดาย, แล ชาว
๒ เฮเลน, เปน อัน มาก, ได้ เชื่อ ถือ. แต่ ชาว ยุดาย ที่ มิ ได้ เชื่อ, ก็
๓ ยุยง คน ต่าง ประเทศ, ให้ มี ใจ คิด ร้าย ต่อ พวก พี่ น้อง นั้น. เหตุ
ฉนี้, เปาโล แล บาระนาบา, คอย อยู่ ที่ นั่น ช้า นาน ว่า กล่าว มี ใจ
กล้า หาร ใน พระองค์เจ้า, ผู้ ได้ เปน พญาณ แก่ คำ สำแดง พระคุณ
พระองค์, แล ได้ โปรฎ ให้ บังเกิด การ สำคัญ, การ อิทธิฤทธิ แต่ มือ
๔ สิษ ทั้ง สอง. ฝ่าย ฝูง พล เมือง แห่ง เมือง นั้น, ก็ แตก กัน, ส่วน
๕ หนึ่ง เปน ฝ่าย พวก ยุดาย, ส่วน หนึ่ง, เปน ฝ่าย พวก ทูต. ครั้น
พวก คน ต่าง ประเทศ, แล พวก ยุดาย, แล ขุนนาง, มี ความ เดือด
๖ ร้อน จะ ทำ ร้าย, แล จะ เอา หิน คว่าง เปาโล แล บาระนาบา. เมื่อ
เขา รู้ ดั่ง นั้น, เขา ก็ หนี ไป ถึง เมือง, ที่ อยู่ ใน แว่น แคว้น เมือง
ลุกาโอเนีย, คือ เมือง ลุศตรา, แล เมือง เดระเบ, แล เมือง รอบ ทั้ง
๗ นั้น. ที่ นั้น, เขา ได้ ป่าว ประกาศ กริติคุณ ประเสริฐ.
๘ ๏ ยัง มี คน หนึ่ง นั่ง อยู่ ใน เมือง ลุศตรา, เปน ตีน เสีย เปน ง่อย,
๙ ตั้ง แต่ ครรภ มารดา, หา ได้ เดิน ไม่ เลย. คน นั้น ได้ ยิน เปาโล พูด
อยู่, เปาโล ก็ ขะเม่น ดู เหน ว่า, เขา มี ความ เชื่อ จะ หาย โรค ได้.
๑๐ เปาโล จึ่ง สั่ง ด้วย เสียง ดั่ง ว่า, จง ลุก ขึ้น ยืน ตรง ด้วย ตีน, แล
๑๑ คน ง่อย นั้น, ก็ กระโดด ขึ้น ไป มา. เมื่อ ฝูง คน ได้ เหน ซึ่ง เปาโล
กระทำ, เขา ก็ แผด เสียง อัน ดัง เปน ภาษา ลุกาโอเนีย ว่า, พวก พระ

แปลงเปน รูป มนุษ, ลง มา ถึง เราแล้ว. เขา จึ่ง รอ้ง เรียก บาระ ๑๒
นาบา ว่าซูศ, แลเปาโล เรียก ว่าเฮระเม, เพราะ เปาโล พูด มาก
กว่า. แล ประโรหิต ผู้ ปรนิบัติ รูป พระ ซูศ, ที่ อยู่ หน้า เมือง นั้น, ๑๓
ก็ เอา วัว, แล พวง ดอก ไม้, มา ถึง ประตู เมือง จะ ได้ บูชา แก่ พวก
ทูต, กับ ฝูง คน. ครั้น พวก ทูต, คือ บาระนาบา แล เปาโล, ได้ ยิน ๑๔
ดั่ง นั้น, เขา ก็ ฉีก เสื้อ, วิ่ง เข้า ไป ใน ท่ำ กลาง ฝูง คน, รอ้ง ว่า,
ดู กร ท่าน ทั้งหลาย, เหตุ ไฉน ท่าน จึ่ง ทำ ดั่ง นี้, เรา ก็ เปน คน มี ๑๕
สภาวะ เช่น เดียว กัน กับ ท่าน, มา กล่าว สั่ง สอน ให้ ท่าน กลับ ละ
เสีย ซึ่ง การ นี้, อัน หา คุณ หา ประโยชน์ มิ ได้. ให้ มา หา พระเจ้า
ผู้ ทรง ชีวิตร, ผู้ ได้ สร้าง ฟ้า, แล ดิน, แล ชะเล, แล สาระพัด ที่ มี
อยู่ ใน เหล่า นั้น. ใน กาล ก่อน นั้น, พระองค์ ยอม ให้ คน ต่าง ๆ ๑๖
ประเทศ ประพฤทธิ ตาม ชอบ แก่ ตัว. แต่ทว่า พระองค์ มิ ได้ ละ ๑๗
เขา ไว้, มิ ให้ มี พญาณ ถึง พระองค์, ใน ซึ่ง พระองค์ ได้ กระทำ การ
คุณ, ให้ ฝน ตก แต่ ฟ้า, มี ระดู เกิด ผล, ให้ เรา ทั้งหลาย อิ่ม ใจ
ดว้ย อาหาร, แล ความ ยินดี. แล ดว้ย กล่าว คำ เหล่า นี้, ก็ ยัง เปน ๑๘
ยาก ที่ จะ ห้าม ฝูง คน, มิ ให้ กระทำ สการ บูชา แก่ เขา ทั้ง สอง
๏ ยัง มี พวก ยูดาย มา แต่ อันติโอเกีย, แล อิโกเนียร, แล เมื่อ ๑๙
เขา ได้ ยุยง ฝูง คน ก็ ได้ คว้าง เปาโล ดว้ย หิน, แล ได้ ลาก เขา ออก
จาก เมือง คิด ว่า ตาย แล้ว. แต่ เมื่อ พวก ลูกสิษ ลอ้ม เปาโล อยู่, ๒๐
เขา ก็ ลุก ขึ้น เข้า ไป ใน เมือง. แล ณ วัน พรุ่ง, ก็ ไป กับ บาระนาบา,
ถึง เมือง เดระเบ. ครั้น ได้ ข่าว ประกาศ กริตคุณ ประเสริฐ ใน ๒๑
เมือง นั้น, แล ได้ สั่ง สอน คน ให้ เปน ลูก สิษ เปน อัน มาก แล้ว, ก็
กลับ ไป ถึง ลุศตรา, แล อิโกเนียร, แล อันติโอเกีย. ให้ ใจ ลูก ๒๒
สิษ ทั้งหลาย ตั้ง หมั้น คง อยู่, สั่ง สอน ให้ อยู่ ใน ความ เชื่อ, ให้ เข้า

ใจ ว่า, คง เปน แต่ ตน ยาก ลำบาก เปน อันมาก, ที่ เรา จะ ได้ เข้า ไป
๒๓ ใน ราชสมบัติ แห่ง พระเจ้า. แลเมื่อ ได้ เลือก ตั้ง ให้ มี ผู้ เถ้า ผู้
แก่, แต่ จำพวก ลูก สิษ ทุก พวก, ก็ ได้ อ้อน วอน ทั้ง ถือ อด อาหาร,
๒๔ ฝาก เขา ไว้ แต่ พระองค์ เจ้า, ผู้ ที่ เขา ได้ เชื่อ ถือ อยู่ นั้น. ครั้น
เขา ได้ ข้าม ตลอด เมือง ปี่ซีเดีย, ก็ มา ถึง เมือง ปั่มฟูเลีย. แล
๒๕ เมื่อ ได้ กล่าว คำ พระ ใน เมือง เประเฆ, ก็ ลง มา ถึง เมือง อัตตา
๒๖ ไลอา. แต่ นั้น ก็ แล่น ไป ถึง เมือง อันติโอเกี่ย, เปน แต่ เมือง นั้น,
ที่ เขา ได้ รับ ซึ่ง ฝาก ไว้ แก่ คุณ แห่ง พระ จ้า, ใน การ ที่ เขา ได้ กระ
๒๗ ทำ สำเร็จ แล้ว. เมื่อ มา ถึง แล้ว, เขา ก็ ให้ ประชุม จำ พวก ลูก
สิษ, เล่า ให้ เขา ฟัง เหตุ การ ทั้งปวง, ซึ่ง พระเจ้า ได้ ให้ เขา กระทำ.
ซึ่ง พระองค์ ได้ เปิด ประตู แห่ง ความ เชื่อ, ให้ แก่ คน ต่าง ๆ ประ
๒๘ เทศ, แล้ว ก็ ได้ อาไศรย แก่ พวก สิษ ที่ นั่น, เปน กาล ช้า นาน.

๏ บท ๑๕ ฯ

๑ ๏ ยัง มี ลาง คน ซึ่ง ลง มา แต่ เมือง ยูดาย, สั่ง สอน พวก พี่ น้อง
ว่า, ถ้า มิ ได้ รับ ถือ ศีล ตัด ตาม ทำเนียม ของ โมเซ, จะ เอา ตัว รอด
๒ มิ ได้. เหตุฉะนี้, ครั้น เปาโล แล บาระนาบา ไล่ เลียง ทุ่ง เถียง กัน
กับ เขา, เปน อัน มาก, เขา ก็ ตั้ง ใจ ว่า, จะ ให้ เปาโล แล บาระนา
บา, กับ พวก อื่น บ้าง แต่ พวก เขา, ขึ้น ไป หา พวก ทูต, แล ผู้ เถ้า
๓ ผู้ แก่ ใน เมือง ยะรูซาเลม, เพราะ ข้อ นี้. เหตุฉะนี้, เมื่อ พวก สิษ
ได้ ส่ง เปาโล, แล บาระนาบา ไป แล้ว, เขา ก็ ข้าม ไป เมือง ฟอย
นิคซ์, แล เมือง ซะมาเรีย, กล่าว ว่า คน ต่าง ประเทศ ได้ กลับ ตั้ง ใจ
เสีย ใหม่ แล้ว. แล ได้ กระทำ ให้ พวก พี่ น้อง ทั้งหลาย, มี ความ
๔ ยินดี มาก. ครั้น มา ถึง เมือง ยะรูซาเลม แล้ว, พวก สิษ แล พวก
ทูต, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่, ได้ รับ เขา ไว้ ด้วย ดี. แล้ว เขา ได้เล่า เหตุ

การ ซึ่ง พระเจ้า ให้ เขา กระทำ.   แต่ มี ลางคน แต่ พวก ฟาริซาย ที่ ๕
ได้เชื่อ อยู่ นั้น, ก็ ยืน ขึ้น บอก ว่า, ตอ้ง ให้ เขา ถือ ศิล ตัด, แล สั่ง
ให้ ถือ รักษา บัญญัติ แห่ง โมเซ.

๏ แล้ว พวก ทูต, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย ก็ ประชุม กัน, จะ ๖
ได้ ปฤกษา ถึง ข้อ เหล่า นี้.   เมื่อ เขา ได้ ไล่ เลียง กัน มาก แล้ว, ๗
เปโตร ก็ ยืน ขึ้น บอก เขา ว่า, ดูกร พี่ น้อง ทั้งหลาย, ท่าน ทั้งหลาย
รู้ อยู่ ว่า, แต่ กาล ก่อน ช้าๆ นาน, พระเจ้า ได้ เลือก แต่ พวก เรา, ให้
พวก ต่าง ประเทศ ฟัง, แล เชื่อ คำ กริติคุณ ประเสริฐ แต่ ปาก ของ
ข้า. แล พระเจ้า ผู้ ได้ รู้ ใน ใจ มนุษ, ก็ เปน พญาณ ฝ่าย เขา, ประ ๘
ทาน พระวิญาณ บริสุทธิ แก่ เขา, เหมือน หนึ่ง ได้ โปรฎ ประทาน แก่
พวก เรา.   มิ ได้ ให้ เรา กับ เขา ผิด กัน ประการ ใด, ได้ ทรง ชำระ ๙
ใจ เขา, ให้ บริสุทธิ ด้วย ความ เชื่อ.   บัดนี้, เหตุ ไฉน ท่าน จะ ชัณะ ๑๐
สูต พระเจ้า, จะ วาง แอก บน คอ พวก สิษ, ซึ่ง ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ
เรา ก็ ดี, เรา เอง ก็ ดี, จะ ทน แบก ไม่ ไหว.   แต่ พวก เรา ได้ เชื่อ ๑๑
ว่า, เรา จะ รอด ได้, เพราะ คุณ แห่ง พระเยซู เจ้า, เหมือน อย่าง เขา.

๏ ฝ่าย ฝูง คน ทั้งปวง ก็ นิ่ง อยู่, แล ฟัง บาระนาบา, แล เปาโล ๑๒
กล่าว เรื่อง ด้วย ลักษณ์ สำคัญ, แล การ อัษจรรย์ ซึ่ง พระเจ้า ทรง
โปรฎ ให้ เขา กระทำ,   ใน ท่ำ กลาง พวก ต่าง ประเทศ ทั้งหลาย.
ครั้น เขา จบ นิ่ง อยู่ แล้ว, ยาโกโบ ก็ กล่าว ตอบ ว่า, ดูกร พี่น้อง ทั้ง ๑๓
หลาย, จง ฟัง ข้า เถิด.   ซีโมน ได้ ชี้ แจง ว่า, พระเจ้า ได้ ทรง เยี่ยม ๑๔
เยี่ยน คน ต่าง ประเทศ, ที่ แรก เดิม, จะ เลือก แต่ พวก เขา ไว้, ให้
ถือ พระนาม พระองค์ อย่าง ไร.   แล คำ ของ พวก ทำนาย ทั้งหลาย, ๑๕
ก็ สม กับ ความ นี้, เหมือน เขียน ไว้ ว่า.   ภาย หน้า, เรา จะ กลับ ๑๖
มา, แล พลับพลา แห่ง ดาวิด ที่ ภัง ลง,   เรา จะ ส้าง ขึ้น ใหม่, ที่

๑๗ หลาย ลง แล้ว, เรา จะ ปลูก ตั้ง ขึ้น ให้ มั่น คง. เพื่อ ว่า, มนุษ ทั้ง
หลาย ที่ ยัง เหลือ อยู่, แล บันดา คน ต่าง ประเทศ, ที่ ถือ พระนาม
ของ เรา, จะ ได้ แสวง หา พระองค์ เจ้า. พระองค์ เจ้า ผู้ กระทำ การ
๑๘ นี้, ก็ ได้ ตรัส ข้อ นั้น. สาระพัด ซึ่ง พระเจ้า ได้ ทรง กระทำ นั้น,
๑๙ พระองค์ ก็ ได้ ทรง ทราบ ตั้ง แต่ เดิม โลกย์. เหตุ ฉนี้ ความ คิด
ของ ข้า เปน อย่าง นี้, ว่า, อย่า กระทำ ให้ คน ต่าง ประเทศ ที่ กลับ
๒๐ มา หา พระเจ้า นั้น, ให้ มี ลำบาก. แต่ ให้ เขียน หนังสือ ฝาก ให้
เขา ว่า, ให้ เขา เว้น จาก ของ บูชา แก่ พระ เท็จ เทียม, แล จาก การ
ล่วง ประเวณีย์, แล จาก เนื้อ สัตว ที่ รัด คอ ตาย, แล จาก เลือด.
๒๑ เพราะ ว่า แต่ บูราณ มา, ทุก บ้าน ทุก เมือง, มี คน ที่ สอน ประกาศ
ซึ่ง คำ แห่ง โมเซ, คำ นั้น ต้อง อ่าน ใน โรง ธรรม, ทุก วัน ซะบาโต.
๒๒ ๏ เมื่อ นั้น, พวก ทูต แล พวก ผู้ เถ้า ผู้ แก่, กับ ด้วย บันดา จำ
พวก ลูก สิษ, เหน ชอบ จะ เลือก เอา ลางคน แต่ พวก เขา, ใช้ ไป ถึง
เมือง อันติโอเกีย, กับด้วย เปาโล แล บาระนาบา. เขา ก็ ได้ เลือก เอา
ยูดา, ที่ ยัง เรียก ว่า, บาระซะบา, แล ซีลา, ทั้งสอง คน เปน ผู้ ใหญ่
๒๓ ใน พวก พี่ น้อง. แล้ว เขียน หนังสือ ฝาก ด้วย มือ เขา, ดั่ง นี้ ว่า,
หนังสือ ของ พวก ทูต, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่, แล พวก พี่ น้อง ทั้งหลาย,
ฝาก คำนับ มา ถึง พวก พี่ น้อง ที่ เปน แต่ คน ต่าง ประเทศ, ที่ อยู่
๒๔ เมือง อันติโอเกีย, เมือง ซูเรีย, แล เมือง กิลิเกีย ว่า. ครั้น เรา ได้
ยิน ว่า มี ลาง คน ที่ ออก ไป จาก เรา, ก็ ทำ ให้ ท่าน ลำบาก ด้วย คำ
ของ เขา, ให้ ใจ ท่าน แปร ปรวน ไป, ว่า ต้อง รับ ศีล ตัด, แล ถือ
๒๕ บัญญัติ, ซึ่ง เรา หา ได้ สั่ง ไม่. พวก เรา พร้อม ใจ กัน, เหน ชอบ
จะ ใช้ คน ที่ เลือก ไว้, ไป หา ท่าน, กับ ด้วย บาระนาบา, แล เปาโล,
๒๖ ผู้ เปน ที่ รักษ์ ของ เรา. เปน คน ที่ ได้ มอบ ชีวิตร, เหน แก่ นาม

แห่ง พระเยซูคฤศ เจ้า แห่ง เรา. เหตุ ฉนี้, เรา จึ่ง ได้ ใช้ ยูดา, แล ๒๗
ซิลา ไป, แล เขา จะ เล่า ความ นี้ แก่ ท่าน. ด้วย ว่า, ฝ่าย พระ ๒๘
วิญาณ บริสุทธิ, แล ฝ่าย เรา ก็ เหน ชอบ, จะ มิ ว่าง การ หนัก บน
ท่าน, เว้น แต่ สิ่ง เหล่า นี้, ซึ่ง ตอ้ง การ อยู่. คือ ว่า, ให้ ท่าน ทั้ง ๒๙
หลาย เว้น จาก เครื่อง, ที่ เขา บูชา แก่ พระ เท็จ เทียม, แล จาก
เลือด, แล จาก สัตว ที่ รัด คอตาย, แล จาก การ ผิด ประเวณีย์
หญิง ชาย. ถ้า เว้น จาก เหล่า นี้, ท่าน จะ ได้ กระทำ ดี แล้ว. จง
อยู่ เอย็น เปน ศุข เถิด

๏ เหตุ ดั่ง นี้, เมื่อ เขา ปล่อย ทั้ง สี่ คน ไป แล้ว, เขา ก็ มา ถึง ๓๐
เมือง อันติโอเกีย, แล เมื่อ ให้ ฝูง คน ประชุม แล้ว, ก็ มอบ หนังสือ
ให้ เขา. ครั้น อ่าน แล้ว, เขา ก็ มี ความ ยินดี, เพราะ ความ ทุเลา ๓๑
บันเทา นั้น. ฝ่าย ยูดา, แล ซิลา ก็ เปน อาจารย์ เอง, แล ได้ สั่ง ๓๒
สอน เตือน สติ พวก พี่ น้อง, ด้วย หลาย คำ ให้ ตั้ง มั่น อยู่. เมื่อ ๓๓
คอย อยู่ ที่ นั่น น่อย หนึ่ง, พวก พี่ น้อง ก็ ปล่อย เขา ไป เปน ศุข, ให้
กลับ ไป หา พวก ทูต. แต่ ว่า ซีลา เหน ชอบ จะ ยับ ยั้ง อยู่ ที่ นั่น ๓๔
ต่อ ไป. เปาโล แล บาระนาบา ก็ อยู่ ใน เมือง อันติ โอเกีย, ได้ สั่ง ๓๕
สอน แล ประกาศ คำ แห่ง พระเจ้า, ด้วย กัน กับ คน อื่น หลาย คน.

๏ ครั้น ล่วง แล้ว หลาย วัน, เปาโล บอก แก่ บาระนาบา ว่า, ๓๖
ให้ เรา กลับ ไป เยี่ยม เยียน พวก พี่ น้อง, ใน ทุก บ้าน ทุก เมือง, ที่
เรา ได้ ประกาศ คำ ของ พระองค์ เจ้า, เหน เขา เปน อย่างไร บ้าง.
ฝ่าย บาระนาบา ปราถนา จะ เอา โยฮัน, ที่ ยัง เรียก ว่า มาระโก, ไป ๓๗
ด้วย กัน. แต่ เปาโล ไม่ เหน ชอบ, จะ เอา คน นั้น ไป, ที่ ได้ ละ เขา ๓๘
ไว้, ใน เมือง ปั่มฟูเลีย, แล มิ ได้ ไป ทำ การ ด้วย กัน กับ เขา. เหตุ
ฉะนี้, เขา ก็ ทุ่ง เถียง กัน จน แตก จาก กัน, บาระนาบา ก็ เอา มาระ ๓๙

๔๐ โก แล่น ไป ถึง เกาะ กุบโร. เปาโล เลือก เอา ซีลา, แล ครั้น พวก
๔๑ พี่ น้อง ฝาก ไว้ แก่ คุณ พระเจ้า แล้ว, เปาโล ก็ได้ ไป ตลอด เมือง ซู
เรีย, แล เมือง กิลิเกีย, ก็ ทำ ให้ จำ พวก สิษ ตั้ง มั่น คง อยู่.

๏ บท ๑๖ ฯ

๑ ๏ แล้ว เปาโล ลง มา ถึง เมือง เดระเบ, แล เมือง ลุสัตรา. แล
นี่ แนะ, ที่ นั่น มี ลูก สิษ คน หนึ่ง, ชื่อ ติโมเธียว มารดา เขา เปน
๒ พวก ยูดาย ได้ เชื่อ ถือ, แต่ บิดา เขา เปน พวก เฮเล็น. พวก พี่ น้อง
ใน เมือง ลุสัตรา, แล เมือง ไอโกเนียร, เปน พญาณ แก่ ติโมเธียว
๓ ว่า, เปน คน ดี. เปาโล จะ ใคร่ ให้ เขา ออก ไป ด้วย กัน, แล้ว จึ่ง
ให้ เขา รับ ศีล ตัด, เพราะ พวก ยูดาย ที่ อยู่ ตำบล นั้น, ได้ รู้ ทุก
๔ คน ว่า, บิดา เขา ก็ เปน ชาติ เฮเล็น. แล เมื่อ เขา เที่ยว ไป ใน บ้าน
เมือง ทั้งหลาย, เขา ก็ เอา หนังสือ บังคับ แห่ง พวก ทูต, แล ผู้ เถ้า
๕ ผู้ แก่, ใน เมือง ยะรูซาเลม, มอบ ให้ เขา ถือ รักษา ไว้. ดังนี้, จำ
พวก ลูก สิษ, จึ่ง ตั้ง มั่น ใน ความ เชื่อ, แล ได้ ทวี ขึ้น ทุก วัน ๆ.
๖ ๏ ครั้น ทูต เหล่า นี้, ไป ทั่ว เมือง ฟรูเกีย, แล แว่น แคว้น ฆะลา
เตีย, พระ วิญาณ บริสุทธิ ได้ ห้าม มิ ให้ ไป กล่าว คำ พระ ใน เมือง
๗ อาเซีย. เมื่อ ลง มา ถึง มุเซีย แล้ว, ก็ ปลง ใจ จะ ไป เมือง บิตุเนีย,
๘ แต่ พระ วิญาณ พระเยซู มิได้ ยอม ให้ ไป. แต่ เขา ข้าม เมือง มุ
๙ เซีย ลง มา ถึง เมือง โตรอา. แล ใน เพลา กลาง คืน, เปาโล ก็ ได้
เหน นิมิตร ว่า, มี คน หนึ่ง เปน ชาว เมือง มากะโดเนีย, มา ยืน อ้อน
วอน ว่า, ขอ มา ถึง เมือง มากะโดเนีย, ช่วย พวก เรา เถิด. ครั้น
๑๐ ได้ เหน นิมิตร แล้ว, ใน ทันใด นั้น, เรา ปลง ใจ จะ ไป เมือง มากะ
โดเนีย. ด้วย เหน เปน แน่ ว่า, พระองค์ เจ้า ได้ ทรง เรียก, ให้ เรา
ไป ประกาศ กริติคุณ ประเสริฐ แก่ เขา.

๏ เหตุ ฉนี้, ครั้น แล่น ไป จาก เมือง โตรอา, จึ่ง ตรง ไป ถึง เมือง ๑๑
ซาโมธราเก, แล อีก วัน หนึ่ง, ก็ ถึง เนอาโปลิ. แต่ นั้น, ก็ ไป ถึง ๑๒
เมือง ฟีลิปอย, ซึ่ง เปน เมือง เอก ใน แขวง เมือง มากะโดเนีย ,ข้าง
โน้น, เปน ที่ แขก เมือง อยู่, ใน เมือง นั้น เรา ก็ คอย อยู่ เปน หลาย
วัน. แล ใน วัน ซะบาโต, เรา ก็ ออก ไป นอก เมือง ริม แม่ น้ำ, ที่ ๑๓
เขา เคย อ้อน วอน อยู่ , แล เมื่อ นั่ง ลง, ก็ กล่าว กับ ผู้ หญิง ซึ่ง ประ
ชุม อยู่ ที่ นั่น. แล มี ผู้ หญิง คน หนึ่ง, ชื่อ ลุเดีย, เปน คน ขาย ผ้า ๑๔
ศรี ม่วง, มา แต่ เมือง ฑูอาไตรอะ, เปน คน เกรง กลัว พระเจ้า, ที่
ได้ ฟัง เรา, แล พระองค์ เจ้า ได้ เบิด ใจ คน นั้น, ให้ รับ ฟัง ถ้อย คำ,
ซึ่ง เปาโล ได้ กล่าว นั้น. ครั้น หญิง นั้น, กับ ครอบครัว ได้ รับ ศิล ๑๕
บัพติศมา แล้ว, ก็ ได้ เชื้อ เชิญ เรา ว่า, ถ้า ท่าน เหน ว่า ข้าพเจ้า เปน
คน สัจ ซื่อ ต่อ พระองค์ เจ้า, จง เข้า มา อาไศรย ใน เรือน ของ ข้าพเจ้า
เถิด, ได้ ว่า กล่าว จน เรา ขัด มิ ได้.

๏ อยู่ มา เมื่อ เรา ออก ไป จะ สวด อ้อน วอน, หญิง สาว คน หนึ่ง ที่ ๑๖
มี ผี, เปน แม่ มด มา ปะ กับ เรา, เขา ทำ เล่กล, ให้ นาย เขา ได้ เงิน
เปน อัน มาก. หญิง นี้ ติด ตาม เปาโล, แล ร้อง ว่า, คน เหล่า นี้, ๑๗
เปน ทาษ แห่ง พระองค์ เจ้า ผู้ สูง สุด, ซึ่ง มา กล่าว ประกาศ, ทาง
แห่ง ความ รอด แก่ เรา. เขา ทำ อย่าง นี้ เปน หลาย วัน, ฝ่าย เปา ๑๘
โล ก็ เปน ทุกข์, ก็ หัน หน้า มา สั่ง แก่ ผี ว่า, ใน นาม แห่ง พระเยซู
คฤศ, เรา สั่ง เอง ให้ ออก มา จาก เขา, ผี ก็ ได้ ออก มา ใน เพลา นั้น.
ฝ่าย เมื่อ นาย เขา ได้ เหน ว่า, ซึ่ง หวัง ใจ จะ ได้ เงิน แต่ เขา, ก็ สูญ ๑๙
หาย แล้ว, เขา ก็ มา จับ เปาโล, แล ซีลา ลาก มา ถึง พวก ขุนนาง,
ใน ที่ ตลาด. แล เมื่อ ภา เขา มา ถึง พวก ขุนนาง แล้ว, กล่าว ว่า, ๒๐
คน เหล่า นี้ , เปน พวก ยุดาย, ก็ กระทำ ให้ วุ่นวาย ใน เมือง ของ เรา.

๒๑ แลได้สอนทำเทียมซึ่งมิควรแก่เรา, ผู้เปนชาวโรม, จะรับจะ
๒๒ ฟั่งเลย. แล้วฝูงคนตื่นขึ้นต่อเขา, แลพวกขุนนางก็ฉีกเสื้อ
๒๓ สั่งให้เฆี่ยนเขา. ครั้นเฆี่ยนเขาเปนหลายทีแล้ว, ก็จำเขา
๒๔ ไว้ในคุก, กำชับผู้รักษาคุกนั้น, ให้รักษามั่นคง. ครั้นนายคุก
ได้รับสั่งดั่งนั้น, จึ่งเอาเขาใส่ในคุกชั้นใน, เอาตีนเขาใส่ขื่
มั่นคง.
๒๕ ๏ ครั้นเพลาเที่ยงคืน, เปาโลแลซีลาก็อ้อนวอน, แลร้อง
๒๖ สรรเสริญพระเจ้า, แลพวกคนโทษในคุกได้ยินเขา. แลบัด
เดี๋ยวนั้น, ก็บังเกิดแผ่นดินไหวเปนอันมาก, จนรากคุกหวั่นไหว,
ในทันใดนั้น, บันดาประตูคุกก็เปิดออกสิ้น, แลเครื่องจำ, ก็
๒๗ หลุดจากเขาสิ้นทุกคน. ฝ่ายนายคุกก็ตื่นขึ้น, ได้เหนประตู
คุกเปิดอยู่, สำคัญว่า, คนคุกหนีไปสิ้นแล้ว, จึ่งชักดาบจะฆ่า
๒๘ ตัวเสีย. แต่เปาโลร้องเรียกด้วยเสียงดั่งว่า, อย่าทำอันตราย
๒๙ แก่ตัวเลย, ด้วยว่า, เราอยู่นี้ทั้งสิ้น. ฝ่ายนายคุกก็สั่งให้
จุดไฟมา, แล้วก็เข้าไปตัวสั่น, กราบลงแก่เปาโลแลซีลา.
๓๐ แลเมื่อพาเขาออกมาแล้วก็ว่า, ท่านเจ้าข้า, ข้าพเจ้าจะต้องทำ
๓๑ อย่างไรจึ่งจะรอดได้. เขาจึ่งว่า, จงเชื่อถือในพระเยซูคฤศ
๓๒ เจ้า, แลท่านกับครอบครัวของท่าน, จะรอดได้. เขาจึ่งกล่าว
สั่งสอนคำพระองค์เจ้า, แก่นายคุก, แลคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือน
๓๓ เขา. กลางคืนเพลานั้น, เขาก็เอาเปาโลแลซีลา, ล้างแผลที่
ถูกเฆี่ยน, แลได้รับศีลบัพติศมาทีเดียว, กับทั้งครอบครัว
๓๔ ทั้งสิ้น. ครั้นพาเขาเข้ามาในเรือนของตนแล้ว, ก็ตั้งโต๊ะ
เลี้ยงเขา, ก็มีความยินดีเชื่อถือในพระเจ้าสิ้นทั้งเรือน
๓๕ ๏ ครั้นเพลาเช้าพวกขุนนางก็ใช้ตำหรวจมาว่า, ให้ปล่อย

คน สองคนนั้น. นายคุกก็เอา ความ นั้น, บอก แก่ เปาโล ว่า, ๓๖
ขุน นางใช้ คน มา สั่ง ว่า, ให้ปล่อย ท่านไป. เหตุฉะนี้, บัดนี้ ท่าน
จง ออก มา ไป เปน ศุข เถิด. แต่ เปาโล ว่า แก่ เขา ว่า, เขา ได้ ๓๗
เฆี่ยน เรา เปน ชาติโรม, ต่อหน้าคน ทั้งหลาย เมื่อยัง มิ ได้ชำระ
ปรับ ไหม, แล ใส่ไว้ ในคุก, แล เดี๋ยวนี้, เขา จะ ไล่ เรา ออก เปน
การ ลับ หฤๅ. อย่า เลย, แต่ให้เขา มา ภา เรา ออก ไปเอง. พวก ๓๘
ตำหรวจ ก็ เอา ความ นี้ไป บอก แก่ พวก ขุน นาง, พวก ขุน นาง เมื่อ
ได้ ยิน ว่า, เขา เปน ชาติโรม, ก็ ตก ใจ กลัว. ก็ มา อ้อน วอน เขา, ๓๙
ภา ออก มา ขอ เขา ให้ ออก ไป จาก เมือง. ครั้น เขา ออก จาก คุก ๔๐
แล้ว, ก็เข้าไป ใน เรือน ของ ลุเดีย, เมื่อ เหน พี่ น้อง, ก็ เล้าโลม
เขา, แล้ว ก็ ลา ไป.

๏ บท ๑๗ ฯ

๏ ครั้นข้าม เมือง อำฟี่โปลิ, แล เมือง อะโปโลเนีย แล้ว, เปาโล ๑
กับ ซีลา, ก็ มา ถึง เมือง เธซะโลนิเก, ที่ นั่น มี โรง ธรรม ของ พวก
ยูดาย. ฝ่าย เปาโล ก็ เข้าไป ที่ นั่น, ตาม ทำเนียม เขา, แล ทั้ง สาม ๒
วัน ซะบาโต, ก็เอา ข้อ ความ ออก จาก คำภีร์ พระเจ้า, ไล่ เลียง กัน.
ก็ เบิด ชี้ แจง ให้ เหน ว่า, จำเปน ให้ พระ คฤศโต ทน ทุกข์ ธรมาน, ๓
แล้ว เปน ขึ้น มา จาก ตาย. แล้ว พระเยซู นี้, ซึ่ง เรา มา ประกาศ
แก่ ท่าน ทั้งหลาย, ก็เปน พระ คฤศโต นั้น. แล ลาง คน ใน พวก ๔
เขา, ก็ได้ เชื่อ ถือ มา เข้า ด้วย เปาโล แล ซีลา. แล แต่ พวก เฮเล็น
ที่ เกรง กลัว พระเจ้า, ก็ได้เชื่อ ถือ เปน อัน มาก, กับ พวก ผู้ หญิง
ที่ เปน ใหญ่ มิ ใช่ น้อย. ฝ่าย พวก ยูดาย ที่ มิ ได้ เชื่อ ถือ, ก็ คิด อิจ ๕
ฉา, ก็ไป คบ ด้วย คน พาล ตาม ตลาด, ภา กัน กระทำ การ จลาจล
เมือง, ก็ มา ถึง เรือน ของ ยาโซน, จะ เอา ทูต ออก มา, ให้ แก่ ฝูง

๖ คน. ครั้นไม่พบพวกทูต, เขาก็ฉุดลากยาโซน, แลลางคน
แต่พวกพี่น้อง, ไปถึงขุนนางร้องว่า, คนเหล่านี้, ซึ่งได้คว่ำ
๗ แผ่นดินเสียได้มาถึงนี่ด้วย. แลยาโซนได้รับเขาไว้, บันดา
คนเหล่านี้ก็ได้ประพฤทธิผิดต่อบังคับของกายซฯ, สอนว่า, มี
๘ กระษัตรอื่นคือพระเยซู. ฝ่ายฝูงคน, แลขุนนาง, เมื่อได้ยิน
๙ ดั่งนั้น, ก็เปนทุกข์ร้อนใจ. แต่เขารับประกันแก่ยาโซน, แล
คนอื่นนั้น, แล้วก็ปล่อยเขาไป.
๑๐ ๏ ฝ่ายพวกพี่น้องในทันใดนั้น, ก็ส่งเปาโลแลซีลา, ออกไป
ในกลางคืน, ไปถึงเมืองเบรอยะ, ครั้นถึงแล้ว, เขาก็เข้าไปใน
๑๑ โรงธรรมของพวกยุดาย. ชาวเมืองนี้, ก็ประเสริฐกว่าชาว
เมืองเธซะโลนิเก, ด้วยเขาได้รับคำพระเจ้าด้วยใจเลื่อมไสย,
แล้วได้ค้นพระคำภีร์ทุกวัน, ดูว่า, ความเหล่านี้จะเปนดั่งนั้น
๑๒ หฤๅไม่. เหตุฉนี้, มีหลายคนแต่เขาได้เชื่อถือ, แลผู้หญิง
๑๓ พวกเฮเลนเปนผู้ดีกับผู้ชาย, มาเชื่อถือมิใช่น้อย. แต่เมื่อ
พวกยุดายที่อยู่ในเมืองเธซะโลนิเก, ได้รู้ว่า, เปาโลได้กล่าว
สอนคำของพระเจ้าในเมืองเบรอยะ, เขาก็มาถึงที่นั่น, ยุยงฝูง
๑๔ คนให้ตื่นขึ้น. ขณะนั้นพวกพี่น้องก็ส่งเปาโลออกไป, เหมือน
หนึ่งจะไปทเล, แต่ซีลาแลติโมเทียว, เขาก็ยังคอยอยู่ที่นั่น.
๑๕ แลคนที่ส่งเปาโลนั้น, ก็ส่งไปถึงเมืองอะเธนาย, แล้วเมื่อได้
รับคำสั่งไปถึงซีลาแลติโมเทียว, ให้มาหาเปาโลโดยเรว, เขา
จึ่งลากลับไป.
๑๖ ๏ เมื่อเปาโลยังคอยเขาในเมืองอะเธนาย, ก็เกิดมีใจเดือด
๑๗ ร้อน, เมื่อเหนสิ้นทั้งเมือง, เตมไปด้วยรูปพระเท็จ. เหตุฉนี้,
ท่านจึ่งได้ไล่เลียงกันในโรงธรรมกับพวกยุดาย, แลกับคนที่

เกรงกลัวพระเจ้า, แลใน ตลาด ทุกวัน กับ คน ที่ ได้ ปะ กัน ที่ นั่น.
แล ลาง คน แต่ พวก นัก ปราชู, คือ พวก เอปีกูราย, แล พวก ซะโต ๑๘
อิก, มา ไล่เลียง กัน กับ เปาโล, แล ลาง คน ถาม ว่า, ผู้ พูด มาก ฉนี้
จะ ว่า อะไร, ลาง บาง ว่า, เหน เปน ผู้ นำ พระ นอก ประเทศ เข้า มา.
ว่า ดั่งนี้, เพราะ เปาโล กล่าว สอน ด้วย พระเยซู, แล ถึง ซึ่ง จะ เปน
ขึ้น มา จาก ตาย. แล้ว เขา จึ่ง เอา เปาโล ภา ไป ถึง สาลา ลูก ขุน, ๑๙
แล้ว ว่า, เรา รู้ ได้ หฤๅ ว่า, คำ สอน อย่าง ใหม่ ที่ ท่าน ว่า นั้น, เปน
อย่าง ไร. เพราะ ว่า ท่าน ได้ เอา คำ แปลก ประหลาด มา ถึง หู ของ ๒๐
เรา, เหตุ ฉนี้, เรา จะ ใคร่ รู้ ว่า ความ นี้ จะ เปน อะไร. ด้วย ชาว ๒๑
เมือง อะเธนาย, แล คน แขก เมือง ซึ่ง มา อาไศรย ที่ นั่น, ไม่ ได้
แสวงหา การ อื่น, เว้น แต่ การ จะ เล่า จะ ฟัง ความ ใหม่ ๆ.

๏ ฝ่าย เปาโล ยืน ขึ้น ใน ท่ำกลาง สาลา ลูก ขุน ว่า, ดูกร ชาว ๒๒
เมือง อะเธนาย, ข้า เหน ว่า ท่าน ทั้งหลาย เปน คน ถือ มาก ใน ทุกสิ่ง.
ด้วย ว่า, เมื่อ เรา เดินมา ได้ เหน ซึ่ง ท่าน นะมัศการ นั้น, ข้า ได้ ภบ ๒๓
แท่น หนึ่ง มี คำ จาฤก ว่า, สำหรับ พระเจ้า อัน เรา มิ ได้ รู้ จัก, เหตุ
ฉนี้, องค์ นั้น ที่ ท่าน มิ ได้ รู้ จัก, ก็ ยัง นะมัศการ, ข้า มา กล่าว สำ
แดง แก่ ท่าน ทั้งหลาย. พระองค์ ผู้ ได้ สร้าง โลกย์, แล สิ่ง สาระ ๒๔
พัด อยู่ ใน โลกย์ นั้น, พระองค์ เปน เจ้า ของ สวรรค์, แล แผ่นดิน, ก็
มิ ได้ สถิตย์ ใน วิหาร ซึ่ง ทำ ไว้ ด้วย มือ มนุษ. แล มือ มนุษ จะ ๒๕
นะมัศการ พระองค์ ก็ มิ ได้, เหมือน กับ พระองค์ ต้อง ประสงค์ สิ่ง
หนึ่ง สิ่ง ใด, ด้วย ว่า, พระองค์ ได้ โปรฎ ประทาน ชีวิตร์, แล ลม
หายใจ แล สาระพัด ทั้งปวง แก่ คน ทั้งหลาย. แล้ว ได้ สร้าง มนุษ ๒๖
ทุก ประเทศ เปน แต่ โลหิต อัน เดียว กัน, ให้ อยู่ ทั่ว พื้น แผ่นดิน,
ได้ จัด ขาด ไว้ ซึ่ง กาล กำหนฎ, แล เขตร์แดน ที่ อาไศรย ของ เขา,

๒๗ เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระองค์, ถ้าแม้นจะค้นคลำดู, จะได้พบ
พระองค์, แต่ว่า, พระองค์จะได้ห่างไกลจากเราทุกคนหามิได้.
๒๘ ด้วยว่า, เราก็มีชีวิตรไหวตัวเปนในพระองค์. เหมือนลางคน
เปนพวกของท่าน, ที่ได้แต่งบทกลอนได้ว่า, เราทั้งหลายก็เปน
๒๙ เชื้อสายแห่งพระองค์. เหตุฉนี้, ครั้นเราเปนเชื้อสายแห่งพระ
เจ้า, อันเราจะถือว่า, พระเจ้านั้น, เปนเหมือนทองแลเงินแล
หิน, อันแกะสะลักด้วยปัญญา, แลความคิดแห่งมนุษ, ก็หาสม
๓๐ ควรไม่. เมื่อกาลคราวยังเขลาอยู่, พระเจ้าก็ไม่ถือโทษ, แต่
เดี๋ยงนี้พระองค์ตรัสสั่งแก่มนุษทั้งปวง, ทั่วทุกแห่ง, ให้กลับ
๓๑ ตั้งใจเสียใหม่. เพราะว่า, พระองค์ได้กำหนฎวัน, ในวันนั้น,
พระองค์จะพิภากษาโทษตามชอบธรรม. ด้วยผู้ที่พระองค์ได้
จัดเลือกไว้. แลได้ให้เปนขึ้นมาจากตาย, ให้เปนเหตุจะให้
๓๒ คนทั้งหลายเชื่อ. ครั้นคนทั้งหลายได้ยินด้วยการ, ที่จะเปน
ขึ้นมาจากตาย, ลางคนก็เยาะเย้ย, ลางคนว่า, เราจะได้ฟัง
๓๓ ท่านด้วยข้อนี้อีก. ดังนี้เปาโลจึ่งได้ออกไปจากท่ำกลางเขา.
๓๔ แต่ทว่ามีลางคนที่ได้ติดตามเปาโลไป, แลได้เชื่อถือ. ในพวก
คนนั้น, มีดิโอนุเซียว, ผู้เปนผู้ว่าการในสาลาลูกขุน, แลผู้หญิง
คนหนึ่งชื่อดะมาริ, แลคนอื่นด้วย.

๏ บท ๑๘ ฯ

๑ ๏ อยู่มาภายหลัง, เปาโลก็ไปจากเมืองอะเธนาย, ก็ไปถึง
๒ เมืองกะรินโธ. ที่นั่นได้พบชะวยูดายคนหนึ่ง, ชื่ออะกูลา, เกิด
ในเมืองปนโต, แต่พึ่งมาจากอิตาเลียกับปริศกิลาผู้ภรรยา.
เพราะว่า, เกลาดิโอมีรับสั่งให้บันดาชะวยูดาย, ไปจากเมือง
๓ โรม, แลเปาโลมาเข้ากับคนสองคนนั้น. แลเพราะเขาเปน

ช่างอย่างเดียวกัน, ก็อาไศรยทำการด้วยเขา. ด้วยเขาเปน
ช่างทำทับอาไศรย. แลเปาโลก็สั่งสอนไล่เลียงในโรงธรรม ๔
ทุกวันซะบาโต, จะเอาใจพวกยูดาย, พวกเฮเล็นให้เชื่อ. ครั้น ๕
ซีลาแลติโมเธียวมาจากเมืองมากะโดเนียแล้ว, เปาโลก็รอ้น
รนในใจเปนพญาณแก่ชาวยูดาย, ว่าด้วยพระเยซูคฤศ. แต่ ๖
เมื่อพวกเหล่านั้น, มาขัดขวางว่าหยาบช้า, เปาโลก็สะบัดเสื้อ
ผ้าบอกเขาว่า, ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนหัวท่านเถิด.
ข้าก็บริสุทธิ. ตั้งแต่นี้ไป, ข้าจะไปหาคนต่างประเทศ. แล้ว ๗
ท่านก็ไปจากที่นั่น, เข้าในเรือนคนหนึ่งชื่อยูซะโต, เปนคน
เกรงกลัวพระเจ้า. เรือนเขา, อยู่ชิดกับโรงธรรม. แลกริศ ๘
โปผู้เปนนายโรงธรรม, ก็ได้เชื่อถือในพระองค์เจ้า, กับด้วย
ครอบครัวของตนทั้งสิ้น. แลชาวกะรินโธหลายคน, เมื่อได้
ฟัง, ก็ได้เชื่อถือ, แลได้รับศิลบัพติศมา. ฝ่ายพระองค์เจ้าก็ ๙
ได้ตรัสแก่เปาโลด้วยนิมิตรในกลางคืนว่า, อย่ากลัวเลย, แต่
ว่าจงกล่าวไปอย่านิ่งเลย. เพราะว่า, เราก็อยู่กับท่าน, ไม่มี ๑๐
ผู้หนึ่งผู้ใดจะต่อสู้กับท่าน, จะทำร้ายแก่ท่าน. ด้วยว่า, ไพร่
พลของเราก็มีมากในเมืองนี้. แลเปาโลก็คอยอยู่สั่งสอน ๑๑
คำพระเจ้าในท่ำกลางเขา, สิ้นปีหนึ่งกับหกเดือน.

๏ คราวเมื่อฆาลิโอนเปนเจ้าเมืองอะกายะ, ชาวยูดายพร้อม ๑๒
ใจกันตื่นขึ้นต่อเปาโล, พาไปถึงโรงสารฟ้องว่า, คนนี้ก็เอา ๑๓
ใจคนทั้งหลาย, ให้นับถือพระเจ้าผิดอย่างกฎหมาย. แลเมื่อ ๑๔
เปาโลจะออกปากนั้น, ฆาลิโอนจึ่งว่าแก่พวกยูดายว่า, ดูกร
พวกยูดาย, ถ้าแม้นว่า, ความนี้เปนการอาธรรม, เปนการพาล
ร้าย, เปนควรเราจะได้ฟังท่าน. แต่ทว่า, ถ้าเปนการทุ่งเถียง ๑๕

กัน ด้วย ถ้อยคำ, แลชื่อเสียง, แล บัญญัติ ของ ท่าน, ท่าน จง พินิต
ดู เอง, เพราะ ว่า, เรา จะ เปน ตระลาการ ใน ข้อเหล่านี้, ก็ หา มิได้.
๑๖ แล้ว ท่าน ก็ ไล่ เขา จาก โรง สาร. ฝ่าย บันดา พวกเฮเล็น, ก็ได้
๑๗ จับ เอา โซศะเธเน, ผู้ เปน นาย โรง ธรรม, เฆี่ยน ต่อ หน้า โรง สาร,
แล มาลิโอน ก็มิได้เอา ใจ ใส่ แก่การนั้น เลย.
๑๘ ๏ เปาโล ยัง คอย อยู่ ที่ นั้น, เปน หลาย วัน, แล้ว ก็ ลา พวก พี่
น้อง แล่น ไป เมือง ซูเรีย. แล ปริศกิลา แล อะกูลา ก็ไป ด้วย เขา.
ใน เมือง เก็งเครอาย เปาโล ก็ได้โกน สีศะ เพราะ ได้ บน ตัว ไว้.
๑๙ ครั้น มา ถึง เมือง เอเฟโซ, ก็ ได้ ละ ปริศกิลา แล อะกูลา. แต่ เปา
๒๐ โล ก็ เข้า ไป ใน โรง ธรรม ไล่ เลียง กัน กับ พวก ยูดาย. แล เมื่อ
เขา ปราถนา จะ ให้ ท่าน คอย อยู่ กับ เขา ต่อ ไป, ท่าน ก็ หา ยอม ไม่.
๒๑ แต่ได้ ลา เขา ไป, ว่า เปน เหตุ ประการ ใด, ข้า ต้อง ถือ เทศการ ที่
จะ เปน มา ใน เมือง ยะรูซาเลม. แล้ว ถ้า ชอบ พระ ไทย พระเจ้า,
ข้า จะ กลับ มา หา ท่าน อีก. แล้ว เปาโล ก็ ไป จาก เมือง เอเฟโซ.
๒๒ แล ครั้น มา ถึง เมือง กายซาไรอา ก็ ขึ้น จาก เรือ. แลเมื่อ คำนับ
๒๓ พวก สิษ ที่ นั่น แล้ว, ก็ เดิน ลง ไป ถึง เมือง อันติโอเกีย. ครั้น
คอย อยู่ ที่ นั่น น้อย หนึ่ง แล้ว, ก็ ออก ไป เที่ยว ทั่ว แว่น แคว้น ฆะ
ลาเตีย, แล ฟรูเกีย, ก็ ทำ ให้ บันดา ลูก สิษ มี กำลัง ขึ้น.
๒๔ ๏ ยัง มี ชาว ยูดาย คน หนึ่ง ชื่อ อะโปโล, เกิด ใน เมือง อาเล็กซัน
ตะเรีย เปน คน ช่าง พูด, มี กำลัง มาก ใน พระ คำภีร์, ก็ มา ถึง
๒๕ เมือง เอเฟโซ. คน นี้ได้ เรียน รู้ ใน ทาง พระองค์เจ้า แล้ว, จึง มี
ใจ ร้อน รน ว่ากล่าว, แล อุสาห์ สั่งสอน ถึง ความ แห่ง พระองค์เจ้า,
๒๖ ได้ รู้ แต่ บัพติศมา แห่ง โยฮัน. คน นี้ ได้ เข้า มา สั่ง สอน ใน โรง
ธรรม ด้วย ใจ กล้า, แล เมื่อ อะกูลา แล ปริศกิลา ได้ ฟัง เขา, ก็ เอา

เขา มา สั่ง สอน ใน ทาง พระเจ้า โดย วิเสศ ยิ่ง. ครั้น เขา จะ ใคร่ ๒๗
ไป เมือง อะคายะ, พวก พี่ น้อง ก็ ชวน เขา ไป, แล้ว เขียน หนังสือ
ฝาก ถึง พวกสิษ ที่ นั้น, ให้ ต้อนรับ เขา. ครั้น อะโปโล ไป ถึง แล้ว,
ก็ ได้ ช่วยคน ทั้งหลาย ที่ ได้เชื่อ, ด้วย พระคุณ เปน อันมาก. ด้วย ๒๘
ว่า, เขา กระทำ ให้พวก ยุดาย ลง ใจ เชื่อ ต่อ หน้า คน ทั้งปวง, ด้วย
ได้ ชี้ แจง ให้ เหน โดย พระ คำภีร์, ว่า พระเยซู เปน พระคฤศโต.

๏ บท ๑๙ ฯ

๏ อยู่ มา เมื่อ อะโปโล อยู่ ใน เมือง โกรินโธ, เปาโล ก็ได้ไป ทั่ว ๑
เมือง ข้าง เหนือ, มา ถึง เมือง เอเฟโซ, แล เมื่อ ได้ ภบ ลูก สิษ ลาง
คน ก็ ถาม เขา ว่า, ตั้ง แต่ ท่าน ได้ เชื่อ ถือ แล้ว, ท่าน ได้ รับ พระ ๒
วิญาน บริสุทธิ หฤๅไม่. ฝ่าย เขา ตอบ เปาโล ว่า, เรา มิ ได้ ยิน ว่า
มี พระวิญาณ บริสุทธิ. เปาโล จึ่ง ถาม เขา ว่า, ถ้า ดั่งนั้น, ท่าน ได้ ๓
รับ บัพติศมา อย่างไร, เขา จึ่ง ตอบ ว่า บัพติศมา แห่ง โยฮัน. เปา ๔
โล จึ่ง ว่า โยฮัน ได้ให้ บัพติศมา ให้ กลับ ตั้งใจ เสีย ใหม่, ว่า แก่ ฝูง
คน ว่า ให้ เชื่อ ถือ ใน ผู้ ที่ จะ มา ภาย หลัง ท่าน, คือ พระเยซู คฤศ.
เมื่อ เขาได้ ยิน ดั่งนั้น, เขา ก็ได้ รับ ศีล บัพติศมา ใน นาม แห่ง พระ ๕
เยซูเจ้า. แล เมื่อ เปาโล ได้ วาง มือ บน เขา แล้ว, พระวิญาณ บริ ๖
สุทธิ ก็ได้ ลง มา บน เขา, เขา ได้ พูด ภาษา ต่าง ๆ, แล ได้ ทำนาย.
แล บันดา พวก สิษ เหล่านั้น, ที่ เปนผู้ ชาย ประมาณ สิบ สอง คน. ๗
ฝ่าย เปาโล ได้ เข้า ไป ใน โรง ธรรม, ว่ากล่าว ด้วย ใจ กล้า หาร, ไล่ ๘
เลียง แล ให้เชื่อ ใน เหตุ ว่า ถึง ราช สมบัติ พระเจ้า, จน สิ้น สาม
เดือน. แต่ เมื่อ ลาง คน เกิด ใจ แขง, มิ ได้ เชื่อ, แล พูด หยาบ ช้า ๙
ถึง ทาง นั้น, ต่อ หน้า ฝูง คน, เปาโล ก็ ไป จาก เขา, แล เอา พวก สิษ
แยก ออก, แล ไป ไล่ เลียง ทุก วัน ใน ที่ สั่ง สอน แห่ง คน หนึ่ง ชื่อ ตุ

๑๐ ระโน. เปน ดั่ง นี้ ถึง สอง ปี, จน คน ทั้งปวง ที่ อาไศรย ใน ประเทศ
อาเซีย, ได้ ฟัง คำ แห่ง พระองค์เจ้า, ทั้ง ชาว ยุดาย, แล ชาว เฮเลน.
๑๑ แล พระเจ้าได้ กระทำ การ อิทธิฤทธิ, แปลก ประหลาด ด้วย มือ ของ
๑๒ เปาโล. จน มี ผ้า เช็ด เหื่อ, แล ผ้าเต่า มา จาก ตัว เปาโล, มา ถึง
คน เจบ, แล โรค นั้น ก็ หาย, ผี ร้าย ก็ ต้อง ไล่ ออก.
๑๓ ๏ ยัง มี พวก ยุดาย ลาง คน ที่ เที่ยว เปน หมอ ผี, คิด จะ ออก นาม
พระเยซูเจ้า, แก่ คน ผู้ มี ผี ร้าย ว่า, เรา ให้ ตัว สบถ สาบาล ด้วย
๑๔ พระเยซู, ที่ เปาโล ประกาศ อยู่ นั้น. ฝ่าย ลาง คน ที่ เปน ลูก ของ ซะ
เกวา, ผู้ เปน ประโรหิต ชาว ยุดาย, มี เจด คน ได้ กระทำ ดั่ง นั้น.
๑๕ ผี ร้าย จึ่ง ตอบ ว่า, พระ เยซู ข้า รู้ จัก, แล เปาโล ก็ รู้ จัก, แต่ ท่าน
๑๖ ทั้งหลาย เปน ผู้ ใด. แล้ว คน ที่ ผี ร้าย สิง นั้น, ก็ เผ่น กระโดด สู้
เอา ไชย ชำณะ, จน เขา ต้อง หนี ออก จาก เรือน, เปน บาด แผล.
๑๗ การ นี้ ก็ รู้ ไป แก่ คน ทั้งปวง ที่ อาไศรย ใน เมือง เอเฟโซ, ทั้ง ชาว
ยุดาย, แล ชาว เฮเลน. แล มี ความ กลัว มา บน คน ทั้งหลาย,
๑๘ แล เขา ก็ สรรเสริญ นาม แห่ง พระเยซูเจ้า. แล มี หลาย คน ที่
๑๙ ได้ เชื่อ ถือ, มา สู่แก่โทษ กล่าว การ ซึ่ง เขา ได้กระทำนั้น. แล มี
หลาย คน ที่ เคย ทำ เล่กล, ก็ เอา หนังสือ เขา มา เผา ต่อ หน้า คน ทั้ง
ปวง, แล เขา คิด ราคา หนังสือ นั้น, แล เหน เปน เงิน ตรา ห้า หมื่น
๒๐ แผ่น. ดั่ง นี้ คำ ของ พระเจ้า ก็ แผ่ ไป ทวี ขึ้น.
๒๑ ๏ เมื่อ การ เหล่า นั้น เสร็จ แล้ว, เปาโล ก็ ปลง ใจ ว่า, เมื่อ ได้ ไป
ทั่ว ตลอด เมือง มากะโดเนีย, แล เมือง อะคายะ, จะ ไป ถึง เมือง ยะ
๒๒ รูซาเลม, ว่า, ภาย หลัง นั้น, จะ ต้อง ดู เมือง โรม ด้วย. แล้ว ก็
ใช้ สอง คน ที่ ปรนิบัติ ท่าน, ชื่อ ติโมเที่ยว, แล เอรัศโต, ไป ใน เมือง
มากะโดเนีย, แต่ ตัว เปาโล ก็ ยัง อยู่ ใน เมือง อาเซีย, น่อย หนึ่ง.

แล คราว นั้น, ก็ เกิด วุ่น วาย มาก เพราะ ทาง ปรนิบัติ นั้น. ด้วย ๒๓
ว่า, คน หนึ่ง ชื่อ เดเมเตรียว เปน ช่าง เงิน. ที่ ทำ สาร พระ อาระเต ๒๔
เม ด้วย เงิน, ได้ ลาภ มาก แก่ นาย การ นั้น. เดเมเตรียว ก็ ประ ๒๕
ชุม นาย ช่าง เหล่า นั้น, กับ พวก คน อัน ทำ การ อย่าง เดียว กัน,
แล้ว ว่า, ดูกร ท่าน ทั้งหลาย, ท่าน รู้ อยู่ ว่า, เปน เพราะ เหตุ การ
นี้, ที่ เรา ได้ ลาภ มาก. แล ท่าน ได้ เหน, ได้ ฟั่ง ว่า, มิ ใช่ ใน เมือง ๒๖
เอเฟโซ เมือง เดียว, แต่ ว่า แทบ จะ ทั่ว เมือง อาเซีย, เปาโล นี้ ได้
เอา ใจ คน เปน อัน มาก ให้ กลับ เสีย, ว่า ซึ่ง เขา กระทำ ด้วย มือ หา
เปน พระ ไม่. อัน จะ กลัว ว่า การ งาน ของ เรา จะ เสีย ไป สิ่ง ๒๗
เดียว, ก็ หา มิ ได้. แต่ วิหาร แห่ง อาระเตมี, อัน เปน พระ สญิง
ใหญ่, จะ เปน ที่ เขา ประหมาท ไป ด้วย. แล ยศ ถาศักดิ์ แห่ง พระ
สญิง นั้น, ซึ่ง บันดา เมือง อาเซีย, แล สิ้น ทั้ง โลกย์ ได้ นับ ถือ, ก็
จะ ทำลาย เสีย ไป. ครั้น คน ทั้งหลาย ได้ ฟั่ง ดั่ง นั้น, ก็ เกิด มี ๒๘
ใจ เต็ม ไป ด้วย ความ โกรธ, ร้อง ว่า, อาระเตมี พระ ของ ชาว เอเฟ
โซ, ก็ เปน ใหญ่. แล สิ้น ทั้ง เมือง ก็ เต็ม ไป ด้วย การ วุ่น วาย ๒๙
นัก. แล ครั้น เขา ได้ จับ ฆาโย, แล อาริศตาโค ชาว มากะโดเนีย,
ที่ เปน เพื่อน เที่ยว ด้วย กัน กับ เปาโล, เขา ก็ วิ่ง พร้อม กัน เข้า ใน
โรง การ เล่น. แล เมื่อ เปาโล จะ ใคร่ เข้า ใน ท่ำ กลาง ฝูง คน, ๓๐
พวก สิษ ก็ มิ ยอม ให้ เข้า. แล มี ลาง คน ที่ เปน นาย การ ใน การ ๓๑
เล่น นั้น, ที่ เปน มิศหาย กับ เปาโล, ก็ ใช้ ไป ออ้น วอน มิ ให้ เขา เข้า
ใน โรง เล่น. แล ลาง คน ก็ ร้อง ว่า อย่าง นี้, ลาง คน ว่า อย่าง โน้น, ๓๒
ด้วย ว่า, ฝูง คน ที่ ประชุม กัน ก็ วุ่น วาย กัน, แล มี มาก ที่ หา รู้ ไม่
ว่า, ได้ ประชุม กัน ด้วย เหตุ อะไร. แล ลาง คน ก็ เอา อาเล็กซัน ๓๓
ดะโร, เอา มา จาก ฝูง คน, แล ชาว ยูดาย ก็ ชวน เขา ด้วย, แล อา

๓๔ เล็กซันดะโร ก็กวักมือ จะใคร่ แก้ความ, ว่า แก่ ฝูง คน. แต่
เมื่อ เขา รู้ ว่า, อาเล็กซันดะโร ก็ เปน พวก ยูดาย, ฝูง คน ทั้งปวง ก็
มี เสียง เปน อัน หนึ่ง อัน เดียว กัน, ร้อง ประมาณ ศัก สอง โมง ว่า,
๓๕ อาระเตมี แห่ง ชาว เอเฟโซ ก็ เปน ใหญ่. ฝ่าย นาย พวก อาลักษ,
ครั้น ทำ ให้ ฝูง คน เงียบ แล้ว, จึ่ง ว่า, ดูกร ท่าน ชาว เอเฟโซ ทั้ง
หลาย, จะ เปน คน ผู้ ใด ที่ มิ ได้ รู้ ว่า, ชาว เมือง เอเฟโซ ได้ ไหว้
นมัศการ พระ สญิง อาระเตเม ที่ เปน ใหญ่, แล รูป ที่ ลง มา จาก
๓๖ พระ ซูศ. ครั้น การ นี้ จะ ทุ่ง เถียง กัน มิ ได้, ควร ท่าน ทั้งหลาย
๓๗ จะ นิ่ง อยู่, มิ ได้ รีบ ร้อน ไป ทำ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด. ด้วย ว่า, ท่าน
ทั้งหลาย ได้ เอา คน เหล่า นี้ มา, ซึ่ง มิ ได้ เปน คน ทำ ร้าย แก่ วิหาร,
๓๘ เหฤๅ พูด หยาบ ช้า ต่อ พระ ของ ท่าน. เหตุ ฉะนี้, ถ้า แม้น เดเม
ตรียว, แล พวก ช่าง ที่ อยู่ กับ เขา, เปน ความ แก่ ผู้ ใด, วัน ว่า
๓๙ ความ ก็ มี, ผู้ ชำระ ก็ มี, ให้ เขา ว่า ความ กัน เถิด. ถ้า จะ ใคร่ ถาม
ถึง ความ อื่น, ก็ ให้ ปฤกษา ใน ที่ ชุมนุม ตาม กฎ หมาย เถิด.
๔๐ ด้วย ว่า, เปน น่า กลัว ที่ เรา จะ ต้อง ให้ การ เพราะ การ วุ่น วาย วัน
๑๔ นี้. ด้วย ว่า, ไม่ มี เหตุ ที่ จะ แก้ ความ จุลาจล ดัง นี้. ครั้น ว่า
ดัง นี้ แล้ว, ท่าน ก็ ให้ ฝูง คน ทั้งหลาย ไป.

๏ บท ๒๐ ฯ

๑ ๏ ครั้น การ วุ่น วาย นั้น สงบ แล้ว, เปาโล ก็ ได้ เรียก พวก ลูก สิษ,
๒ แล ได้ ลา เขา แล้ว, ก็ ออก ไป จะ ไป เมือง มากะโดเนีย. แล เมื่อ ได้
เที่ยว ไป ตลอด ตำบล เหล่า นั้น, แล ได้ สั่ง สอน เตือน สติ เขา ด้วย
๓ คำ หลาย คำ ก็ มา ถึง เมือง เฮเลน. แล คอย อยู่ ที่ นั่น สาม เดือน,
แล เมื่อ พวก ยุดาย คิด อ่าน กัน ต่อ เปาโล, มิ ให้ แล่น ไป เมือง ซู
๔ เรีย, เปาโล ก็ ตั้ง ใจ จะ กลับ ไป ทาง เมือง มากะโดเนีย. แล คน

ที่ไปถึงเมืองอาเซียกับ ดวัยเปาโล, คือโซปาโตรลูกบุโรชาว
เมืองเบระยะ, แล ที่เปนชาวเมือง มากะโดเนีย, อะริศธาโค, แลเซ
กุนโด, ที่เปนชาวเมืองเดระเบ, ฆาโย, แลติโมเธียว, ที่เปนชาว
เมืองอาเซีย, ตุคิโกแล โตรพีโม. คนเหล่านี้ก็ไปก่อน, คอยเรา ๕
ในเมืองโตรอา. ครั้นวันกินขนมไม่มีเชื้อล่วงแล้ว, เราจึ่ง ๖
แล่นไปจากเมืองพีลิปอย, ห้าวันก็ภบเขาที่เมืองโตรอา, ได้
คอยอยู่ที่นั่นเจดวัน. แต่ในวันต้นขวบอาถิตย์, เมื่อเราประ ๗
ชุมกันจะหักขนม, เปาโลก็ว่ากล่าวสั่งสอนเขา, จะไปจากเขา
ในเพลาพรุ่งนี้, จึ่งกล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน. แลมีตะ ๘
เกียงมากในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น. แลมีคนหนุ่ม ๙
คนหนึ่ง, ชื่อยูตุโคนั่งที่น่าต่างก็ง่วงนอน, แลเมื่อเปาโลสั่ง
สอนเปนช้านาน, ก็พลัดตกลงดวัยกำลังหลับ, ตกจากน่าต่าง
ในชั้นที่สาม, เขาก็ยกขึ้นเหนตายแล้ว. แต่เปาโลลงไปทับ ๑๐
ลงบนเขา, กอดเขาไว้ว่า, อย่าเปนทุกข์เลย. ดวัยจิตรเขาก็
อยู่ในเขา. ครั้นได้ขึ้นไปหักขนม, แลกิน, แลได้สั่งสอน ๑๑
นานจนสว่าง, จึ่งออกไปดังนั้น. คนทั้งหลายจึ่งเอาคนหนุ่ม ๑๒
นั้นมามีชีวิตร, แล้วเขาก็เบาใจขึ้นยินดีเปนอันมาก. ฝ่าย ๑๓
พวกเราก็ลงเรือ, แล่นไปยังเมืองอาโซหมายจะได้รับเปาโลที่
นั่น, ดวัยว่า, เปาโลได้สั่งดังนั้น, ตัวตั้งใจจะเดินท้าวไป.
แลเมื่อได้ภบกับเราที่เมืองอาโซ, แลเราได้รับท่าน, ก็ได้มา ๑๔
เมืองมิตุเลน. แลเมื่อแล่นจากที่นั้นอีกวันหนึ่ง, ก็มาตรง ๑๕
เกาะคีโอ, แลในวันสาม, ก็ไปถึงเกาะซาโม. คอยน่อยหนึ่ง
ในเมืองโตรฆูลิอน, แล้วอีกวันหนึ่งถึงเมืองมีเลโต. ดวัยเปา ๑๖
โลได้ตั้งใจว่า, จะแล่นเลยเอเฟโซไป. เพื่อจะมิต้องค้างอยู่

นาน ใน เมือง อาเซีย, เพราะ เขา ได้ รีบ เร่ง ไป, ถ้า จะ เปน ได, จะ
ได้ ถึง เมือง ยะรูซฆเลม ทัน วัน เทศการ เปน เทกัศตะ.
๑๗ ๏ เปาโล ใช้ คน ไป จาก เมือง มิเลโต, ไป ถึง เมือง เอเฟโซ, เรียก
๑๘ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ใน จำพวก ลูกสิษ. ครั้น เขา มา แล้ว, เปาโล บอก เขา
ว่า ท่าน รู้ อยู่ แล้ว ว่า, ข้า ได้ อยู่ กับ ท่าน อย่าง ไร ทุก เวลา, ตั้ง แต่
๑๙ วัน แรก, ที่ ข้า ได้ เข้า มา ใน ประเทศ อาเซีย. ที่ ข้า ได้ ปรนิบัติ
พระเจ้า, ด้วย ถ่อม ใจ, แล น้ำ ตา ไหล, แล ด้วย ทด ลอง ใจ, ซึ่ง
๒๐ บังเกิด แก่ ข้า, เพราะ คิด ปอง ร้าย แห่ง พวก ยุดาย. ซึ่ง ข้า มิ ได้
ซ่อน ไว้ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ที่ เปน คุน แก่ ท่าน ทั้งหลาย, แต่ ได้ ชี้ แจง
ให้ ท่าน เหน, แล ได้ สั่ง สอน ท่าน ทั้งหลาย, ใน ที่ ชุมนุม, แล ใน
๒๑ บ้าน เรือน. เปน พญาณ แก่ ชาว ยุดาย, แล ชาว เฮเลน, ถึง การ
ที่ จะ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่, ต่อ พระเจ้า, แล มี ความ เชื่อ ใน พระ
๒๒ เยซู คฤศ เจ้า แห่ง เรา. แล นี่ แนะ, บัด นี้ ข้า ได้ ผูก ใจ ผูก จิตร
จะ ไป เมือง ยะรูซฆเลม, หา รู้ ไม่ ว่า, จะ บังเกิด เหตุ อะไร แก่ ข้า ใน
๒๓ ที่ นั่น. เว้น ไว้, แต่ พระวิญาณ บริสุทธิ เปน พญาณ แก่ ข้า ว่า,
๒๔ เครื่อง จำ จอง แล ความ ลำบาก, คอย ข้า ทุก บ้าน ทุก เมือง. แต่
การ เหล่า นี้, ข้า มิ ได้ คิด ถึง. แล ชีวิตร ของ ข้า, ข้า มิ ได้ ถือ ว่า
เปน ประเสริฐ, เพื่อ จะ ได้ สำเร็จ ชาติ นี้ ของ ข้า ด้วย ความ ยินดี,
แล สำเร็จ การ ปรนิบัติ, ที่ ข้า ได้ รับ แต่ พระเยซู เจ้า, จะ ได้ เปน
๒๕ พญาณ ด้วย กริติคุณ ประเสริฐ, ที่ สำแดง พระคุณ พระเจ้า. แล
นี่ แนะ, บัดนี้ ข้า รู้ อยู่ ว่า, ท่าน ทั้งหลาย, ที่ ข้า ได้ เที่ยว ประกาศ
ราช สมบัติ แห่ง พระเจ้า ใน ท่ำ กลาง ท่าน, จะ มิ ได้ เหน หน้า ข้า อีก
๒๖ เลย. เหตุ ดั่ง นี้ ข้า เปน พญาณ แก่ ท่าน ทั้งหลาย, ใน วัน นี้ ว่า,
๒๗ ข้า ก็ เปน บริสุทธิ ปราศ จาก เลือด ของ ท่าน ทั้งหลาย. เพราะ ว่า

ข้าพเจ้า มิได้ หว่ง ซึ่ง จะ กล่าว แก่ ท่าน ทั้งหลาย, ซึ่ง บันดา ประ
กาศ แห่ง พระเจ้า ทั้ง สิ้น. เหตุ ฉะนี้ จง ระวัง ดว้ย ตัว ท่าน, แล ๒๘
ดว้ย บันดา ฝูง แกะ. ที่ พระวิญาน บริสุทธิ ได้ ตั้ง ท่าน ไว้ ให้ เปน
ผู้ ดู แล, ใน พวก เขา, จะ ได้ เลี้ยง พวก ลูก สิษ แห่ง พระเจ้า, ที่
พระองค์ ได้ ช่วย ไถ่ ไว้ ดว้ย โลหิต ของ พระองค์. เพราะ ข้า รู้ อยู่ ๒๙
ว่า, เมื่อ ข้า ไป แล้ว, หมาใน อัน ร้าย, จะ เข้า มา ใน ท่ำ กลาง ท่าน.
แล้ว มิ เว้น ที่ จะ ทำ ร้าย แก่ ฝูง แกะ. แล้ว แต่ ใน พวก ท่าน เอง, ๓๐
ลาง คน จะ เกิด ขึ้น สอน ซึ่ง อาธรรม, จะ ชัก ชวน พวก สิษ ให้ หลง
ตาม เขา. เหตุ ฉะนี้, จง เฝ้า ระวัง ลำฦก ว่า, ถึง สาม ปี ข้า ได้ สั่ง ๓๑
สอน ท่าน ทุก คน, ดว้ย น้ำ ตา ไหล มิ ได้ อยุด, ทั้ง กลาง วัน กลาง
คื่น. ดูกร ท่าน พี่ น้อง ทั้งหลาย, บัด นี้ ข้า ฝาก ท่าน ไว้ แก่ พระ ๓๒
เจ้า, แล แก่ คำ แห่ง พระคุณ พระองค์. ซึ่ง มี กำลัง จะ ก่อ ส้าง ท่าน
ขึ้น ได้, แล จะ ให้ ท่าน มี มรฎก กับ ดว้ย บันดา คน บริสุทธิ. ข้า ๓๓
มิ ได้ โลภ เงิน ทอง, แล เสื้อผ้า ของ ผู้ ใด. ท่าน ทั้งหลาย เอง รู้ ๓๔
ว่า, ซึ่ง ข้า เอง แล คน ที่ อยู่ กับ ข้า นั้น, ตอ้ง การ มือ นี้ ได้ จัด แจง
เตรียม ไว้. ข้า ได้ ชี้ แจง สิ่ง สารพัด, ให้ ท่าน ว่า, ควร จะ อุส่าห์ ๓๕
จะ ได้ ช่วย คน มี กำลัง นอ้ย. ลำฦก ถึง คำ แห่ง พระเยซู เจ้า ซึ่ง
พระองค์ ตรัส ว่า, ที่ จะ ประทาน ให้ นั้น, มี ความ ศุข มาก กว่า, ที่
จะ รับ. เมื่อ เปาโล ว่า ดั่งนี้ แล้ว, ก็ คุก เข่า ลง อ้อนวอน กับ ดว้ย ๓๖
คน ทั้งปวง เหล่า นั้น. แล คน ทั้งปวง ก็ รอ้ง ให้ เปน อัน มาก, แล ๓๗
กัม ลง บน คอ เปาโล จูบ รักษ์ เขา. เปน ทุกข มาก เพราะ คำ ที่ ๓๘
เปาโล ว่า, เขา จะ มิ ได้ เหน หน้า ท่าน อีก เลย. แล้ว เขา ได้ ส่ง
เปาโล ถึง เรือ.

๏ บท ๒๑ ฯ

๑ ๏ อยู่ มา เมื่อ เรา ออก เรือ ไป จาก สิษ เหล่า นั้น, ก็ มา ตรง ถึง
เกาะ โกศ, อีก วัน หนึ่ง ก็ ถึง เกาะ โรเด. แต่ นั้น, มา ถึง เมือง ปะ
๒ ตารา. แล เมื่อ ได้ ภบ เรือ ลำ หนึ่ง, ที่ จะ แล่น ไป เมือง ฟอยนิศซ์,
๓ เรา ก็ ลง เรือ นั้น ไป. เมื่อ เหน เกาะ กุบโร ก็ ละ เกาะ นั้น ไว้ ข้าง
ซ้าย, แล่น ไป เมือง ซูเรีย, มา จอด ที่ เมือง ตุโร, ด้วย จะ ขน ของ
๔ ใน เรือ ที่ นั่น. ครั้น ได้ ภบ พวก สิษ, เรา ก็ อาไศรย คอย ที่ นั่น
เจด วัน, พวก สิษ เหล่า นั้น, ว่า กล่าว แก่ เปาโล โดย พระวิญาณ,
๕ มิ ให้ ไป เมือง ยะรูซาเลม. เมื่อ เจด วัน นั้น ล่วง แล้ว, พวก เรา
ก็ ออก ไป, แล สิษ ทั้งหลาย นั้น, กับ ทั้ง ภรรยา แล ลูก, ก็ ส่ง เรา
๖ ออก จาก เมือง, เรา คุก เข่า ลง, ที่ ริม ทะเล, อ้อน วอน. แล เมื่อ
๗ คำนับ ลา กัน แล้ว, เรา ก็ ลง เรือ, พวก เขา ก็ กลับ ไป บ้าน. เมื่อ
เรา แล่น มา จาก ตุโร สิ้น ทาง, ก็ มา ถึง เมือง โตเลมาย. แล ได้
๘ คำนับ พวก พี่ น้อง คอย อยู่ ด้วย เขา วัน หนึ่ง. แล อีก วัน หนึ่ง,
เรา จึ่ง ออก ไป มา ถึง เมือง กายซาไรอา, แล ได้ เข้า ไป ใน เรือน ของ
ฟีลิบ, เปน ครู สอน สาศนา, เปน คน หนึ่ง แต่ เจด คน นั้น, แล อยู่
๙ ด้วย เขา. ฝ่าย คน นี้ มี ลูก หญิง สี่ คน, ที่ เปน ผู้ ทำนาย. แล
๑๐ เมื่อ เรา อยู่ ที่ นั่น หลาย วัน, ก็ มี ผู้ ทำนาย คน หนึ่ง ชื่อ อะฆะโบ,
๑๑ ลง มา แต่ เมือง ยุดาย. เมื่อ คน นั้น มา ถึง เรา แล้ว, ก็ เอา ซึ่ง คาด
เอว ของ เปาโล, ผูก มือ แล ตีน ของ ตัว, แล้ว ว่า, พระวิญาณ บริ
สุทธิ ได้ ตรัส ไว้ ว่า, พวก ยุดาย ที่ เมือง ยะรูซาเลม, จะ ผูก มัด คน
ที่ เปน เจ้า ของ คาด เอว นี้, แล้ว จะ มอบ ให้ แก่ คน ต่าง ประเทศ.
๑๒ ครั้น เรา ได้ ยิน ดัง นั้น, เรา กับ คน ที่ อยู่ ที่ นั่น, ก็ อ้อน วอน เปาโล
๑๓ มิ ให้ ไป เมือง ยะรูซาเลม. ฝ่าย เปาโล ตอบ ว่า, เหตุ ไฉน ท่าน ได้

ร้องให้แล หักใจ ของข้า, ด้วย ว่า, ข้า ก็พร้อม ใจ จะให้เขา ผูก
มัด สิ่งเดียว เท่า นั้น, หา มิได้. แต่ พร้อม ใจ จะ ตาย ใน เมือง ยะ
รูซาเลม เพราะ นาม แห่ง พระเยซู เจ้า. ครั้น ท่าน ไม่ ยอม ฟัง, เรา ๑๔
ก็นิ่ง อยู่, ว่า ให้ เปน ตาม พระไทย พระองค์เจ้า. แต่ ที่ หลัง กาล ๑๕
นั้น, เรา ได้ จัดแจง ของ ขึ้น ไป เมือง ยะรูซาเลม. แล พวก สิษ แต่ ๑๖
เมือง กายซาไรอา ไป ด้วย บ้าง, แล เขา พา คน หนึ่ง ชื่อ นาโซน ชาว
เกาะ กุบโร, เปน สิษ เถ้าแก่ ไป ด้วย, จะ ให้เรา อาไศรย กับ เขา.

๏ ครั้นเรามา ถึงเมือง ยะรูซาเลมแล้ว, พวก พี่ น้อง ทั้งหลาย ๑๗
ได้รับ เรา ไว้ ด้วย ความ ยินดี. วัน ถัด นั้น มา, เปาโล ก็เข้าไป ๑๘
ด้วย กัน กับ เรา หา ยาโกโบ, แล บันดา ผู้ เถ้าผู้ แก่ ก็ พร้อม กัน อยู่
ที่ นั่น. ครั้น เปาโล ได้ คำนับ เขา แล้ว, จึ่ง กล่าว เหตุ การ เปน ลำ ๑๙
ดับ กัน, ซึ่ง พระเจ้า โปรฎ กระทำ ใน ท่ำ กลาง คน ต่าง ประเทศ,
ด้วย การ ปรนิบัติ แห่ง เปาโล นั้น. เมื่อ เขา ได้ ยิน, เขา ก็ ได้ สรร ๒๐
เสริญ พระเจ้า, ว่า กับ เปาโล ว่า, พี่ น้อง เอ๋ย, ท่าน เหน ว่า มี ศัก ขี่
หมื่น แต่ พวก ยูดาย ที่ ได้เชื่อ ถือ, แล เขา ทั้งหลาย ก็ ถือแม่น มั่น
ใน พระ บัญญัติ. แล เขา ได้ ยิน ถึง ท่าน, ว่า ท่านได้ สอน พวก ยูดาย ๒๑
ที่ อยู่ ต่าง ๆ ประเทศ นั้น, ให้ ละ เว้น จาก โมเซ, ว่า มิ ให้เขา ให้
ลูก รับ ศีล ตัด, หฤา ประพฤทธิ ตาม ทำเนียม เหล่า นั้น. เหตุฉนี้ ๒๒
จะ เปน อย่างไร, ด้วย ว่า, ฝูง คน ทั้งหลาย คง จะ ประชุม กัน. ด้วย
เขา ได้ ยิน ว่า, ท่าน มา แล้ว. เหตุฉะนี้ จง กระทำ นี้ ซึ่ง เรา ว่า แก่ ๒๓
ท่าน, เรามี อยู่ สี่ คน ซึ่งได้ บน ตัว ไว้, ท่าน เอา คน เหล่า นี้, ไป ชำ ๒๔
ระ ตัว ด้วย กัน, เสีย เงินเผื่อ เขา เพื่อ จะ โกน ศีศะ ได้ แล คน ทั้ง
หลาย จะ ได้ รู้ ว่า, ความ ที่ เขา ได้ ยิน ถึง ท่าน ก็เปล่า. แต่ ท่าน
เอง, ได้ประพฤทธิ ดี, แล รักษา พระ บัญญัติ. แต่ ฝ่าย คน ต่าง ประ ๒๕

เทศ ที่ เชื่อ นั้น, เรา ได้ เขียน ตั้ง ไว้ มิ ให้ เขา ถือ อย่าง นี้, เว้น แต่
ให้ เขา เว้น เสีย จาก ของ ซึ่ง บูชา แก่ รูป พระ, แล จาก เลือด, แล
๒๖ สัตว ที่ รัด คอ ตาย, แล ซึ่ง ผิด ประเวณีย์ หญิง ชาย. แล้ว เปาโล
จึ่ง รับ เอา สี่ คน นั้น, แล้ว อีก วัน หนึ่ง ก็ ชำระ ตัว กับ เขา, แล้ว
เข้า ไป ใน วิหาร จะ ได้ กำหนฎ วัน ที่ จะ สำเร็จ การ ชำระ นั้น, กว่า
จะ ได้ เอา เครื่อง บูชา, มา บูชา เผื่อ ทุก คน.
๒๗ ๏ ครั้น เกือบ สิ้น เจ็ด วัน แล้ว, พวก ยูดาย ที่ มา จาก เมือง
อาเซีย, เมื่อ เขา ได้ เหน เปาโล ใน วิหาร, ก็ ยุยง ฝูง คน ทั้งหลาย,
๒๘ แล ลง มือ บน เปาโล, ร้อง ว่า, ชาว ยิศราเอล เอ๋ย, จง ช่วย เถิด.
เปน คน นี้ ที่ ได้ สั่ง สอน คน ทั้งปวง ใน ทุก แห่ง, ซึ่ง ผิด ต่อ พล
เมือง, ต่อ พระ บัญญัติ, แล ต่อ สถาน นี้. แล ได้ ภา เอา พวก เฮเล็น
๒๙ เข้า ใน วิหาร ด้วย, กระทำ ให้ ที่ บริสุทธิ นี้ มล ทิล ไป. เพราะ เขา
ได้ เหน โตรพี้โม ชาว เมือง เอเฟโซ อยู่ กับ เปาโล ใน เมือง, แล เขา
๓๐ นึก ว่า, เปาโล ได้ ภา เขา เข้า มา ใน วิหาร. แล้ว ก็ ตื่น ขึ้น ทั้ง
เมือง, แล คน ทั้งปวง ก็ วิ่ง กรู กัน ไป, แล เมื่อ จับ เปาโล ก็ ลาก
๓๑ ท่าน ออก จาก วิหาร, แล้ว บัด เดี๋ยว นั้น ก็ ปิด ประตู. แล เมื่อ เขา
ยัง หา ที่ จะ ฆ่า เปาโล, กริติสับท์ ก็ ฦๅ ไป ถึง นาย ทหาร พัน หนึ่ง
๓๒ ว่า, เมือง ยะรูซาเลม ก็ เกิด จุลาจล ทั้ง เมือง. นาย ทหาร นั้น, ก็
คุม เอา ทหาร กับ นาย ร้อย โดย เร็ว, วิ่ง มา ถึง เขา. แล เมื่อ คน
ที่ เฆี่ยน เปาโล, ได้ เหน นาย พัน, แล พวก ทหาร, เขา ก็ หยุด เสีย.
๓๓ แล้ว นาย พัน ก็ เข้า มา จับ เอา เปาโล, ให้ มัด ไว้ ด้วย โซ่ สอง เส้น,
๓๔ แล้ว ถาม ว่า เปน ผู้ ใด, แล ได้ กระทำ อะไร. แต่ ใน ฝูง คน ลาง
คน ร้อง ว่า อย่าง นี้ บ้าง, อย่าง โน้น บ้าง. แล เมื่อ นาย พัน จะ รู้
ความ แน่ มิ ได้, เพราะ จุลาจล, ท่าน จึ่ง สั่ง ให้ ภา เปาโล เข้า ไป

ใน ป้อม.   แต่ ครั้น มา ถึง บันได ป้อม, พวก ทหาร ยก เปาโล ชู ๓๕
ขึ้น ไว้, เพราะ กำลัง ป้อง ร้าย แห่ง ฝูง คน.   ดวัย ว่า, ฝูง คน ติด ๓๖
ตาม มา ร้อง ว่า, เอา มัน ไป เสีย.   เมื่อ เขา จะ เอา เปาโล เข้า ไป ใน ๓๗
ป้อม, เปาโล ว่า แก่ นาย พัน ว่า,   ข้าพเจ้า จะ พูด กับ ท่าน ศัก คำ
หนึ่ง, จะ ได้ หฤๅ มิ ได้.   แต่ นาย พัน ว่า, เจ้า จะ รู้ จัก ภาษา เฮเล็น
หฤๅ.   เจ้า เปน ชาว อายฆุบโต ที่ แต่ ก่อน ได้ ทำ วุ่น วาย, แล ภา ๓๘
เอา สี่ พัน คน ที่ เปน โจร, ไป ใน ป่า มิ ใช่ หฤๅ.   เปาโล จึ่ง ตอบ ๓๙
ว่า, ข้าพเจ้า เปน คน ชาว ยุดาย เกิด ใน เมือง ตาระโซ,   ใน แขวง
เมือง กิลิเกีย, มิ ได้ เปน ชาว เมือง แห่ง เมือง เล็ก น้อย.   แล้ว ข้า
พเจ้า ขอ ท่าน ยอม ให้ ข้าพเจ้า พูด แก่ ฝูง คน.   เมื่อ ท่าน ยอม ๔๐
แล้ว, เปาโล ยืน อยู่ บน บันได โบก มือ แก่ ฝูง คน.   แล เมื่อ เงียบ
หนัก แล้ว, เปาโล จึ่ง พูด กับ เขา ใน ภาษา เฮบราย ว่า,

๏ บท ๒๒ ฯ

๏ ดูกร ท่าน พี่ น้อง, แล บิดา ทั้งหลาย, จง ฟัง คำ แก้ ตัว, ซึ่ง ๑
ข้าพเจ้า จะ ว่า แก่ ท่าน เดี๋ยวนี้.   ครั้น คน ทั้งหลาย ได้ ยิน เขา พูด ๒
ใน ภาษา เฮบราย, เขา ก็ ยิ่ง เงียบ อยู่, เปาโล จึ่ง ว่า.   ข้าพเจ้า เปน ๓
คน ยุดาย เกิด ใน เมือง ตาระโซ แขวง กิลิเกีย,   แล ได้ จำเริญ ขึ้น
ใน เมือง นี้.   ได้ เรียน ที่ ท้าว ฆะเมลิเอ็ล, ถี่ ถ้วน ตาม บัญญัติ ของ
ปู่ หญ้า ตา ยาย ของ เรา, แล มี ใจ ร้อน รน ใน การ ปรนิบัติ พระเจ้า,
เหมือน อย่าง ท่าน ทั้งหลาย ทุก วัน นี้.   ข้าพเจ้า ได้ เขี่ยว เขน ทาง ๔
นี้ ถึง ตาย,   ได้ ผูก มัด แล มอบ ไว้ ใน คุก, ทั้ง ชาย ทั้ง หญิง. ๕
เหมือน อย่าง ปะโรหิต กับ ผู้ เถ้า ผู้ แก่ ทั้งหลาย , ก็ ได้ เปน พญาณ
แก่ ข้า ดวัย.   ข้าพเจ้า ได้ รับ หนังสือ ฝาก แต่ เขา, ไป ถึง พวก พี่
น้อง ใน เมือง ดาเมเซ็ก,   จะ เอา เขา ที่ นั่น, ผูก มัด ภา มา ถึง เมือง

๖ ยะรูซาเลม, เพื่อ จะ ได้ รับ โทษ. อยู่ มา เมื่อ ข้าพเจ้า เดิน ทาง ไป,
แล มา ใกล้ เมือง ดาเมซ๊ก, ประมาน เพลา เที่ยง, ใน บัด เดี๋ยว นั้น,
๗ ก็ มี สว่าง มาก สอ่ง มา แต่ ฟ้า, ลอ้ม ข้าพเจ้า. ข้าพเจ้า ก็ ล้ม ลง
ถึง ดิน, แล ได้ ยิน เสียง ร้อง เรียก ข้าพเจ้า ว่า, เซาโล ๆ, ทำ ไม
๘ เจ้า ข่ม เหง เรา. ข้าพเจ้า จึ่ง ตอบ ว่า, ท่าน เปน ผู้ ใด พระเจ้า ข้า.
พระองค์ จึ่ง ตรัส แก่ ข้าพเจ้า ว่า, เรา เปน เยซู ชาว นาซาเร็จ ที่ เจ้า
๙ ได้ ข่ม เหง. คน ที่ อยู่ กับ ข้าพเจ้า ก็ ได้ เหน สว่าง, แล ได้ กลัว,
๑๐ แต่ เสียง พูด กับ ข้าพเจ้า นั้น, เขา หา ได้ ยิน ไม่. ข้าพเจ้า จึ่ง ถาม
ว่า, ข้าพเจ้า จะ ทำ ประการ ใด พระเจ้า ข้า. พระองค์ เจ้า จึ่ง ตรัส
แก่ ข้าพเจ้า ว่า, จง ลุก ขึ้น เข้า ไป ใน เมือง ดาเมซ๊ก. ที่ นั่น, เขา
๑๑ จะ บอก เจ้า ถึง สาระพัด ซึ่ง จัด ไว้ ให้ เจ้า กระทำ. แล เมื่อ ข้าพเจ้า
เหน มิ ได้ เพราะ เหตุ รัศมี สว่าง นั้น, คน ที่ อยู่ ด้วย กัน ก็ จูง มือ
๑๒ ข้าพเจ้า, พา มา ถึง เมือง ดาเมซ๊ก. แล คน หนึ่ง ชื่อ อานาเนีย,
เปน คน ประนิบัติ ตาม พระบัญญัติ, พวก ยูดาย ทั้งปวง ที่ อยู่ นั่น, เปน
๑๓ พญาณ ฝ่าย เขา, ว่า เปน คน ดี. คน นี้ มา หา ข้าพเจ้า, แล ยืน อยู่
ว่า, แก่ ข้าพเจ้า ว่า, พี่ เซาโล เอ๋ย, จง เหน เถิด. ข้าพเจ้า จึ่ง เหน
๑๔ เขา ใน เวลา นั้น. เขา จึ่ง บอก ว่า, พระเจ้า แห่ง ปู่ หญ้า ตา ยาย
ของ เรา, ได้ เลือก ท่าน ไว้, จะ ให้ ท่าน รู้ จัก พระไทย พระองค์, แล
จะ ได้ เหน ผู้ ชอบ ธรรม, แล จะ ได้ ยิน เสียง แต่ พระโอฐ พระองค์,
๑๕ เพื่อ ท่าน จะ ได้ เปน พญาณ ฝ่าย พระองค์, แก่ คน ทั้งปวง, ถึง เหตุ
๑๖ ซึ่ง ท่าน ได้ เหน แล ได้ ยิน. แต่ เดี๋ยว นี้ ท่าน ยัง คอย อะไร, จง
ลุก ขึ้น รับ บัพติศมา ล้าง เสีย ซึ่ง ความ ผิด ของ ท่าน, อ้อน วอน
๑๗ ออก นาม ของ พระองค์. แล อยู่ มา เมื่อ ข้าพเจ้า กลับ มา ถึง เมือง
ยะรูซาเลม อีก แล อ้อนวอน อยู่ ใน วิหาร, ข้าพเจ้า ก็ บังเกิด นิมิตร.

แล ได้เหน พระองค์ ตรัส แก่ข้าพเจ้า ว่า, จง เร่ง ออก ไป จาก เมือง ๑๘
ยะรูซะเลม, ด้วย ว่า, เขา จะ หา ได้ รับ พญาณ ของ ท่าน ฝ่าย เรา
ไม่. ข้าพเจ้า จึ่ง ทูล ว่า, พระองค์เจ้าข้า, เขา ทั้งหลาย รู้ อยู่ ว่า, ๑๙
คน ที่ เชื่อ ถือ ใน พระองค์, ข้าพเจ้า ได้ เอา ใส่ คุก, แล เฆี่ยน ใน
โรง ธรรม ทุก แห่ง, แล เมื่อ เลือด ของ ซะเตฟาโน, ผู้ เปน พญาณ ๒๐
ฝ่าย พระองค์, ต้อง ไหล ออก, ข้าพเจ้า ได้ ยืน อยู่ ที่ นั่น, แล เหน
ชอบ ด้วย การ ที่ ฆ่า เขา, แล ได้ เฝ้า เสื้อ ผ้า ของ คน ที่ ฆ่า เขา
เสีย. แต่ พระองค์ ตรัส แก่ ข้าพเจ้า ว่า, จง ไป เถิด, เพราะ ว่า, ๒๑
เรา จะ ใช้ ท่าน ไป ทาง ไกล, ไป ถึง คน ต่าง ประเทศ.
๏ คน ทั้งปวง ได้ ฟัง เปาโล จน ถึง คำ นี้, แล้ว เขา แผด เสียง ๒๒
ว่า, คน อย่าง นี้ จง ออก ไป เสีย จาก แผ่นดิน, เพราะ ว่า หา ควร ที่ เขา
จะ มี ชีวิตร อยู่ ไม่. แล เมื่อ เขา โห่ ร้อง, แล ฉีก เสื้อ แล เอา ผง ๒๓
คลี ซัด ขึ้น ใน อากาศ, นาย พัน จึ่ง สั่ง ให้ พา เปาโล เข้า ใน ป้อม สั่ง ๒๔
ว่า, ให้ เฆี่ยน ตี ไต่ ถาม, เพื่อ จะ ได้ รู้ ว่า, เขา มา ร้อง ฟ้อง เขา
ด้วย เหตุ อัน ใด. แล ครั้น เขา ผูก มัด ด้วย ลวด หนัง, เปาโล ว่า ๒๕
แก่ นาย ร้อย ที่ ยืน อยู่ ที่ นั่น ว่า, ซึ่ง จะ เอา คน พวก โรม ที่ ยัง มิ
ได้ พิจารณา ปรับ โทษ เขา, มา เฆี่ยน ตี, ถูก ต้อง ตาม กฎ หมาย
หฤๅ ไม่. เมื่อ นาย ร้อย ได้ ยิน ก็ ไป บอก แก่ นาย พัน ว่า, จง ระวัง ๒๖
ตัว, ท่าน จะ ทำ อะไร, ด้วย ว่า คน นี้ เปน พวก โรม. แล้ว นาย พัน ๒๗
มา ว่า แก่ เปาโล ว่า, จง บอก เรา เถิด, ท่าน เปน พวก โรม หฤๅ, เปา
โล จึ่ง ตอบ ว่า, ก็ เปน. นาย พัน จึ่ง ว่า, ซึ่ง จะ ได้ ที่ เปน พวก โรม ๒๘
นั้น, เรา ได้ เสีย เงิน มาก. แต่ เปาโล ตอบ ว่า, ข้า ก็ เกิด เปน พวก
นั้น. ขณะ นั้น คน ทั้งหลาย ที่ จะ พิจารณา เปาโล ก็ ละ เขา ไป, ๒๙
ฝ่าย นาย พัน เมื่อ รู้ ว่า, เปน พวก โรม ก็ กลัว อยู่, เพราะ ได้ ผูก มัด

๓๐ เขา. แลเวลาพรุ่งนี้, นายพัน จะ รู้แน่ว่า, พวก ยุดายได้ฟ้อง
เปาโล ด้วยเหตุอันใด, จึ่งแก้เปาโลเสีย. แล้วสั่งให้พวก ปะโร
หิตใหญ่, แล บันดาผู้ ปฤกษาให้ประชุม กัน, แล ภาเปาโล ให้ ลง
มา ยืน อยู่ ใน ท่ำ กลาง เขา.

๏ บท ๒๓ ฯ

๑ ๏ ฝ่ายเปาโลพินิตดู พวก ที่ ปฤกษา, แล้ว ว่า, ดูกร ท่าน พี่ น้อง
ทั้งหลาย, ข้าพเจ้า ได้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า, ด้วยใจกำหนฎผิดแล
๒ ชอบ, แต่ ล้วน เปน ดี ตราบ เท่า ถึง วัน นี้. เมื่อ นั้น, อานาเนียผู้
ปะโรหิตใหญ่, สั่ง คน ที่ ยืน อยู่ ใกล้ ท่าน, ให้ ตบ ปากเปาโล.
๓ แล้วเปาโล จึ่ง ว่า, แก่ ท่าน ว่า, พระเจ้า จะ ตบ ท่าน เอง ที่ เปน ฝา
ขาว, ด้วย ท่าน มา นั่ง จะ พิ ภากษา ข้า ตาม กฎหมาย, แล้วสั่งให้
๔ เขา ตบ ข้า ซึ่ง ผิด กฎหมาย หฤๅ. แล คน ที่ ยืน อยู่ นั้น, จึ่ง ถาม
๕ ว่า, เจ้า พูด ว่า หยาบ ช้า ต่อ ปะโรหิต แห่ง พระเจ้า หฤๅ. เปาโล จึ่ง
ตอบ ว่า, พี่น้อง ทั้งหลาย เอ๋ย, ข้า มิ ได้ รู้ ว่า ท่าน เปน ปะโรหิต ใหญ่
ด้วย ว่า มี คำ จาฤก ไว้ ว่า, ท่าน อย่า พูด หยาบ ช้า ต่อ ผู้ ครอง พล
๖ ไพร่ ของ ท่าน. ครั้น เปาโล รู้ ว่า เขา เปน พวก ซาดุกาย ส่วน หนึ่ง,
แล พวก ฟาริซาย ส่วน หนึ่ง, ท่าน จึ่ง ร้อง ใน ที่ ปฤกษา ว่า, ดูกร
ท่าน พี่ น้อง ทั้งหลาย ข้า เปน คน ฟาริซาย เปน ลูก ของ คน ฟาริซาย,
แล ถึง ความ เชื่อ ใจ ว่า, คน จะ กลับ เปน ขึ้น จาก ตาย, เขา ก็ พิ
๗ ภากษา ข้า. ครั้น ท่าน ว่า ดั่ง นี้ แล้ว, พวก ฟาริซาย แล พวก ซา
๘ ดุกาย ก็ ทุ่ง เถียง กัน, แล ฝูง คน ก็ แตก แยก กัน. ด้วย ว่า พวก
ซาดุกาย ว่า ซึ่ง จะ กลับ เปน จาก ตาย ไม่ มี, ทูต สวรรค์ ก็ ไม่ มี,
๙ วิญาณ ก็ ไม่ มี, แต่ พวก ฟาริซาย ก็ ยอม ว่า มี ทั้ง สอง. แล้ว ก็
ยังเกิด อื้ อึง กัน นัก, พวก อาลักษ์ ที่ เปน ฝ่าย พวก ฟาริซาย, ก็ ลุก

ขึ้น เถียง กัน ว่า, เรา มิได้เหนผิด สิ่ง ใด ใน คน นี้, แต่ว่า, ถ้า
วิณาญ ก็ ดี, ทูต สวรรค์ ก็ ดี, ได้พูด กับ เขา, อย่า ให้ เรา ต่อ สู้ กับ
พระเจ้า. แล เมื่อเกิดโกลาหลนัก, นาย พันกลัวเขา จะ ยื้ แย่ง ๑๐
เอาเปาโล, ก็สั่งพวก ทหาร ให้ ลง ไป เอา เปาโล จาก ท่ำ กลาง เขา,
ภา เข้า ไป ใน ป้อม. ใน เพลา กลาง คืน วัน นั้น, พระองค์เจ้า ยืน ๑๑
ตรง หน้าเปาโล, ตรัส ว่า, จง ยินดี้เถิด. ดวัย ว่า, เหมือน หนึ่ง
ท่าน ได้ เปน พญาณ ฝ่าย เรา ใน เมือง ยะรูซาเลม, ท่าน ตอ้ง เปน
พญาณ ใน เมือง โรม เหมือน กัน. ครั้น เพลาเช้า พวก ยุดาย ก็ ๑๒
คิด อ่าน กัน สาบาล ตัว ว่า, จะ มิได้กิน, จะ มิ ได้ ดื่ม, ก่อน กว่า จะ
ได้ ฆ่า เปาโล แล้ว. ที่ สบถ สาบาล กัน อย่าง นั้น, กว่า สี่สิบ คน. ๑๓
คน เหล่า นั้น, มา หา พวก ปะโรหิต, แล ผู้เถ้าผู้แก่ ว่า, เรา ได้ สบถ ๑๔
สาบาล ตัว ไว้ ว่า, เรา จะ มิ ได้ รับ ประทาน อาหาร เลย, ก่อน กว่าได้
ฆ่า เปาโล. เหตุ ดั่ง นี้, บัด นี้ ท่าน ทั้งหลาย กับ พวก ที่ ปฤกษา, ๑๕
ว่า กล่าว แก่ นาย พัน, ให้ ท่าน ภา เปาโล ลง มา ถึง ท่าน ทั้งหลาย,
เหมือนหนึ่ง จะ ซัก ถาม ความ แห่ง เขา, ให้ ถี่ ถ้วน ยิ่ง กว่า แต่
ก่อน. ฝ่ายเราเมื่อเขายังมิ ทัน ถึง, ก็ พร้อม ใจ จะ ฆ่า เขา เสีย.
๏ เมื่อ บุตร แห่ง น้อง สาว ของ เปาโล ได้ ยิน ซึ่ง เขา ปอง ร้าย, ๑๖
ก็เข้า ไป ใน ป้อม บอก ความ แก่เปาโล. เปาโล จึ่ง เรียก นาย ร้อย ๑๗
คน หนึ่ง, บอก ว่า, จง ภา คน หนุ่ม นี้ ไป ถึง นาย พัน, ดวัย ว่า, เขา
มี ความ จะ แจ้ง แก่ ท่าน. เหตุ ฉะนี้ นาย ร้อย จึ่ง ภา เขา ไป ถึง ๑๘
นาย พัน, แล้ว ว่า, เปาโล ผู้ จำ อยู่ นั้น, ได้เรียก ข้า ขอ ให้ ภา คน
หนุ่ม นี้ มา ถึง ท่าน ว่า, มี ความ จะ แจ้ง แก่ ท่าน. นาย พัน จึ่ง จูง ๑๙
มือ เขา, ภา มา ถึง ที่ สงัด ถาม ว่า, เปน ความ อะไร ที่ เจ้า จะ บอก
แก่ข้า นั้น. เขา จึ่ง ตอบ ว่า, พวก ยุดาย ได้ ลงใจ พร้อม กัน จะ ขอ ๒๐

ท่าน ให้ ภา เปาโล ลง ไป ถึง ที่ ปฤกษา, ณะ เวลา พรุ่ง นี้, เหมือน
๒๑ หนึ่ง เขา จะ ไถ่ ถาม ความ เขา, ให้ ถี่ ถ้วน ยิ่ง กว่า แต่ ก่อน. แต่
ว่า ท่าน อย่า ได้ ยอม แก่ เขา เลย. ด้วย ว่า, แต่ ใน พวก นั้น, มี
ซึ่ง ปอง ร้าย แก่ เปาโล กว่า สี่ สิบ คน, ซึ่ง ได้ สาบาล ตัว ว่า จะ มิ ได้
กิน จะ มิ ได้ ดื่ม ก่อน กว่า ได้ ฆ่า เปาโล, แล เดี๋ยว นี้, เขา ก็ พรอ้ม
๒๒ ใจ กัน คอย จะ รับ คำ สัญา แต่ ท่าน. นาย พัน จึ่ง ปล่อย คน หนุ่ม
ไป, สั่ง ว่า, อย่า บอก แก่ ผู้ ใด ว่า เจ้า ได้ แจ้ง ความ นี้ แก่ ข้า.
๒๓ ๏ แล้ว นาย พัน จึ่ง เรียก นาย ร้อย สอง คน สั่ง ว่า, จง จัด แจง
ทหาร สอง รอ้ย, เพื่อ จะ ไป เมือง กายซาไรอา, แล ทหาร ม้า เจ็ดสิบ,
๒๔ แล ทหาร ถือ หอก สอง รอ้ย, ให้ เสร็จ แต่ ใน สาม ทุ่ม. แล้ว จัด
แจง สัตว ที่ จะ ให้ เปาโล ขี่, แล จะ ได้ รักษา ป่อง กัน ส่ง ไป ถึง พี้
๒๕ ลิกซ์ ผู้ เจ้า เมือง. แล้ว ท่าน เขียน หนังสือ อย่าง นี้ ว่า, เกลาดิโอ
๒๖ รูเซีย ฝาก มา ถึง เจ้าคุณ พีลิกซ์ ขอ ให้ จำเริญ เถิด. พวก ยุดาย
๒๗ ได้ จับ เอา คน นี้, แล จะ ได้ ฆ่า เสีย แล้ว. แต่ ข้าพเจ้า รีบ มา กับ
๒๘ พวก ทหาร, ช่วย เขา ไว้ ด้วย ได้ ยิน ว่า, เขา เปน พวก โรม. เมื่อ
ข้าพเจ้า อยาก รู้ เหตุ ที่ พวก ยุดาย ฟ้อง เขา นั้น, ข้าพเจ้า จึ่ง ภา เขา
๒๙ เข้า ไป ใน ที่ ปฤกษา แห่ง พวก ยุดาย. ข้าพเจ้า เหน ว่า, เขา ฟ้อง
ถึง ข้อ ทุ่ง เถียง กัน ด้วย บัญญัติ ของ เขา, แล ไม่ มี เหตุ ซึ่ง ควร จะ
๓๐ ตาย, หฤๅ ซึ่ง ควร จะ จำ ไว้. เมื่อ ข้าพเจ้า ทราบ ว่า, พวก ยุดาย
คิด ปอง ร้าย แก่ คน นี้, ข้าพเจ้า จึ่ง ส่ง เขา ให้ มา ถึง ท่าน ทีเดียว,
แล้ว สั่ง ให้ ผู้ ฟ้อง ไป ว่า ความ ต่อ เขา แก่ ท่าน. ขอ ท่าน จง จำ
เริญ ศุข เถิด.
๓๑ ๏ เหตุ ดั่ง นี้ พวก ทหาร ก็ เอา เปาโล ตาม สั่ง, ภา ไป ใน เพลา
๓๒ กลาง คืน นั้น, ถึง เมือง อันติปาตรี. ครั้น รุ่ง ขึ้น, เขา ก็ ให้ ทหาร

ม้าไปกับเปาโล, แล้วเขาก็กลับมาป้อม. เมื่อเขามาถึงเมือง ๓๓
กายซาไรอา, แลส่งหนังสือถึงเจ้าเมืองแล้ว, เขาทรงเปาโลให้ ๓๔
แก่ท่าน. เมื่อท่านได้อ่านหนังสือก็ถามเปาโลว่า, ท่านเปนแต่ ๓๕
แขวงเมืองใด. แลเมื่อทราบว่า, เปนแต่เมืองกิลิเกีย, ท่านจึ่ง
บอกว่า, เราจะได้ฟังเจ้าเมื่อคนที่ฟ้องมาถึงแล้ว. แล้วสั่ง
ให้เขาคุมเปาโลไว้ที่วังเก่าแห่งเฮโรด.

๏ บท ๒๔ ฯ

๏ เมื่อล่วงห้าวันแล้ว, อานาเนียผู้เปนประโรหิตใหญ่, ได้ลง ๑
มากับพวกผู้เถ้าผู้แก่, แลเตระตุโลผู้เปนคนฉลาดในถ้อย
คำ, ผู้ได้ว่าความต่อเปาโลแก่เจ้าเมือง. ครั้นเรียกเปาโลเข้า ๒
มาแล้ว, เตระตุโลจึ่งจับเรื่องฟ้องว่า, ข้าพเจ้ามีความศุขเปน
อันมากเพราะท่าน, ได้ทำหลายสิ่งให้สำเร็จโดยดีแก่พลประ
เทศนี้, ดว้ยท่านทรงคิดไว้. ทุกตำบลทุกเวลาข้าพเจ้าก็รับ ๓
ไว้ดว้ยขอบคุณทั้งสิ้น, เจ้าคุณฟีลิกซ์เจ้าข้า. แต่เพื่อมิให้ ๔
ท่านป่วยการมากไป, ข้าพเจ้าขอท่านฟังข้าพเจ้าศักน่อยหนึ่ง,
ดว้ยใจกรรุณา. เพราะข้าพเจ้าทั้งหลายได้ภบคนนี้, เปนคน ๕
พาล, กระทำให้พวกยุดายทั้งหลายวุ่นวายขึ้นทั่วพิภพ, เปนคน
นำหน้าแก่พวกนาซาเร็ด. แลหมายจะทำวิหารให้เปนมลทิล, ๖
ข้าพเจ้าทั้งหลายจึ่งได้จับเขา, แลจะได้พิภากษาตามกฎหมาย
ของข้าพเจ้า. แต่ลูเซียนายพันมาดว้ยกำลังมาก, ชิงเขาไป ๗
จากมือข้าพเจ้า. แลสั่งคนที่ฟ้องให้มาถึงท่าน, ถ้าท่านจะไล่ ๘
ถามเขา, ท่านเองจะรู้ได้ถึงเหตุการทั้งปวงนี้, ที่ข้าพเจ้าฟ้อง
เขานั้น. ฝ่ายพวกยุดายทั้งหลายยอมกันว่า, เหตุการเปนดั่ง ๙
นั้น. ฝ่ายเปาโลเมื่อเจ้าเมืองได้กระทำสำคัญแก่เขาให้พูด, ก็ ๑๐

ทูล ว่า, เพราะ ข้าพเจ้า ทราบ ว่า, ท่าน ได้ เปน ผู้ ตัด สิน แก่ พล ประ
เทศ นี้ หลาย ปี มา แล้ว, ข้าพเจ้า จะ ได้ แก้ ความ ของ ข้าพเจ้า ด้วย
๑๑ ยิ่ง มี ความ ยินดี. เพราะ ท่าน ทราบ ได้, ว่า เปน แต่ สิบ สอง วัน
๑๒ มา แล้ว, ที่ ข้าพเจ้า ขึ้น ไป นมัศการ ที่ เมือง ยะรูซาเลม. แล เขา
มิ ได้ เหน ข้าพเจ้า ทุ่ง เถียง กับ ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ใน วิหาร, หฤๅ ยุยง ฝูง
๑๓ คน ให้ ตื่น ขึ้น วุ่น วาย, ใน โรง ธรรม ก็ ดี, ใน เมือง ก็ ดี. แล เหตุ
การ ที่ เขา มา ฟ้อง ข้าพเจ้า เดี๋ยว นี้, เขา จะ ให้ ยั่ง ยืน ก็ มิ ได้. แต่
๑๔ นี้ ข้าพเจ้า จะ รับ กับ ท่าน ว่า, ทาง ที่ เขา เรียก ว่า หาง พวก ถือ ผิด,
ข้าพเจ้า ได้ ปรนิบัติ แก่ พระเจ้า แห่ง ปู่ หญ้า ตา ยาย, ได้ เชื่อ ถือ ใน
๑๕ บันดา ที่ เขียน ไว้ ใน คัมภีร์ พระบัญญัติ, แล ผู้ ทำนาย. แล้ว ได้ ไว้
ใจ ใน พระเจ้า ตาม ที่ เขา เอง ได้ ถือ, คือ ว่า คน จะ เปน ขึ้น มา จาก
๑๖ ตาย, ทั้ง คน ชอบ ธรรม แล มิ ชอบ ธรรม. แล ใน ข้อ นี้ ข้าพเจ้า
ได้ อุษาห์, คือ มี ใจ อัน สังเกต ผิด แลชอบ, เปน อัน บริสุทธิ ต่อ พระ
๑๗ เจ้า, แล ต่อ มนุษ เป่น อัตรา. ครั้น ล่วง หลาย ปี มา แล้ว, ข้าพเจ้า
ได้ ภา ของ ทาน มา ให้ แก่ พล ประเทศ, ของ ข้าพเจ้า, แล เครื่อง
๑๘ ถวาย. คราว นั้น, พวก ยุดาย ลาง คน ที่ มา แต่ เมือง อาเซีย, ได้
ภบ ข้าพเจ้า ใน วิหาร, ตัว ชำระ แล้ว, จะ เปน ด้วย ฝูง คน, แล โก
๑๙ ลาหล ก็ หา มิ ได้. ควร คน เหล่า นั้น, ถ้า มี ความ ประ การ ใด ต่อ
๒๐ ข้าพเจ้า, จะ ได้ มา ฟ้อง ที่ นี่. หฤๅ ให้ คน นี้ ว่า, เมื่อ ข้าพเจ้า ยืน
๒๑ อยู่ ใน ที่ ปฤกษา, เขา ได้ เหน ความ ผิด ใน ข้าพเจ้า หฤๅ ไม่. เว้น
ไว้ แต่ เสียง อัน เดียว นี้, ซึ่ง ข้าพเจ้า ยืน อยู่ ใน ท่ำ กลาง เขา, แล
ร้อง ว่า, ซึ่ง คน จะ ขึ้น มา จาก ตาย, ท่าน ทั้งหลาย ได้ พิภากษา ข้า
๒๒ พเจ้า ใน วัน นี้. ฝ่าย ฟีลิกซ์ เมื่อ ได้ ยิน ดั่ง นั้น, ก็ ได้ รู้ ถี่ ถ้วน ใน
ทาง นั้น, ก็ ผัด เขา ไว้ ว่า, ครั้น ลูเซีย นาย พัน จะ ได้ ลง มา, เรา จะ

ได้ รู้ ความ ท่าน ทั้งหลาย ให้ ตลอด. แล้ว ท่าน สั่ง นาย รอ้ย, ให้ ๒๓
คุม เปาโล, แต่ ว่า ให้ ปราศ จาก เครื่อง จำ จอง, แล อย่า ห้าม เพื่อน
ฝูง เขา มิ ให้ มา ปรนิบัติ, แล เยี่ยม เยียน เขา.
๏ เมื่อ ล่วง หลาย วัน, ฟีลิกซ์ ก็ มา กับ ภรรยา ชื่อ ดรูซีเล, ผู้ ๒๔
เปน หญิง ชาว ยุดาย, ก็ ใช้ ไป เชิญ เปาโล, แล ได้ ฟัง เขา ว่า, ดว้ย
การ เชื่อ ใน พระ คฤศโต. แล เมื่อ เปาโล กล่าว ว่า ดว้ย การ ชอบ ๒๕
ธรรม, แล การ อด ใจ, แล ดว้ย การ พิภากษา, ซึ่ง จะ มา ใน ภาก
หน้า, ฟีลิกซ์ ก็ กลัว, ตัว สั่น บอก ว่า, บัด นี้ จง ไป ก่อน, เมื่อ เวลา
ควร ก็ จะ เรียก ท่าน อีก. แล ท่าน นึก ไว้ ใจ ว่า, เปาโล จะ เอา เงิน ๒๖
ให้ แก่ ท่าน, เพื่อ ท่าน จะ ได้ ปล่อย เขา เสีย, เหตุ ฉนี้ ท่าน ได้ เรียก
มา สั่ง สนทนา บ่อย ๆ. แต่ เมื่อ ล่วง สอง ปี แล้ว, ฟีลิกซ์ ก็ ได้ ๒๗
รับ โประกีโอเฟศโต, ผู้ จะ ว่า ที่ แทน, เพราะ ฟีลิกซ์ จะ ใคร่ สำแดง
การ ชอบ แก่ พวก ยุดาย, ก็ ได้ ละ เปาโล ไว้ จำ อยู่.

๏ บท ๒๕ ฯ

๏ เหตุ ดั่ง นี้ ครั้น เฟศโต เข้า มา, ใน ที่ ของ ตน ได้ สาม วัน แล้ว, ๑
ก็ ขึ้น ไป จาก เมือง กายซาไรอา, ไป เมือง ยะรูซาเลม. แล ประโร ๒
หิต ใหญ่, กับ พวก ยูดาย ผู้ ใหญ่, ก็ มา ฟ้อง กล่าว ความ ต่อ เปาโล
แก่ ท่าน, แล อ้อน วอน ท่าน, ปราถนา ให้ ท่าน โปรฎ เขา ดว้ย เปา ๓
โล. แล ใช้ ให้ ภา เขา มา เมือง ยะรูซาเลม. เขา ได้ ทำ อุบาย จะ
ฆ่า เปาโล เสีย ใน กลาง ทาง. แต่ เฟศโต ตอบ ว่า, เปาโล ตอ้ง ๔
รักษา ไว้ ใน เมือง กายซาไรอา, แล อีก นอ่ย หนึ่ง ท่าน เอง จะ กลับ
ไป ที่ นั่น. แล้ว ว่า, เหตุ ฉะนี้, ถ้า ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด ใน พวก ท่าน จะ ไป ๕
ได้ ก็ ให้ ลง ไป ดว้ย กัน, ถ้า ใน คน นั้น มี โทษ ผิด สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด,
ก็ ให้ กล่าว โทษ เขา. เมื่อ ท่าน ได้ คอย ที่ นั่น กว่า สิบ วัน แล้ว, ๖

ก็ได้ ลงไปเมือง กายซาไรอา. ครั้น ล่วง วัน หนึ่ง ท่าน นั่ง ใน ที่
๗ พิภากษา สั่ง ให้ ภา เปาโล มา แล เมื่อ มา แล้ว, พวก ยูดาย ที่ ลง มา
แต่ เมือง ยะรูซาเลม ยืน ล้อม รอบ, แล กล่าว ใส่ ความ เปาโล เปน
๘ หลาย ข้อ ใหญ่ นัก, ซึ่ง เขา จะ ให้ ยั่ง ยืน ก็ มิ ได้. เปาโล จึ่ง ตอบ
แก้ ตัว ว่า, ต่อ กฎหมาย แห่ง พวก ยูดาย ก็ ดี, ต่อ วิหาร ก็ ดี, ต่อ
๙ กายซา ก็ ดี, ข้าพเจ้า มิ ได้ กระทำ ผิด สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด. แต่ เฟศโต
ปราถนา จะ สำแดง การ ชอบ แก่ พวก ยูดาย, จึ่ง ถาม เปาโล ว่า,
เจ้า จะ ขึ้น ไป เมือง ยะรูซาเลม, ให้ เรา พิภากษา ความ นี้ ที่ นั่น
๑๐ หฤๅ ไม่. เปาโล จึ่ง ตอบ ว่า, ข้าพเจ้า ยืน อยู่ ใน ที่ พิภากษา แห่ง
กายซา, ควร จะ ได้ พิภากษา ที่ นั่น. แก่ พวก ยูดาย ข้าพเจ้า มิ ได้
๑๑ กระทำ ผิด เลย, เหมือน ท่าน รู้ ดี อยู่ แล้ว. ถ้า แม้น ข้าพเจ้า ได้
ผิด ข้อ ใด, แล กระทำ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ควร จะ ตาย, ข้าพเจ้า ยอม
ตาย ไม่ ขัด, แต่ ทว่า ถ้า ซึ่ง เขา ฟ้อง ข้าพเจ้า นั้น, ไม่ มี ผิด ใคร ผู้
ใด จะ มอบ ข้าพเจ้า ใน มือ เขา ก็ มิ ได้. ข้าพเจ้า จะ ร้อง ถึง กาย
๑๒ ซา. แล้ว เฟศโต เมื่อ ได้ คิด อ่าน กัน กับ พวก ปฤกษา ตอบ ว่า,
เจ้า จะ ร้อง ถึง กายซา หฤๅ, ถึง กายซา เจ้า จะ ไป.
๑๓ ๏ ครั้น ล่วง หลาย วัน แล้ว, กระษัตร อะฆริปา กับ ภรรยา เบระ
๑๔ นิเก มา ถึง เมือง กายซาไรอา, จะ คำนับ เฟศโต. แล เมื่อ คอย อยู่
ที่ นั่น หลาย วัน แล้ว, เฟศโต ก็ เล่า ความ เปาโล แก่ กระษัตร ว่า,
๑๕ ยัง มี คน หนึ่ง ที่ ฟีลิกซ์ ได้ ละ ไว้ จำ อยู่. เมื่อ ข้า ขึ้น ไป เมือง ยะ
รูซาเลม พวก ประโรหิต, แล ผู้ เถ้า ผู้ แก่ แห่ง พวก ยูดาย, ปราถนา
๑๖ ให้ ข้า พิภากษา ความ ต่อ เขา. ข้า จึ่ง ตอบ เขา ว่า, ไม่ เปน ทำ
เนียม พวก โรม จะ ปรับ โทษ คน หนึ่ง คน ใด ให้ ถึง ฉิบหาย, ก่อน
กว่า ผู้ ต้อง คดี, จะ มี ผู้ ฟ้อง มา ตรง หน้า, แล้ว จะ มี โอกาษ กล่าว

แก้ตัว ใน ข้อ ที่ เขา ฟ้อง. เหตุฉะนี้, เมื่อ เขา ได้ มา ถึง นี่ แล้ว, ๑๗
ข้า มิ ผัด ให้ ช้า, แต่ เวลา วัน พรุ่ง, ก็ นั่ง ลง ใน ที่ พิภากษา, สั่ง
ให้ เอา คน นั้น มา. เมื่อ คน ผู้ ฟ้อง ยืน อยู่, เขา มิ ได้ กล่าว ใส่ ๑๘
ความ ต่อ เขา, เหมือน ข้า คิด ไว้ นั้น. แต่ ว่า, มี ข้อ เถียง กัน กับ ๑๙
เขา ดวย ลัดทิ แห่ง เขา, แล ถึง เยซู คน หนึ่ง ที่ ตาย แล้ว, ที่ เปา
โล ว่า ยัง เปน อยู่. แล เมื่อ ข้า สงไส อยู่, ถึง ข้อ เถียง กัน ดั่ง นี้, ๒๐
ข้า ถาม เขา ว่า, จะ ใคร่ ขึ้น ไป เมือง ยะรูซาเลม พิภากษา ความ นี้
ที่ นั่น หฤๅ ไม่. แต่ เมื่อ เปาโล ขอ ให้ งด ไว้ ให้ รู้ ถึง เอาฆูซะโต, ๒๑
ข้า สั่ง ให้ รักษา เขา ไว้, กว่า จะ ไป ถึง กายซา. อะฆริปา จึ่ง ว่า ๒๒
แก่ เฟศโต ว่า, ข้า จะ ใคร่ ได้ ยิน คน นี้ ดวย, ท่าน ตอบ ว่า, พรุ่ง นี้
ท่าน จะ ได้ ฟัง เขา.

๏ ครั้น เพลา วัน พรุ่ง, เมื่อ อะฆริปา กับ เบระนิเก ได้ มา แล้ว, ๒๓
ดวย สง่า ราศรี เปน อัน มาก, แล ได้ เข้า ไป ใน ที่ ฟัง ความ, ดวย
กัน กับ นายพัน แล คน ผู้ ใหญ่ ใน เมือง, แล ครั้น เฟศโต สั่ง แล้ว,
เขา ก็ ภา เปาโล เข้า มา. แล้ว เฟศโต จึ่ง ว่า ดู กร อะฆริปา ผู้ กระ ๒๔
ษัตร, ทั้ง บันดา คน ที่ อยู่ ที่ นี่ กับ เรา, จง ดู คน นี้, ที่ บันดา ฝูง
พวก ยูดาย, ได้ ว่า ถึง ใน เมือง ยะรูซาเลม, แล ใน ที่ นี่ ร้อง ว่า, ไม่
ควร จะ เอา ชีวิตร ไว้ ต่อ ไป. แต่ ครั้น ข้า เหน ว่า, เขา มิ ได้ กระ ๒๕
ทำ สิ่ง ที่ ควร จะ ตาย, แล เขา เอง ได้ ร้อง ถึง เอาฆูซะโต, ข้า ตั้ง
ใจ ว่า จะ ส่ง เขา ไป. แต่ ไม่ มี ความ แน่ ที่ จะ เขียน ฝาก ไป แก่ ๒๖
ข้าว นาย ว่า ดวย เขา, เหตุ ดั่ง นี้, ข้า ได้ ภา เขา ออก ต่อ หน้า ท่าน
ทั้งหลาย, มี ต่อ หน้า ท่าน กระษัตร อะฆริปา เปน ต้น, เพื่อ เมื่อ ชำ
ระ แล้ว จะ มี ที่ จะ เขียน ได้. เพราะ ว่า, ข้า ไม่ เหน สม ควร จะ ๒๗
ส่ง คน โทษ ไป, แล ไม่ กล่าว ความ ที่ ฟ้อง เขา นั้น.

๏ บท ๒๖ ฯ

๑ ๏ ครั้งนั้น, อะฆริปา ตรัสแก่ เปาโล ว่า, ก็ยอม ให้เจ้ากล่าว
๒ เพื่อตัวเอง. แล้วเปาโลก็ยื่นมือ ออก แก้ตัว ว่า, ข้าแต่ท่าน
กระษัตร อะฆริปา, ซึ่งข้าพเจ้า จะ กล่าวแก้ตัว ด้วยข้อทั้งปวง,
ที่ พวก ยูดาย ได้ ฟ้องข้าพเจ้า นั้น, ต่อ หน้า ท่าน ใน วันนี้, ข้าพเจ้า
๓ เหน ว่าข้าพเจ้ามี พร ลาภ ใหญ่. ด้วย ว่า, ท่าน ก็ทราบ รู้ ถี่ ถ้วน
ใน บันดา ทำเนียม, แล ข้อ ทุ่ม เถียง กัน แห่ง พวก ยูดาย. เหตุ
๔ ฉะนี้ ข้าพเจ้า ขอ ท่าน จง ฟัง ข้าพเจ้า ด้วยใจ ปรานี. อัน ว่า กิริยา
แห่งข้าพเจ้า ตั้ง แต่เด็ก ๆ มา, แรกเดิม ใน ท่ำ กลาง แห่ง พล
ประเทศ ของ ข้าพเจ้า, ใน ยะรูซาเลม, พวก ยูดาย ทั้งหลาย ซึ่งได้
๕ รู้ ข้าพเจ้า แต่เดิม, ก็รู้ อยู่ แล้ว. ถ้าเขา จะ ใคร่ เปน พญาณ, ว่า
ข้าพเจ้าเปน แต่ พวก ฟาริซาย, ตามเพศ พวก ข้าพเจ้าที่ ถือ ครัด
๖ เคร่ง อัน ยิ่ง. แล บัดนี้ ข้าพเจ้า ยืน อยู่ ต้อง พิภากษา, เพราะ ซึ่ง
ไว้ใจ ใน คำ สัญา ซึ่ง พระเจ้าได้ สัญาไว้ แก่ ปู่หญ้า ตา ยาย ของ
๗ พวก ข้าพเจ้า. พวก ของ ข้าพเจ้า สิบ สอง กระกูล, ใน ที่ เขา อุส่าห์
ปรนิบัติ ทั้ง กลาง วัน กลางคืน, ก็ได้ ไว้ใจ ว่า, จะ ถึง ที่ สำเร็จ
แห่ง คำ สัญา นั้น. เพราะ ไว้ ใจ ดั่งนี้, โอ้ กระษัตร อะฆริปา, ข้าพ
๘ เจ้า ต้อง ฟ้อง แต่ พวก ยูดาย. เหตุ ไฉน ท่าน ทั้งหลาย คิด ว่า, ซึ่ง
๙ พระเจ้า จะ ให้ คน ตาย เปน ขึ้น มา ใหม่, เปน ที่ เชื่อ มิได้. ด้วย
เหตุ นี้ ข้าพเจ้า เอง คิด ว่า, ชอบ ควร จะ ทำ หลาย สิ่ง, ต่อ นาม แห่ง
๑๐ พระเยซู ชาว นาซะเร็ด. สิ่ง เหล่า นั้น, ข้าพเจ้า ได้ กระทำ ใน เมือง
ยะรูซาเลม. คน บริสุทธิ หลาย คน, ข้าพเจ้า ได้ ขัง ไว้ ใน คุก,
เมื่อ ได้ รับ อาชญา แต่ พวก ประโรหิต ผู้ ใหญ่ แล้ว. แล เมื่อ เขา ต้อง
๑๑ ตาย ข้าพเจ้า ก็ ยอม เหน ด้วย. ข้าพเจ้า ได้ ทำ โทษ เขา บ่อย ๆ,

ใน ทุก โรง ธรรม, แล ขืน เขา ให้ ว่า หยาบ ช้าฯ, เพราะ ข้าพเจ้า โมโห
ต่อ เขา ยิ่ง นัก, ก็ ได้ เขี่ยว เข็น ถึง เมือง นอก ประเทศ.   คราว นั้น ๑๒
ข้าพเจ้า ก็ ไป เมือง ดาเมเซ็ก, ถือ อำนาถ แล อาชูฯ แต่ พวก ประโร
หิต ใหญ่.   ดู กร ท่าน กระษัตร, ข้าพเจ้า ได้ เหน ใน หน ทาง ใน เพ ๑๓
ลา กลาง วัน, สว่าง มา จาก อากาศ, ซึ่ง เกิน สว่าง แห่ง พระอาทิตย์,
ส่อง มา ล้อม รอบ ข้าพเจ้า, ทั้ง คน ที่ ไป ด้วย กัน.   แล ครั้น ข้าพ ๑๔
เจ้า ทั้งปวง ขะม้า ลง ถึง ดิน, ข้าพเจ้า ได้ ยิน เสียง พูด แก่ ข้าพเจ้า
ใน ภาษา เฮบราย ว่า, เซาโล ๆ เอ๋ย, ทำไม เจ้า ข่มเหง เรา, อัน ตัว
เจ้า จะ ถีบ กะตัก ก็ ยาก.   ข้าพเจ้า จึ่ง ตอบ ว่า, ท่าน เปน ผู้ ใด พระ ๑๕
องค์ เจ้า ข้า.   พระองค์ จึ่ง ตรัส ว่า, เรา เปน พระเยซู ที่ เจ้า ได้ ข่ม
เหง นั้น. แต่ จง ลุก ขึ้น ยืน ด้วย ตีน เถิด.   ด้วย เหตุ นี้, เรา ได้ ๑๖
มา ปรากฎ แก่ เจ้า, จะ ตั้ง เจ้า ให้ เปน ผู้ ปรนิบัติ, แล เปน พญาณ
ด้วย เหตุ ที่ เจ้า ได้ เหน, แล เหตุ ที่ เรา จะ สำแดง แก่ เจ้า.   เรา จะ ๑๗
ช่วย เจ้า จาก พล เมือง, แล จาก คน ต่าง ๆ ประเทศ, ที่ เรา ใช้ เจ้า
ไป, จะ ให้ เบิด ตา เขา, กระทำ ให้ เขา กลับ จาก ที่ มืด, มา ถึง ๑๘
สว่าง, จาก อาชูฯ ของ ซาตาน, มา ถึง พระเจ้า, ให้ เขา รับ ซึ่ง ยก
ความ ผิด เขา, แล รับ มรฎก ด้วย กัน กับ คน ชำระ บริสุทธิ, ด้วย
ความ เชื่อ ใน เรา.   ดู กร ท่าน กระษัตร อะฆริปา, เมื่อ เปน เช่น นี้ ๑๙
แล้ว, ข้าพเจ้า จะ ได้ ขัด ขวาง มิ ฟัง นิมิตร ซึ่ง มา แต่ สวรรค์, ก็ หา
มิ ได้.   แต่ ว่า, ที่ แรก ใน เมือง ดาเมเซ็ก, แล้ว ใน เมือง ยะรูซา ๒๐
เลม, แล ทั่ว แว่น แคว้น เมือง ยูดาย, แล แก่ คน ต่าง ๆ ประเทศ,
ได้ กล่าว สั่ง สอน ให้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่,   แล กลับ มา หา พระ
เจ้า,   กระทำ การ อัน สม ควร แก่ คน ที่ ได้ กลับ ตั้ง ใจ เสีย ใหม่
แล้ว.   เพราะ เหตุ เหล่า นี้, พวก ยูดาย ได้ จับ ข้าพเจ้า ใน วิหาร, ๒๑

๒๒ แล ได้ เที่ยว หา ช่อง จะ ประหาร ข้าพเจ้า. เหตุฉะนี้ ด้วย พระเจ้า
ได้ ทรง โปรฎ ช่วย ข้าพเจ้า, ได้ ดำรง อยู่ จน ทุก วันนี้, ได้ เปน
พญาณ แก่ ผู้ น้อย, ผู้ ใหญ่, ไม่ กล่าว สอน ความ อื่น, เว้น แต่
ความ ที่ บันดา ผู้ ทำนาย, แล โมเซ ได้ กล่าว ไว้ ว่า, จะ บังเกิด
๒๓ มา. คือ ว่า, พระ คฤศโต จะ ทน ทุกข์ ธรมาน, แล จะ เปน คน
แรก ที่ จะ ขึ้น มา จาก ตาย, แล จะ ได้ สำแดง สว่าง แก่ พล เมือง,
แล แก่ นา ๆ ประเทศ.
๒๔ ๏ เมื่อ เปาโล ยัง กล่าว แก้ ตัว ดั่ง นี้, เฟศโต จึ่ง ร้อง ด้วย เสียง
ดั่ง ว่า, เปาโล เอ๋ย, เจ้า คลั่ง เสีย แล้ว, ซึ่ง เรียน วิชฯ มาก, ได้ กระ
๒๕ ทำ ให้ ตัว เสีย จิตร ไป. เปาโล จึ่ง ว่า, เจ้า คุณ เฟศโต เจ้า ข้า,
ข้าพเจ้า จะ ได้ คลั่ง ไป หา มิ ได้, แต่ ได้ พูด คำ อัน สัจ จริง, แล สม
๒๖ ควร แก่ คน มี ปัญา. ด้วย ว่า, ท่าน กระษัตร ก็ ทรง ทราบ ถึง
ความ เหล่า นี้, แล ข้าพเจ้า ยัง พูด ต่อ หน้า ท่าน ด้วย ใจ กล้า, เพราะ
ข้าพเจ้า เข้า ใจ เปน แน่ ว่า, ใน การ เหล่า นี้, ไม่ มี สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ที่
๒๗ ซ่อน บิด จาก ท่าน, เพราะ ว่า, การ นี้ มิ ได้ กระทำ ใน ที่ ลับ. กระ
ษัตร อะฆริปา เอ๋ย, ท่าน ได้ เชื่อ ใน คำภีร์ ผู้ ทำนาย หฤๅ ไม่, ข้าพเจ้า
๒๘ รู้ ว่า ท่าน เชื่อ อยู่. อะฆริปา จึ่ง ว่า แก่ เปาโล ว่า, เจ้า เกือบ จะ ทำ
๒๙ ให้ เรา เปน กฤศเตียน แล้ว. เปาโล จึ่ง ตอบ ว่า, ข้าพเจ้า ขอ แต่
พระเจ้า, เพื่อ จะ ให้ มิ ใช่ แต่ ท่าน ผู้ เดียว, แต่ จะ ให้ คน ทั้งปวง ที่
ได้ ฟัง ข้าพเจ้า ใน วัน นี้, อย่า ว่า ให้ เกือบ เปน, แต่ ให้ เปน เหมือน
ข้าพเจ้า ทุก สิ่ง เว้น แต่ เครื่อง จำ จอง นี้.
๓๐ ๏ เมื่อ กล่าว คำ นี้ แล้ว, กระษัตร แล เจ้าเมือง, แล เบระนิเก,
๓๑ กับ คน ที่ นั่ง อยู่ ด้วย กัน, ก็ ได้ ลุก ขึ้น. แล เมื่อ ออก ไป, ก็ ได้
พูด จา แก่ กัน แล กัน ว่า, คน นี้ จะ ได้ กระทำ การ อัน สมควร จะ

ตาย, หฤๅ จะ จำ ของ ก็ หา มิ ได้.   ฝ่าย อะฆริปา จึ่ง ว่า แก่ เฟศโต ๓๒
ว่า, ถ้า คน นี้ มิ ได้ ร้อง ถึง กายซฯ แล้ว, จะ ปล่อย เขา ก็ ได้.

๏ บท ๒๗ ฯ

๏ ครั้น ว่า, เขา ตั้งใจ ให้ เรา แล่น ไป ถึง เมือง อิตาเลีย, เขา ก็ ๑
มอบ เปาโล, กับ คน โทษ อื่น บ้าง, ไว้ กับ นาย ร้อย ใน กอง ทับ เอา
ฆูซะโต ชื่อ ยุเลียว.   ครั้น ได้ ลง เรือ แต่ เมือง อัตรามุไตอน, ซึ่ง ๒
จะ ไป ตาม ฝั่ง เมือง อาเซีย, ก็ ได้ แล่น ไป, มี คน หนึ่ง ชื่อ อาริซะตา
โค, ชาว มากะโดเนีย, มา แต่ เมือง เทซะโลนิเก, ไป กับ เรา.   อีก ๓
วัน หนึ่ง, ก็ ได้ แวะ เข้า เมือง ซิโดน, ฝ่าย ยุ เลียว ก็ ได้ สำแดง ความ
เม ตา แก่ เปาโล, ยอม ให้ ไป หา เพื่อน ฝูง ได้, ซึ่ง ปรนิบัติ แต่ เขา.
ครั้น ออก จาก ที่ นั่น แล้ว,   จึ่ง แล่น เลียบ เกาะ กุบโร ไป, เพราะ ๔
ทวน ลม.   ครั้น แล่น ข้าม ชะเล ตรง เมือง กิลิเกีย, แล เมือง พัม ๕
ฟูเลีย, ก็ มา ถึง มุรา, แขวง เมือง ลุเกีย.   ที่ นั่น นาย ร้อย ก็ ภบ ๖
เรือ เมือง อา เล็ก ซันดะเรีย, ลำ หนึ่ง ซึ่ง จะ ไป เมือง อิตาเลีย, แล้ว
ก็ ให้ พวก เรา ลง เรือ นั้น. ครั้น ได้ แล่น ช้าๆ เปน หลาย วัน แล้ว, ๗
ก็ มิ ใคร่ ถึง เมือง กะนิโด, เพราะ ลม ขัด อยู่.   เรา จึ่ง แล่น ไป ท้าย
เกาะ เกร เต, ตรง หน้า เมือง ซัลโมเน.   ครั้น แล่น พ้น เกาะ นั้น, ๘
ด้วย เต็ม ยาก นัก, ก็ มา ถึง ตำบล หนึ่ง,   ที่ เขา เรียก ว่า ท่า งาม.
เมือง ลาซฯยะ อยู่ ใกล้ ตำบล นั้น.

๏ ครั้น เวลา ล่วง มาก แล้ว,   แล การ จะ แล่น นั้น, เปน น่า กลัว ๙
อยู่, เพราะ เวลา ที่ เขา ถือ อด อาหาร ล่วง ไป แล้ว,   เปาโล ก็ เตือน
สติ คน ทั้งหลาย.   ว่า แก่ เขา ว่า, ดูกร ท่าน ทั้งหลาย, ข้า เหน ว่า ๑๐
ซึ่ง เรา จะ แล่น ไป นี้ จะ มี อันตราย, แล จะ เสีย มาก, แต่ ของ บัน
ทุก, แล เรือ เท่า นั้น ก็ หา มิ ได้, แต่ จะ เสีย ชีวิตร ของ เรา ทั้งหลาย

๑๑ ด้วย. แต่นาย รอ้ย ก็เชื่อ ต้นหน แล นายเรือ, มาก กว่า เชื่อ คำ ที่
๑๒ เปาโล ว่า นั้น. แล เพราะ ท่า จอด เรือ นั้น, หา เปน ดี ที่ จะ อยู่ น่า
หนาว ไม่, คน มาก ก็ ปฤกษา ว่า, จะ ไป จาก ที่ นั่น, ถ้า จะ ได้ ถึง
เมือง ฟอยนิเก อยู่ ที่ นั่น สิ้น น่า หนาว, เปน ท่า จอด แห่ง เกาะ เกร
๑๓ เต, ซึ่ง อยู่ ตรง ทิศ ตวัน ตก เฉียง เหนือ เฉียง ใต้. ครั้น ลม พัด
เบา ๆ, มา แต่ ทิศ ใต้, เขา คิด ว่า ได้ สม ดั่ง ปราถนา, เขา ก็ ถอน
๑๔ สมอ แล่น ไป ริม เกาะ เกรเต. แต่ ไม่ ช้า ไม่ นาน ก็ เกิด ลม พยุห์
๑๕ ที่ เรียก ว่า ยุรกลุโดน. มา กระทบ เรือ, ครั้น เรือ ถูก แล้ว, ก็ ทน
๑๖ ลม มิ ได้, เรา ก็ ปล่อย ไป ตาม ลม. ครั้น เรา ซัด มา ถึง เกาะ อัน
๑๗ หนึ่ง เรียก ว่า เกลาเด, จะ เอา เรือ เล็ก ขึ้น เปน ยาก นัก. ครั้น ได้
ยก ขึ้น แล้ว, เขา ก็ ใช้ สิ่ง ซึ่ง จะ ช่วย มา ผูก โอบ รอบ เรือ, ครั้น
กลัว ว่า, จะ เกย หาด ทราย เขา ก็ เอา เสา ลง แล้ว, ก็ ซัด ไป ดั่ง นั้น.
๑๘ อีก วัก หนึ่ง เมื่อ เรา กำลัง ซัด ไป ซัด มา, ด้วย พยุห์ ก็ ได้ ทิ้ง ของ
๑๙ บันทุก. ใน วัน ที่ สาม, ก็ ได้ ทิ้ง เครื่อง เรือ ด้วย มือ ของ เรา เอง.
๒๐ ครั้น มิ ได้ เหน อาทิตย์ แล ดาว เปน หลาย วัน แล้ว, ก็ ยัง ถูก พยุห์
๒๑ ใหญ่ อยู่, ซึ่ง คิด จะ เอา ตัว รอด นั้น, ก็ สูญ สิ้น ไป. แต่ เมื่อ อด
อาหาร นาน แล้ว, เปาโล ก็ ยืน ขึ้น ใน ท่ำ กลาง เขา ทั้งหลาย ว่า, ดู
กร ท่าน ทั้งหลาย, เปน ควร ที่ ท่าน จะ ได้ ฟัง ข้า, มิ ได้ หลุด ออก จาก
๒๒ เกาะ เกรเต นั้น, จะ ได้ ซึ่ง ไภย อันตราย ดั่ง นี้. แล เดี๋ยว นี้, ข้า
เตือน ท่าน ทั้งหลาย ให้ ชื่น ใจ, ด้วย ว่า ชีวิตร ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด แต่ พวก
๒๓ ท่าน, จะ มิ ได้ เสีย, จะ เสีย แต่ เรือ. เพราะ ว่า, เพลา คืน นี้ ทูต
แห่ง พระเจ้า, ที่ เปน พระเจ้า ของ ข้า, ที่ ข้า ปรนิบัติ, มา ยืน อยู่.
๒๔ ว่า แก่ ข้า ว่า, เปาโล เอ๋ย, อย่า กลัว ท่าน ต้อง ยืน อยู่ ตรง หน้า กาย
ซา, แล นี่ แนะ, คน ทั้งปวง ที่ แล่น มา กับ ท่าน, พระเจ้า จะ โปรฎ

ให้แก่ท่าน. ดูกรท่าน, เหตุฉะนี้ท่านจงชื่นใจเถิด, ด้วยว่า, ๒๕
ข้าได้เชื่อพระเจ้าว่า, จะเปนเหมือนอย่างที่บอกไว้กับข้านั้น. ๒๖
แต่ว่าเราจะต้องซัดไปถึงเกาะเกาะหนึ่ง.
๏ อยู่มาเมื่อถึงวันสิบสี่, เพลากลางคืน, เมื่อเราซัดไปซัด ๒๗
มาในชะเลอัดเรีย, ประมาณเที่ยงคืน, พวกลูกเรือสำคัญว่ามา
ใกล้ฝั่ง. แล้วก็หยั่งน้ำ, ได้น้ำฦกยี่สิบวา, ไปอีกน่อยหนึ่ง, ก็ ๒๘
หยั่งน้ำอีก, ได้น้ำฦกสิบห้าวา. แล้วกลัวว่าจะโดนหิน, จึ่ง ๒๙
ทอดสมอสี่ตัวลงจากท้ายเรือ, แล้วคอยตะวันขึ้น. แลเมื่อ ๓๐
ลูกเรือหาช่องจะหนีจากเรือ, แลได้เอาเล็กหย่อนลงในชะเล,
เหมือนหนึ่งจะทอดสมอลงจากหัวเรือ. เปาโลว่าแก่นายร้อย, ๓๑
แลพวกทหารว่า, ถ้าเว้นไว้พวกเหล่านี้, อยู่ในเรือ, ท่านทั้ง
หลายจะรอดมิได้. แล้วพวกทหารตัดเชือกเรือเล็กให้ตกไป. ๓๒
เมื่อยังมิทันรุ่งเปาโล, ก็ตักเตือนคนทั้งปวงให้รับประทานอา ๓๓
หารว่า, วันนี้ถ้วนสิบสี่วันที่ท่านทั้งหลายได้คอยอดอยู่, มิ
ได้รับอาหาร. เหตุฉะนี้, ข้าเชิญท่านทั้งหลายให้รับประทาน ๓๔
อาหาร, ด้วยว่านี้จะเปนประโยชน์แก่ท่าน, เพราะว่า, ผมสิสะ
ของท่านแต่เส้นเดียว, จะเสียหายมิได้. เมื่อได้ว่าดังนั้น ๓๕
แล้วก็หยิบเอาขนมโมทนาพระคุณพระเจ้า, ต่อหน้าคนทั้งปวง,
แลเมื่อหักแล้วจึ่งกิน. คนทั้งปวงก็ชื่นใจขึ้น, แล้วได้รับ ๓๖
อาหาร. เราทั้งปวงที่อยู่ในเรือเปนสองร้อยเจดสิบหกคน. ๓๗
เมื่อเขาได้รับอาหารอิ่มแล้ว, จึ่งทิ้งเข้าสาลีลงในชะเล, ให้ ๓๘
เรือเบาขึ้น. เมื่อสว่างขึ้นแล้ว, ฝั่งก็ยังมิรู้จัก, แต่ได้เหน ๓๙
อ่าวหนึ่งมีตะลิ่ง, หมายว่า, ถ้าทำได้, จะเอาเรือเข้าที่นั่น.
เมื่อเอาสมอทิ้งไว้ในชะเล, เขาก็แก้หางเสือยกใบหัว, ให้กิน ๔๐

๔๑ ลม แล่น เข้าไป หา ตะลิ่ง. เมื่อ มา ถึง ตำบล ที่ ชะเล สอง แห่ง
บันจบ กัน, เรือ ก็เกย อยู่, หัวเรือง ก็ ติด แน่น ออกมิได้, ท้าย เรือ
๔๒ ก็แตก ดว้ย กำลัง คลื่น. พวก ทหาร ปฤกษา ว่า, จะ ฆ่า คน โทษ
๔๓ เสีย กลัว ว่า ผู้ หนึ่ง ผู้ ใด แต่ เขา, จะ ว่าย น้ำ หนีไป. แต่ นาย รอ้ย
ปรารถนา จะ ช่วย เปาโล ให้ รอด, จึ่ง ห้าม ซึ่ง เขา คิด, แล้ว สั่ง ผู้
๔๔ ซึ่ง ว่าย น้ำ ได้, ให้ โจน ลง ว่าย ไป บก ก่อน. แล คน ที่ เหลือ นั้น,
ไป บน กะดาน บ้าง, บน ท่อน เรือ หัก บ้าง, อยู่ มา ดั่ง นี้, คน ทั้งปวง
ก็ ถึง บก รอด สิ้น ทุก คน.

๏ บท ๒๘ ฯ

๑ ๏ ครั้น รอด มา แล้ว, เขา ก็ รู้ ว่า เปน เกาะ ซึ่ง เรียก ว่า เมลิเต.
๒ ฝ่าย คน ทำนอง ชาว ป่า เหล่า นั้น, ก็ ได้ สำแดง ความ กรรุณา แก่
เรา เปน อันมาก. เพราะ ฝน ตก แล เปน หนาว, เขา ก็ ก่อ ไฟ ตอ้น
๓ รับ เรา ทั้งหลาย. ครั้น เปาโล ได้ เก็บ กิ่ง ไม้ แห้ง มัด หนึ่ง, แล
มา ใส่ ที่ ไฟ, ก็ มี งู ออก มา จาก ที่ รอ้น, กัด ติด อยู่ ที่ มือ แห่ง เปาโล
๔ เมื่อ คน ชาว ป่า นั้น, เหน งู ติด หอ้ย อยู่ ที่ มือ เปาโล, เขา จึ่ง พูด
กัน ว่า, ชรอย คน นี้ เปน ผู้ ฆ่า คน, ผู้ ถึง รอด จาก ชะเล แล้ว,
๕ กรรม นั้น ยัง หา ให้ จำเริญ ชีวิตร ไม่. แต่ เปาโล ก็ สบัด ตัว งู ให้
๖ ตก ใน ไฟ, หา เปน อันตราย ประการ ใด ไม่. ฝ่าย คน ทั้งหลาย คอย
ดู มือ เปาโล จะ บวม ขึ้น, ล้ม ลง ตาย ที่ เดียว, แต่ เมื่อ พินิด ดู ช้า
นาน มิ ได้ เหน เกิด อันตราย แก่ เขา เลย, เขา จึ่ง กลับ ใจ ว่า, ท่าน
เปน พระ องค์ หนึ่ง.
๗ ๏ บ้าน ของ คน ผู้ ใหญ่, ใน เกาะ นั้น, ชื่อ ปบเลียว อยู่ ใน ตำบล
นั้น. ท่าน ได้ ตอ้น รับ เรา ทั้งหลาย ให้ อาไศรย, เลี้ยง ไว้ โดย ดี,
๘ เปน สาม วัน. แล อยู่ มา ท่าน บิดา แห่ง ปบเลียว เปน ไข้, เปน

ปิด นอน อยู่. เปาโล จึ่ง เข้า ไป หา ท่าน, แล เมื่อ อ้อน วอน แล้ว,
ก็ได้ วาง มือ บน ท่าน รักษา ท่าน ให้ หาย. ครั้น เปน ดั่ง นี้ แล้ว, ๙
คน อื่น ใน เกาะ นั้น, ที่ มี โรค, ก็ มา แล ท่าน ได้ รักษา เขา ให้ หาย.
เขา ก็ ได้ นับ ถือ พวก เรา เปน อัน มาก. แล เมื่อ เรา แล่น ไป จาก ๑๐
ที่ นั่น, เขา ก็ ให้ ซึ่ง เรา ต้อง การ ทุก สิ่ง.
๏ เมื่อ สาม เดือน ล่วง ไป แล้ว, พวก เรา ก็ แล่น ไป ใน เรือ ของ ๑๑
เมือง อาเล็กซันตะเรีย, ที่ ค้าง อยู่ ใน เกาะ นั้น จน สิ้น ระดู หนาว.
เรือ นั้น มี รูป ดิอัศกูรอย. แล้ว ก็ ได้ แวะ ที่ เมือง ซูรากูซาย, ๑๒
คอย สาม วัน. แต่ นั้น ก็ อ้อม ไป่ มา ถึง เมือง เรฆีโอน. ครั้น ๑๓
ล่วง วัน หนึ่ง ลม ทิศ ใต้ พัด มา, แล ใน วัน สอง ก็ มา ถึง เมือง
โปติโอลอย. ที่ นั่น เรา ได้ พบ พวก พี่ น้อง, ที่ ได้ เชิญ เรา ให้ อยู่ ๑๔
กับ เขา เจ็ด วัน. แล ดั่ง นี้, เรา ก็ ไป ทาง เมือง โรม. แต่ นั้น ๑๕
เมื่อ พี่ น้อง ได้ ยิน ความ ถึง พวก เรา, เขา ได้ ออก มา หา พวก เรา,
จน ถึง ตำบล อับบี โอโฟโร, แล ตรีตะเบระ. ครั้น เปาโล ได้ เหน
เขา, ก็ ได้ โมทนา พระ คุณ พระเจ้า, ก็ มี ใจ เบิก บาน ขึ้น.
ครั้น เรา มา ถึง เมือง โรม แล้ว, นาย ร้อย จึ่ง มอบ คน โทษ ไว้ กับ ๑๖
นาย ทหาร คน หนึ่ง, แต่ เปาโล เขา ยอม ให้ อยู่ ต่าง หาก, แต่ ผู้
เดียว, มี ทหาร คุม คน หนึ่ง. อยู่ มา เมื่อ ล่วง สาม วัน แล้ว, เปา ๑๗
โล จึ่ง ประชุม พวก ยูดาย, ที่ เปน ผู้ ใหญ่. แล เมื่อ เขา มา แล้ว,
จึ่ง ว่า แก่ เขา ว่า, ดู กร ท่าน พี่ น้อง ทั้งหลาย, ถึง ข้า มิ ได้ กระทำ
ผิด สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ต่อ พล เมือง, แล ต่อ ทำเนียม ปู่ หญ้า ตา ยาย,
ข้า ยัง ต้อง มอบ เปน คน โทษ, แต่ เมือง ยะรูซาเลม, มอบ ใน มือ
พวก โรม. พวก นั้น, ครั้น พิภากษา แล้ว, จะ ได้ ปล่อย ข้า ไป, ๑๘
ด้วย ไม่ มี เหตุ ใน ข้า ซึ่ง ควร จะ ตาย. แต่ เมื่อ พวก ยูดาย พูด ๑๙

ขัด ขวาง, ข้า ตอ้ง รอ้ง ถึง กายซาฯ.   ที่ ข้า จะ มี ความ สิ่ง ใด จะ
๒๐ ฟ้อง พล ประเทศ ของ ข้า, ก็ หา มิ ได้.   เพราะ เหตุ ฉะนี้, ข้า ได้
เรียก ท่าน ทั้งหลาย จะ ได้ เหน ท่าน, แล สนทนา กับ ท่าน.   เพราะ
๒๑ เหตุ ซึ่ง ไว้ ใจ แห่ง พวก ยิศราเอล, ข้า จึ่ง ตอ้ง ผูก ดว้ย โซ่ นี้. คน
ทั้ง หลาย จึ่ง ตอบ แก่ ท่าน ว่า, เรา มิ ได้ รับ หนังสือ แต่ เมือง ยูดาย,
ว่า ถึง ท่าน,   แต่ พวก พี่ นอ้ง ที่ มา นั้น มิ ผู้ ที่ ได้ สำแดง, หฤๅ
๒๒ กล่าว ร้าย ถึง ท่าน สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ก็ หา มิ ได้.   แต่ เรา ปราถนา
จะ ได้ ฟัง ท่าน ว่า, ท่าน คิด เหน อย่าง ไร.   เพราะ เรา รู้ ดว้ย ลัดธิ
นี้ ว่า, เขา ติเตียน ทุก แห่ง.
๒๓ ๏ แล เมื่อ เขา กำนฎ วัน ให้ ท่าน, เขา ก็ มา หา ท่าน ถึง ที่ อยู่ เปน
อัน มาก, ท่าน ก็ เปน พญาณ แก่ เขา ว่า, ถึง ราช สมบัติ แห่ง พระ
เจ้า, ว่า กล่าว ให้ เขา เชื่อ ใน ความ ถึง พระเยซู, ซึ่ง คัด ออก จาก คำ
๒๔ ภีร์ บัญญัติ แห่ง โมเซ, แล ผู้ ทำนาย, ตั้ง แต่ เช้า ขน เย็น.   แล คำ
๒๕ ที่ ว่า กล่าว นั้น, ลาง คน ก็ เชื่อ, ลาง คน ก็ มิ ได้ เชื่อ. ฝ่าย เขา เมื่อ
มิ ได้ เหน พรอ้ม กัน แล้ว, เขา จึ่ง ลา กัน ไป, เมื่อ เปาโล ได้ กล่าว
คำ หนึ่ง แล้ว ว่า, ซึ่ง พระวิญาณ บริสุทธิ ได้ ว่า แก่ ปู่หญ้า ตา ยาย
๒๖ ของ เรา, โดย ยิซายา ผู้ ทำนาย นั้น, ก็ สม.   ว่า จง ไป ถึง พล ประ
เทศ นี้, แล้ว ว่า, เมื่อ ท่าน ฟัง, ก็ จะ ฟัง, แล มิ ได้ เข้า ใจ, เมื่อ ท่าน
๒๗ ดู ก็ จะ ดู แล ยัง มิ ได้ เหน.   ดว้ย ว่า ใจ พล ประเทศ นี้, ก็ แขง
กระด้าง, หู ก็ ตึง, ตา ก็ หลับ เสีย, เกลือก ว่า, จะ ได้ เหน ดว้ย ตา,
จะ ได้ ยิน ดว้ย หู, จะ ได้ รู้ ดว้ย ใจ, แล จะ กลับ ตัง เสีย ใหม่, แล
๒๘ เรา จะ ได้ ช่วย เขา ให้ รอด.   เหตุ ดั่ง นี้ ท่าน ทั้งหลาย จง เข้า ใจ
เถิด, ความ รอด แห่ง พระเจ้า ก็ ใช้ ไป ถึง คน ต่าง ๆ ประเทศ, แล
๒๙ เขา จะ ได้ ฟัง.   ครั้น เปาโล ได้ ว่า ดั่ง นี้ แล้ว, พวก ยูดาย ก็ ไป,

มี ความ ไล่ เลี้ยง ทุ่ง เถียง กัน, แล กัน, เปน อัน มาก. แต่ เปาโล ๓๐
ได้ ค่อย อาไศรย ใน เรือน ที่ ท่าน เช่า เอง, เปน สอง ปี. แล้ว ได้
ต้อน รับ คน ทั้ง ปวง ที่ ได้ มา หา ท่าน, ประกาศ ราช สมบัติ พระเจ้า, ๓๑
แล กล่าว สั่ง สอน ความ กล่าว ถึง พระเยซู คฤศ เจ้า, ด้วย ใจ กล้า,
ไม่ มี ผู้ ใด ห้าม.

เรื่อง กิจ การ สิ้น แต่ เพียง นี้.